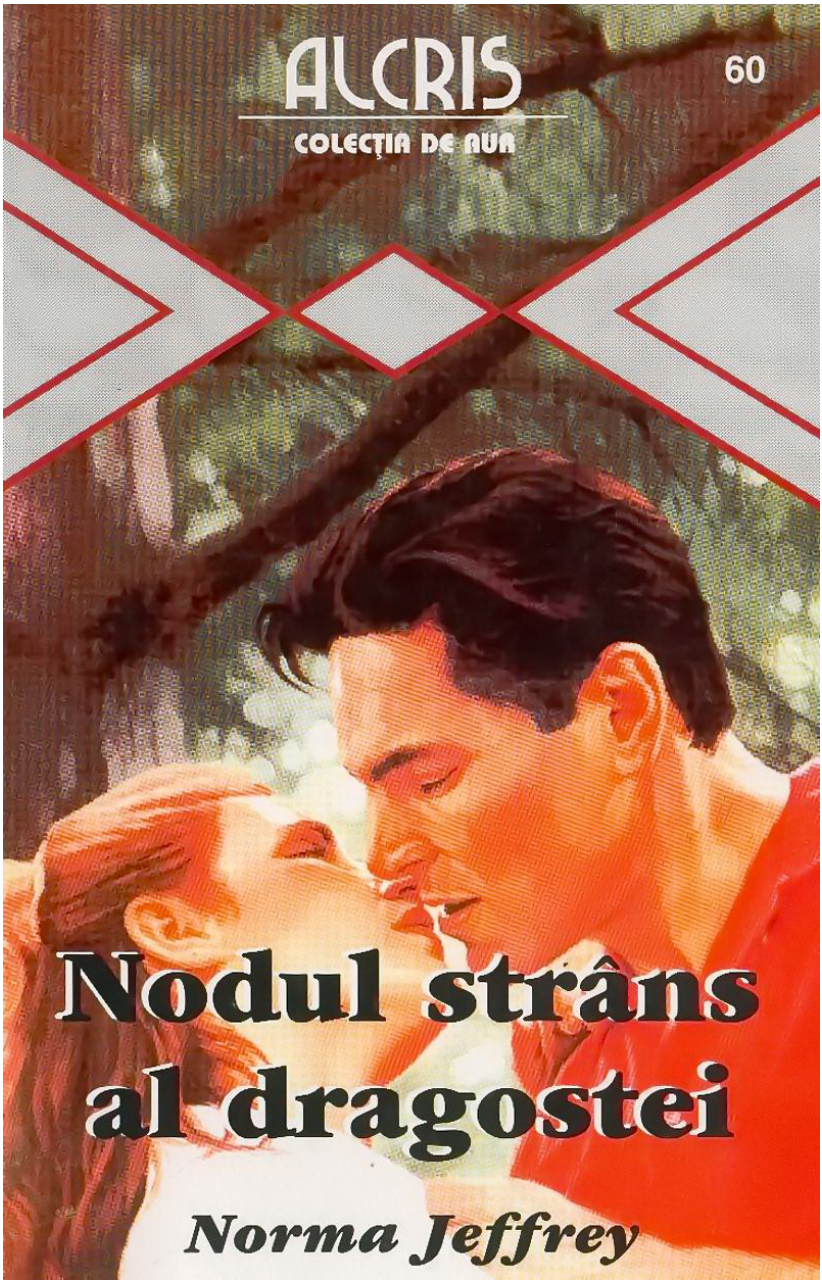
ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
60
Nodul strâns al dragostei
Norma Jeffrey

Norma Jeffrey
Nodul strâns al dragostei

Traducerea şi adaptarea în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.
ALCRIS

Capitolul 1

Încăperea aglomerată vibra de tensiune. Perechi de ochi îi întâlneau pe ai ei pentru câte o secundă, conversaţia scăzuse la nivelul unor murmure stingherite şi convenţionale, în timp ce nuntaşii, mult prea mulţi ca să încapă comod în oficiul stării civile, o aşteptau pe mireasă. Zâmbetul ofiţerului stării civile devenise fix, apoi se şterse cu totul, în timp ce arunca priviri pline de subînţeles spre ceasul de pe perete, tusea sa ocazională şi seacă sporind susurul de şoapte şi foielile de picioare ale celor adunaţi să asiste la căsătoriei domnişoarei Delphine Wyndham cu domnul Alexander Paget.

Singur în mijlocul oceanului de nelinişte, mirele stătea neclintit ca o stană de piatră.

Nu se mişcase de o jumătate de oră, îşi spuse Sophie

Gordon, iar bătaia ceasului din turnul primăriei i-o confirmă.

Alexander nu tresărise nici măcar o dată. În sala luminată de soare domnea o căldură sufocantă, însă pe capul lui fiecare fir de păr blond şi lucios stătea la locul său, gulerul imaculat contrasta cu culoarea închisă a sacoului, iar gardenia de la rever era la fel de proaspătă ca în momentul când sosise. Alexander, după cum Sophie ştia mai bine ca oricine, urmărea perfecţiunea în toate, ceea ce făcea cu atât mai incredibil faptul că Delphine îndrăznise să-i sfideze bine-cunoscutele concepţii despre punctualitate.

Cu siguranţă, niciun bărbat nu merita să aştepte atât de mult – şi în văzul tuturor! – ca mireasa lui să-şi facă apariţia. Pe Sophie o străpunse un junghi neaşteptat de compasiune. Dintre toate sentimentele pe care i le nutrise lui Alexander Paget de-a lungul anilor, compasiunea era fără precedent, în pofida legăturilor care-i uneau. Datorită prieteniei dintre părinţii lor, Alexander fusese dintotdeauna prezent în viaţa ei, uneori în fundal, alteori ieşind în avanscenă. O dată, pentru scurt timp, Sophie chiar cunoscuse chinurile unei iubiri adolescentine pentru el.

Aceea, cel puţin, pierise de moarte naturală – sau mai bine zis, de inaniţie, îşi spunea ea amuzată. Alexander era de o superioritate atât de nesuferită în timpul studenţiei, încât adoraţia ei cârmise curând în alte direcţii.

Actualmente, Alexander juca un rol destul de proeminent în viaţa Sophiei, căci de câţiva ani îi era secretară. După propria ei părere, o secretară foarte bună. Numai soţia îl cunoaşte pe un bărbat mai bine decât secretara lui confidenţială – iar Sophie reflecta că, în cazul ei, chiar şi asupra acestui principiu puteau plana îndoieli.

Îşi privi pe furiş tatăl, pentru a-l vedea uitându-se la mama miresei cu preocupare profesională. Doamna Wyndham stătea aşezată, frământându-şi mănuşile din piele, cu faţa roşie ca focul sub borul lat al pălăriei.

— Hipertensivă, murmură sotto voce doctorul Gordon.

— Nici nu mă mir, răspunse fiica lui la fel de încet, cu sprâncenele înălţate, surprinzând privirea lui Edward Peregrine Paget, vărul şi cavalerul de onoare al mirelui.

Perry se tot sucea şi se răsucea pe scaun, privind spre uşă, de parcă ar fi sperat că mireasa se materializase acolo în timp ce el stătea întors cu spatele. „Slabe şanse”, îşi spuse Sophie. „Când Delphine Wyndham îşi face intrarea undeva, nu mai poate încăpea nicio îndoială că a

binevoit să apară”.

Când, într-un târziu, uşa se deschise, toate capetele cu excepţia unuia singur se întoarseră într-acolo ca trase de aceeaşi sfoară. Dar nerăbdarea se transformă în surprindere când, în locul miresei, apăru tatăl acesteia, chemându-l cu un gest grăbit pe Perry, care-l înghionti pe Alexander şi ieşi din sală împreună cu el, închizând uşa peste rumoarea comentariilor izbucnite din toate părţile.

Doamna Wyndham se rezemă de ruda aşezată alături, iar Kate Paget, mama vitregă a lui Alexander, se întoarse spre familia Gordon, îngrijorată.

— Ce crezi, David, s-o fi întâmplat ceva?

Doctorul Gordon zâmbi liniştitor:

— Probabil Delphine are probleme cu traficul.

Sau i s-o fi rupt o unghie, sau i-a fugit firul la ciorap, îşi spuse Sophie. Pentru Delphine Wyndham, o sală plină de oameni care o aşteptau nu însemna nimic pe lângă remedierea unui asemenea detaliu vital.

Sophie era cel mai îngrijorată pentru Kate Paget, care se încordă vizibil când Alexander şi Perry reveniră în sală. Mirele schimbă câteva cuvinte cu ofiţerul stării civile, apoi se întoarse spre ceilalţi, cu ochii verzi îngheţaţi pe chipul său arătos.

— Vă prezint tuturor scuzele mele pentru că aţi aşteptat atât de mult, spuse el politicos. Regret, dar nu va mai avea loc nicio ceremonie. Am aflat că Delphine s-a răzgândit.

Se auzi un vaiet ascuţit, în timp ce doamna Wyndham se prăbuşea în braţele rudei de alături, iar doctorul

Gordon se repezi imediat s-o ajute. Dură câtva timp până când femeia distrusă îşi reveni, în vreme ce mirele părăsit aştepta nemişcat, cu chipul lipsit de orice emoţie. Sophie rămase pe scaun, la o parte din drum, simţind că i se frângea inima de mila lui Alexander. Era o situaţie oribil de nouă pentru el. Se obişnuise cu o viaţă ferită de

încercările şi zbuciumul pe care le aveau de îndurat cei mai puţin norocoşi. Îl privea cu detaşare, încercând să-l vadă ca prin ochii cuiva străin. Era un specimen foarte atrăgător al sexului tare, înalt, zvelt, musculos, cu păr des şi lucios, doar o idee mai închis decât în copilărie, când fusese blond ca spicul grâului. Iar calităţile lui nu se rezumau la aspectul fizic. Arhitect de succes în respectabila firmă înfiinţată de bunicul lui în oraşul Deansbury, Alexander avea un nume şi o reputaţie profesională cunoscute de toată lumea. Sophiei îi venea greu să creadă că până şi Delphine ar fi putut să fie atât de lipsită de inimă încât să părăsească un bărbat ca Alexander în faţa altarului. Nu că masa ofiţerului stării civile ar fi semănat cu vreun altar, în pofida florilor pe care cineva le aranjase cu mult gust – dar ideea conta. Ce-o fi putut simţi un mire lăsat cu buzele umflate…?

După ce doamna Wyndham, înlăcrimată, fu în sfârşit condusă afară de cei mai apropiaţi, Alexander se întoarse din nou spre invitaţii rămaşi.

— Deşi nunta propriu-zisă a fost contramandată, ne aşteaptă o masă delicioasă la Deansbury Country Club, aşa cum s-a aranjat.

Zâmbi uşor, începând în sfârşit să dea semne vizibile de încordare.

— Iertaţi-mă dacă voi dispărea. În situaţia creată, aş arăta ca o stafie la ospăţ. Perry îmi va ţine locul şi vă rog, din partea domnului Wyndham şi a soţiei domnului, să profitaţi de ospitalitatea lor.

— A fost îngrozitor, îi spuse Sophie bunicii sale a doua zi, la masă. În viaţa mea n-am crezut că voi ajunge vreodată să-mi pară atât de rău pentru Alexander.

— De ce? întrebă cu interes Cecily Wainwright.

Sophie stătu un moment pe gânduri.

— Păi, îl ştii pe Alexander, bunico. Nu pare să aibă niciodată nevoie de compasiune, necum de milă. Îşi

croieşte neabătut drum prin viaţă. Până şi eu pot aprecia ce partidă bună e pentru orice faţă – inteligent, realizat, plin de bani…

— Ca să nu mai spunem şi cât de atrăgător, adăugă bunica ei. Cred că Delphine Wyndham a avut motive foarte întemeiate ca să renunţe.

— Rapacitatea, cred.

— Şi un prost gust incredibil, dacă a fugit cu acel Foyle.

— A, dar Terry Foyle e pentru Delphine ceea ce era doctorul Frankenstein pentru monstru, bunico, zâmbi răutăcios Sophie.

Doamna Wainwright o ameninţă cu degetul, dar fu nevoită să recunoască: fără talentul şi experienţa de fotograf ale lui Terry Foyle, ascensiunea Delphinei Wyndham până la actuala ei faimă de top-model n-ar fi fost atât de meteorică, în pofida frumuseţii şi a uluitorului ei păr negru, lung până-n talie. Dinamicul omuleţ din East End transformase farmecul ei simplu în visul de frumuseţe erotică al oricărui bărbat, atrăgând oferta unei firme americane de cosmetică pentru amândoi, contract cu care Terry Foyle venise val-vârtej în Deansbury, în ceasul al unsprezecelea din ziua nunţii.

— N-a încăput nicio concurenţă, comentă Sophie.

Ce şanse să fi avut Alexander şi Deansbury-ul pe lângă Terry Foyle şi Dreamgirl Corporation din Los Angeles?

— Deci, Delphine a tulit-o în Oraşul îngerilor – ce ironie! murmură doamna Wainwright, privind-o apoi întrebător pe Sophie. Şi Alexander ce face?

— Suportă cu stoicism.

Cu un licăr în ochi, Sophie îi povesti bunicii sale cum mirele părăsit plecase totuşi în Grecia, aşa cum plănuiseră pentru luna de miere. Avea să-şi satisfacă pe deplin pasiunea pentru ruine antice, chiar dacă ruinele

contemporane aveau încă răni dureroase.

— Sophie! se străduí doamna Wainwright să se arate şocată, deşi mentalitatea pragmatică a lui Alexander era notorie. Dar, cu siguranţă, nu va sta la acelaşi hotel rezervat pentru luna de miere.

— Ba da. Alexander nici n-a vrut să audă de altceva, după cum spune mătuşa Kate.

Doamna Wainwright îi aplaudă bunul simţ şi-şi afirmă din nou dispreţul la adresa oricărei femei atât de neghioabe încât să părăsească un mire cu mintea aşa de limpede. Sophie, pe de altă parte, aştepta întoarcerea lui

Alexander la Deansbury cu sentimente amestecate, convinsă că urma să fie extrem de prost dispus.

— Delphine e superbă, spuse ea, posomorâtă. Când se va întoarce la lucru, Alexander o să fie ca un urs cu dureri de cap. Deşi nu voi înţelege niciodată cum de şi-a imaginat că una ca ea se va mulţumi cu extazul conjugal într-un orăşel ca Deansbury.

— Probabil spera doar, iubito. În unele sensuri, bărbaţii pot fi foarte naivi.

— Naiv, Alexander?! exclamă Sophie. E cel mai şiret om din câţi cunosc. Delphine trebuie să fie singura greşeală de calcul pe care a comis-o în viaţa lui.

După masă, cele două femei ieşiră în grădină, ca să-şi bea cafeaua la soare, depănând noutăţile familiale.

Amândouă aşteptau întotdeauna cu nerăbdare prânzurile pe care le luau împreună o dată la două săptămâni. Sophiei, mai ales, îi plăcea liniştea din casa confortabilă unde crescuse mama ei, în contrast cu viaţa de-acasă. Aici, în Greenacre, aproape că putea reveni la lipsa de griji din copilărie, pe când în Deansbury conducea familia Gordon şi-şi îngrijea tatăl şi fraţii, în timpul care-i mai rămânea pe lângă munca la Paget Son, Chartered Architects.

— Când se întorc gemenii din Franţa? întrebă

doamna Wainwright.

— Miercuri, cred.

— Ocazie cu care, presupun, ţi se va oferi un munte de rufe murdare, adunate cu mult drag.

Sophie râse.

— Le prefer de-o mie de ori, pe lângă interminabilele panglicuţe cu numele. Înainte de plecarea lor la Edinburgh, voi avea de cusut zeci şi zeci de drăcii din alea.

— Sper că universitatea ştie ce are în inventar, comentă doamna Wainwright. Iar în continuare ce vei face?

Sophie o privi surprinsă.

— Ce să fac?

— Acum, când Tim a plecat să se ocupe de oile din Australia, iar Mark şi Matthew vor porni curând spre Edinburgh, am impresia că prezenţa ta în casa tatălui tău nu va mai fi la fel de esenţială cum era odinioară.

Sophie se gândise şi ea la acelaşi lucru – dar trebuia să ţină seama şi de tatăl ei. Ca medic, David Gordon se baza pe ea mai mult decât ar fi făcut alţi taţi în împrejurări asemănătoare, fie şi numai pentru că avea nevoie de Sophie pentru a răspunde la telefon în cele două seri pe săptămână când era de gardă. Când i-o spuse bunicii sale, doamna Wainwright o privi dezaprobator.

— Nu ţi-e dor să ai şi tu o viaţă a ta, Sophie? Cred că Louise se răsuceşte în mormânt, când vede pe ce cale a apucat-o viaţa ta în ultima vreme.

Louise Gordon plecase cu autobuzul la Londra, pentru a face cumpărăturile de Crăciun, la scurt timp după ce Sophie împlinise şaisprezece ani. Autobuzul se accidentase pe autostradă, într-un ambuteiaj cauzat de ceaţă, iar David Gordon şi cei patru copii ai lui rămăseseră fără principalul reazem al vieţii lor. Tatăl Louisei suferise un atac de apoplexie la aflarea veştii, iar Cecily Wainwright ajunsese să oscileze între loialitatea faţă de soţul ei bolnav

şi necesităţile nepoţilor, fiind nevoită să stea deoparte în timp ce Sophie, cea mai mare din cei patru, se transforma peste noapte din elevă fără griji în gospodină şi mamă adoptivă a propriilor ei fraţi, învăţând pentru examene şi cursul de secretare pe care-l urma, în acelaşi timp în care învăţa cum să ţină o casă. La început, doctorul Gordon angajase o femeie la curăţenie, dar după ce aceasta se retrăsese Sophie învăţase să se descurce singură. Între timp, Tim plecase la Colegiul Agricol din Circenster, iar Mark şi Matthew crescuseră îndeajuns ca s-o mai ajute şi ei câte puţin. Şi, dacă uneori îi era un dor nebun de singurătate şi linişte, acest lucru îl ştia numai Cecily Wainwright.

— Cred că e timpul să-ţi iei şi tu zborul din cuib, declară tranşant bunica ei.

— Of, şi eu cred, fu Sophie de acord, dar nu pot să plec aşa, pur şi simplu, lăsându-l pe tata singur. Şi-n plus, unde să mă duc?

Înainte ca bunica ei să răspundă, sună telefonul.

Cecily Wainwright se duse să răspundă, lăsând-o pe Sophie să viseze la o casă a ei şi numai a ei. Nu conta unde, numai să nu conţină niciun bărbat care să ceară de mâncare şi cămăşi curate când ea nu voia decât să se destindă, după orele de muncă la Paget Son. Îşi iubea tatăl – şi fraţii; se simţea mai apropiată de ei decât majoritatea fetelor, poate din cauza situaţiei lor aparte.

Dar, în sinea sa, îşi dorea puţin timp şi pentru ea însăşi.

Îşi petrecuse aproape douăzeci şi patru de ani de viaţă în cercul familiei şi al orăşelului Deansbury. Până şi slujba îi fusese croită ca la comandă, hotărâtă de alţii. În momentul când terminase cursul de secretare, Alexander tocmai avea nevoie de o angajată nouă.

Sophie îi fusese predată pachet şi toţi îi spuseseră încontinuu cât noroc avea.

— N-a fost tata, nu-i aşa? întrebă ea, când Cecily Wainwright se înapoie.

— Nu. Cred că David e răsfăţat teribil de Kate Paget, ca de obicei în lipsa ta, zâmbi cam fudulă doamna Wainwright. Era tânărul Sam Jefford şi l-am invitat la ceai.

— Atunci, ar fi mai bine ca eu să plec, se grăbi Sophie să se ridice.

— Prostii. Aranjează-ţi puţin faţa şi piaptănă-te, până spăl eu ceştile astea. Sau astă-seară ai de gând să ieşi cu Julian?

Sophie recunoscu că nu avea asemenea planuri şi duse tava în casă, în timp ce afla că Sam Jefford era agent imobiliar în Arlesbury. Doamna Wainwright se purta cu o dezinvoltură atât de studiată, încât nepoata ei o privi bănuitoare.

— Şi cum se face că te-ai împrietenit cu un agent imobiliar, bunico?

— Am să-ţi spun când te întorci.

Sophie ştia că degeaba s-ar fi lungit la discuţii, aşa că alergă la etaj să se aranjeze. Îşi pieptănă părul şaten, tuns paj până la umeri, şi adăugă puţin ruj pe curbele buzelor pline. În timp ce-şi studia descurajată faţa rotundă, observă din nou cât contrasta cu pometii înalţi şi ochii migdalaţi, aurii, ai Delphinei, amintindu-şi posomorâtă ce şolduri înguste şi piept mic avea cealaltă tânără. Sophie nu-şi făcea iluzii în legătură cu propriile ei dimensiuni, pe care Cecily Wainwright le declara ferm „rotunjite”, iar Mark şi Matthew le descriau în termeni mult mai puţin măgulitori.

Când i se alătură bunicii sale, în grădină, văzu pe chipul doamnei Wainwright expresia vinovată a cuiva care avea un secret.

— Îmi ascunzi ceva, bunico? Nu cumva eşti bolnavă, nu-i aşa?

Cecily Wainwright clătină din cap.

— Nu, draga mea, nu sunt bolnavă. Intenţionez doar să vând Greenacre, atâta tot.

Sophie o privi năucită.

— Vinzi casa asta? O, bunico… de ce?

— Începe să-mi depăşească puterile. Grădina în special, acum când se găsesc atât de greu ajutoare, şi sunt atât de scumpe. Nu mai sunt tânără, să ştii.

Cecily Wainwright avea şaptezeci şi cinci de ani, însă nu şi-i arăta nici chiar în lumina puternică a soarelui de după-amiază, iar Sophie i-o şi spuse, cu o insistenţă destinată să-i ascundă propria deznădejde.

— De la moartea bunicului tău, îi explică doamna

Wainwright, mă învârtesc în casa asta ca o boabă de mazăre într-o oală cât toate zilele, şi nu mai suport.

— Îţi vei cumpăra una mai mică?

— Nu, iubito, îi răspunse bunica ei cu un zâmbet răutăcios. Mă mut la Broad Oaks.

Sophie rămase cu gura căscată.

— La Broad Oaks…! Dar ăla-i un… un…

— Un cămin de bătrâni. Ştiu. O vizitez regulat acolo pe prietena mea, Anne Morton, şi am avut posibilitatea să mă conving că m-aş simţi foarte bine.

— Dar arăţi mult prea tânără pentru… pentru Broad Oaks, insistă Sophie, încă încercând să-şi revină din şoc.

Tata va fi surprins. De ce nu vii mai bine la noi?

— David Gordon şi cu mine sub acelaşi acoperiş? Fii realistă, copilă! obiectă Cecily Wainwright, care în urmă cu treizeci de ani se împotrivise categoric măritişului fiicei sale cu un medic tânăr şi sărac.

Amărâtă, Sophie fu nevoită să-i dea dreptate. Nu peste mult, la poartă opri o maşină, făcând-o să ridice privirea.

— A venit agentul, bunico?

— Da, el este, zâmbi încântată Cecily Wainwright, în timp ce din maşină cobora un bărbat, pornind spre ele

peste gazon.

Sam Jefford era de înălţime medie şi părea destul de slab. Avea păr roşcat şi ochi căprui, care-i luminau fermecător chipul cu trăsături fine în timp ce o saluta pe doamna Wainwright. Aceasta i-l prezentă Sophiei şi-i lăsă singuri, ducându-se în casă să pregătească ceaiul.

Sophie îşi ascunse un zâmbet, obişnuită de mult cu necontenitele tendinţe de combinatoare ale bunicii sale.

Îl întrebă pe vizitator dacă locuia în Arlesbury.

— Da, într-adevăr. De fapt, chiar deasupra firmei. Am un apartament în aceeaşi clădire cu sediul, pe Quay

Street.

— Chiar pe malul râului? Ce frumos!

— M-am instalat acolo recent şi încă n-am avut timp să mi-l aranjez.

— Deci, sunteţi nou în zonă? întrebă Sophie.

Sam Jefford păru jenat.

— Nu, nu tocmai. Înainte, am locuit la periferia oraşului. Am avut o casă acolo, dar tocmai am scos-o la vânzare.

— Da, înţeleg că sunteţi de meserie, comentă Sophie, pentru a-l ajuta să se destindă. Mă duc s-o ajut pe bunica.

Nu vom întârzia mult.

Alergă în casă, tocmai la timp pentru a-i lua doamnei Wainwright din mână tava încărcată.

— Stai… dă-mi-o mie. Doamnele în pragul mutării la cămin nu trebuie să care greutăţi.

Cecily Wainwright o privi nemulţumită.

— De ce l-ai lăsat singur pe Sam?

— Pare cam timid. Mă gândeam că se va simţi mai bine după ce te întorci.

— A trecut printr-o perioadă grea, bietul băiat.

— A fost bolnav?

— A divorţat. Cu animozităţi, dacă-i adevărat ce-am auzit.

— Telefonul-fără-fir din Arlesford?

Cecily Wainwright îşi privi dojenitor nepoata, în timp ce o urma în grădină, aducând coşul cu prăjituri care se folosea la Greenacre din timpuri imemoriale.

Spre uşurarea Sophiei, Sam Jefford se relaxă puţin la ceai, conversând în timp ce lăuda cornurile cu fructe crocante, care se topeau în gură. Apoi o informă grăbit pe doamna Wainwright că anunţul pentru casa ei urma să apară a doua zi, atât în ziare cât şi în vitrinele biroului.

Sophie fluieră uşurel.

— Atât de curând? Şi credeţi că va dura mult până să se vândă?

Sam Jefford clătină din cap, zâmbind:

— Cinci minute, aş zice. Perfectă stare a decoraţiunilor interioare, patru dormitoare, o grădină idilică, şi totul la doi paşi de terenul de golf. Mergem la sigur.

După o jumătate de oră de conversaţie generală, vizitatorul se ridică în picioare, cu regret:

— E timpul să plec, din păcate. În ultima vreme, secretara mea lucrează cu jumătate de normă. Ştiţi, e însărcinată…

Le zâmbi amândurora.

— Întâmplător, nu cunoaşteţi vreo secretară bună în căutare de slujbă?

Cecily Wainwright răspunse cu un zâmbet ca de sfinx:

— S-ar putea că cunosc una, domnule Jefford. Ţinem legătura.

Când reveni la Sophie, după ce-l condusese pe vizitator, doamna Wainwright se aşeză cu un aer hotărât.

— Ei? întrebă ea. Ţi-a plăcut?

— E foarte drăguţ, bunico, zâmbi Sophie. Iar încerci o combinaţie?

Bunica ei nu muşcă momeala.

— Lasă-l încolo pe Sam Jefford. Pentru tine îmi fac griji.

Sophie. Ştiu cât îţi doreşti, în secret, să faci la fel ca toate prietenele tale, să pleci de-acasă şi să-ţi câştigi independenţa. Să ai o locuinţă proprie…

Sophie ridică din umeri.

— Cai verzi pe pereţi, bunico.

— Nu neapărat.

Doamna Wainwright privi peste peluză, spre arbuştii şi copacii care mărgineau proprietatea.

— Am auzit că locatarii din Ilex Cottage se mută în curând. E o casă foarte mică şi are nevoie de renovări, dar dacă te tentează aş putea aranja s-o primeşti tu. Desigur, ştiu că viaţa în Arlesford nu e mai interesantă decât cea din Deansbury, dar cel puţin e mai altfel, continuă ea. Nu mai ai băieţii pe cap, iar David îşi poate lua desigur o menajeră, ca să te lase în sfârşit să-ţi vezi de viaţa ta.

Ochii Sophiei se umeziră numai gândindu-se.

— Unde e casa asta, bunico?

— În Church Row.

Sophie cunoştea casă, era ultima dintr-un rând de case de lângă biserică, pe o alee îngustă umbrită de copaci şi foarte, foarte discretă.

Imediat, însă, reveni cu picioarele pe pământ.

— Arlesford e la treizeci de mile distanţă de Deansbury, îi reaminti ea bunicii sale. E prea departe ca să fac naveta.

— Dă-ţi demisia!

— Nu pot, bunico. Mai ales acum, când Delphine tocmai l-a părăsit pe Alexander – n-aş putea face şi eu acelaşi lucru.

— Prostii. Secretarele se înlocuiesc la fel de uşor ca miresele, se arcui gura doamnei Wainwright într-un zâmbet fudul. Pune-ţi capul la contribuţie, fetiţo. Şi cred că n-ai avea prea mult de căutat o slujbă în Arlesford, ce zici?

Sam Jefford are mare nevoie de o secretară…

Ideea era tentantă. Ba chiar foarte tentantă.

Numai de l-ar fi putut lua cu binişorul pe tatăl ei. Nu voia să-l rănească, dar nici să scape o asemenea ocazie.

— Poţi lua de la mine orice vrei ca să-ţi mobilezi casă, continuă s-o îmbie Cecily Wainwright. Odată şi-odată tot trebuie s-o faci, fetiţo. Şi, la urma urmei, dacă într-o bună zi te hotărăşti să te măriţi cu Julian, tatăl tău va trebui să te lase să pleci, nu?

— Să mă mărit cu Julian?

Sophie clătină din cap cu convingere.

— Nicio şansă!

— Of, nu pot să înţeleg generaţia asta a voastră! Dacă nu simţi nimic pentru băiatul ăsta, de ce-l încurajezi?

— „Băiatul ăsta" are treizeci de ani mergând pe cincizeci şi n-are nevoie de nicio încurajare, te asigur, declară Sophie. Julian Brett e perfect mulţumit cu muzeul lui, are din ce să trăiască, de la mama lui, şi dacă vrea să-şi cheltuiască din când în când banii cu mine, de ce m-aş plânge?

Cel puţin mai mănânc şi eu uneori câte ceva gătit de alţii!

— Şi eu, care credeam că drumul spre inima bărbatului trece întotdeauna prin stomac! replică doamna Wainwright. Ce lipsită de romantism eşti, Sophie!

— Da, ştiu.

Sophie îngenunche, rezemându-şi capul în poala bunicii ei.

— Şi de bune maniere, adăugă ea, cu un suspin înăbuşit. Nici măcar nu ţi-am mulţumit că mi-ai dăruit un cadou atât de minunat. Am să mă mut la Ilex Cottage, ştiu c-am s-o fac… într-un fel sau altul.

— Aşa mai merge, răspunse Cecily Wainwright. Şi-acum ridică-te. Îmi strici fusta, cu lacrimile tale.

Capitolul 2

— Cecily se internează la azil? întrebă doctorul Gordon, nevenindu-i să creadă.

— Exact, răspunse Sophie, în timp ce-l conducea spre masa din sufragerie. Aşază-te, că ţi se răceşte mâncarea.

— Ar fi fost prea mult dacă mă aşteptam să mă consulte şi pe mine, desigur, comentă el caustic. Totuşi, sunt medic. Măcar în situaţia asta cred că aş fi fost destul de competent ca s-o sfătuiesc.

Sophie chicoti.

— Voi doi nu vă dezminţiţi niciodată. Eu, una, i-am propus să se mute la noi, adăugă ea cu amuzament răutăcios, râzând când văzu expresia alarmată a tatălui ei. Nicio grijă, a avut aceeaşi reacţie cu a ta.

Uşurat, doctorul Gordon recunoscu că soacra lui îşi alesese un nou domiciliu excelent şi schimbă subiectul, pentru a începe să vorbească despre familia Paget şi recentul fiasco nupţial, exprimându-şi părerea că Alexander, deşi avea numai de câştigat fără o soţie ca

Delphine, era totuşi mult mai distrus de trădarea ei decât lăsase să se întrezărească, în ziua aceea de neuitat.

— Sunt convinsă, fu Sophie de acord. Cum a avut

Delphine obraz să-i facă una ca asta, nu ştiu. Pe mine nu m-ar fi lăsat niciodată inima.

— Să laşi pe cineva de izbelişte la biserică – mă rog, mai mult sau mai puţin…?

— Exact. N-ar fi fost prima mireasă care se răzgândeşte, dar măcar putea să se comporte mai civilizat, să-i dea lui Alexander timp să contramandeze totul…

Doctorul Gordon îi dădu dreptate, apoi începură să vorbească despre apropiata plecare a gemenilor la

Edinburgh.

— Casa va fi foarte tăcută fără ei, spuse gânditor doctorul

Gordon, în timp ce Sophie strângea vasele, făcând-o

să i se strângă inima. Nu părea momentul potrivit să aducă vorba despre Ilex Cottage.

Sophie îşi aduse un vraf de prosoape şi aşternuturi care-şi aşteptau panglicile cu numele posesorilor şi începu să coasă, căutând zadarnic un mod cât mai delicat de a aborda subiectul. Tatăl ei, care urmărea un documentar la televizor, rămânea adeseori cu privirea în gol, îngândurat. Probabil că ziua de luni în spital fusese agitată, ca de obicei.

— Sophie, întrebă el brusc, te gândeşti cumva să te măriţi cu Julian?

Dintr-odată, Julian Brett părea să-i intereseze prea mult pe cei dragi ei, ceea ce Sophiei nu-i convenea deloc.

— Julian nu mi-e decât prieten, tată, spuse ea cu fermitate.

Mă întâlnesc cu el tocmai fiindcă nu-l interesează deloc căsătoria.

Spre surprinderea ei, doctorul Gordon, în loc de a fi uşurat, păru şi mai tulburat.

— S-a întâmplat ceva, tată? îl întrebă ea cu blândeţe.

Tatăl ei se ridică, împinse într-o parte vraful de cearşafuri şi se aşeză pe canapea, cuprinzând-o pe Sophie cu braţul.

— Ei! exclamă ea, alarmată de o asemenea efuziune nefirească din partea doctorului Gordon. Ce e, tată? Te supără ceva?

David Gordon trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj pentru ceea ce avea de spus.

— Sophie, vreau să ştii cât de recunoscător îţi sunt pentru tot ceea ce-ai făcut de când… de când a murit mama ta. Ai renunţat la colegiu şi carieră, ca să ne porţi de grijă mie şi băieţilor…

— Dar nu m-am gândit niciodată la colegiu… sau la o carieră!

Tatăl ei trecu peste aceste cuvinte, cu un gest.

— Totuşi, îmi dau seama ce eforturi ai făcut şi vreau… vrem să ştii că locul tău va fi alături de noi întotdeauna, atâta timp cât doreşti tu.

Vrem…? Noi…? Sophie făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui, tată?

— Ştiu că bâjbâi, răspunse el nemulţumit, dar încerc de mai mult timp să-ţi spun, iubito, că mă gândeam să mă recăsătoresc. Nu vreau să crezi că ne-ai sta cumva în cale, sau altă asemenea copilărie…

— Să te recăsătoreşti? şopti Sophie, nevenindu-i să creadă.

Doctorul Gordon dădu din cap, nefericit.

— Kate şi cu mine ne-am înţeles să…

— Vrei să te căsătoreşti cu mătuşa Kate?!… scânci Sophie.

Tatăl ei o trase lângă el, cu un gest convulsiv.

— Dar asta n-o să schimbe nimic, îţi jur. Te rog, iubito, nu te necăji…

Sophie îl împinse la o parte, cu un zâmbet radios.

— Să nu mă necăjesc, prostuţ bătrân ce eşti? Sunt în culmea fericirii, e minunat!

Şi îl sărută zgomotos, pentru a-şi întări cuvintele.

Doctorul Gordon îşi şterse faţa cu o batistă, oftând uşurat.

— De-asta te-am întrebat dacă intenţionezi să te măriţi cu Julian, Sophie. Vă întâlniţi de atâta vreme, şi mă întrebam dacă nu cumva îl porţi cu vorba fiindcă nu te poţi despărţi de mine.

— O, iubitul meu tată, aşteaptă numai, că-ţi scot eu din cap ideile astea ridicole! exclamă Sophie, aproape ameţită de euforie, înainte de a începe să-i povestească despre Ilex Cottage, explicându-i cât de mult îşi dorea o căsuţă a ei şi numai a ei.

După vestea primită, Sophie continuă să se simtă într-al nouălea cer, fără să-i mai pese nici măcar de micul

munte de haine murdare care anunţau sosirea acasă a lui Matt şi Mark.

— E o veste minunată, îi spuse ea lui Kate Paget, în timp ce luau masa împreună, la „Ibricul cântător”. Nici nu înţeleg cum de nu v-a venit ideea până acum.

Ochii negri şi plini de umor ai lui Kate o priviră cu sinceritate.

— Nu era momentul potrivit. Tatăl tău încă nu-şi revenise după pierderea Louisei. Ceea ce nu înseamnă că o s-o uite vreodată, se grăbi ea să adauge.

Sophie o asigură că Louise Gordon ar fi fost de aceeaşi părere.

— Mamei îi plăcea ca oamenii să fie fericiţi.

— Şi mie. Ceea ce îmi aduce aminte de mutarea pe care o doreşti, continuă Kate, cu o lucire în ochi. Oamenii vor crede că mama ta vitregă te-a aruncat în stradă!

Sophie chicoti, după care începu să-i spună despre casă şi cum intenţiona s-o zugrăvească şi s-o decoreze, înainte de a se angaja la Sam Jefford.

— Bunica a luat măsuri să primesc slujba imediat ce a aflat despre tine şi tata!

— Cecily are stofă de general, dar ţin foarte mult la ea. Mi-a trimis flori şi o scrisoare foarte civilizată – un gest extrem de drăguţ, din moment ce mă mărit cu soţul fiicei ei.

Apoi, Kate redeveni serioasă.

— Cred că Alexander e cel care se va bucura cel mai puţin de plecarea ta.

— Aşa crezi?

Personal, Sophie se îndoia.

— Îi voi da preavizul cu o lună în avans şi o voi instrui personal pe înlocuitoarea mea. Spre deosebire de alte cucoane, al căror nume îmi scapă, n-am de gând să-l las în baltă!

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia ziua

întoarcerii lui Alexander, Sophie cobora treptat din nou cu picioarele pe pământ. Înţelegea perfect că un om care tocmai se înapoia dintr-o vacanţă petrecută în singurătate, în locul plănuitei luni de miere, n-avea să-i primească demisia cu bucurie. În ziua respectivă, făcu un efort deosebit să arate cât mai bine, pentru a se auto-încuraja, şi sosi la birou cu o jumătate de oră mai devreme decât de obicei, numai pentru a-l găsi pe Alexander ajuns acolo înaintea ei. Se instalase deja la biroul lui şi parcurgea corespondenţa.

— Te-ai întors… constată ea fără niciun rost. Cum a fost vacanţa?

Îşi regretă cuvintele imediat. Ce idioţenie! Cum să fi fost o asemenea vacanţă? începu să se înroşească la faţă, în timp ce Alexander ridica privirea spre ea, cu o sprânceană arcuită în acea expresie sardonică pe care

Sophie o detestase atât de mult cu ani în urmă.

— Bună dimineaţa, Sophie. Aşa şi-aşa… zâmbi el uşor.

Sau, mai bine zis, n-a fost plăcută deloc.

Era bronzat, dar arăta obosit, cu cearcăne vinete sub ochi. Altfel, părea neschimbat. Se ridică să se uite la nişte proiecte de pe planşeta antică la care lucraseră tatăl şi bunicul lui, apoi aruncă o privire spre Sophie, care ezita abătută, neştiind dacă să rămână sau să se retragă.

— Hai, o încurajă el. Nu mă întrebi de ce?

— Nu, răspunse ea scurt. Am atâta minte ca să-mi dau seama, oricât ţi s-o părea de ciudat. Dacă nu eşti gata pentru cititul corespondenţei, revin mai târziu. De ieri, mi-a rămas destul de lucru.

— Ţi-au dat de lucru ceilalţi? întrebă el, aşezându-se la loc, cu mâinile împreunate după cap. Apropo, au găsit pe cineva pentru postul de proiectant?

— Perry a chemat câţiva candidaţi ca să-i vezi azi.

— Bine. Nu te mai foi atâta şi stai jos, Sophie.

Sophie se conformă, întrebându-se cât de curând ar fi putut aborda, cu tact, subiectul demisiei.

— Cum te simţi, Alexander? întrebă ea încet.

— Normal, în împrejurările date. Desigur, am făcut o prostie insistând să mă duc în Grecia, continuă el, privind spre ea fără s-o vadă. Şi încă una, mergând singur.

Deodată, ochii i se aţintiră asupra ei.

— Ai fi venit cu mine, Sophie?

Sophie îşi stăpâni un fior.

— Nici moartă!

— Deşteaptă fată, ridică din umeri Alexander. Mă rog, ce-a fost a trecut. Şi-n plus, am auzit că se pregăteşte altă nuntă.

Îl privi întrebător.

— Ai vreo obiecţie?

— Doamne fereşte, nu, sunt încântat! Nu înţeleg cum de nu şi-au unit forţele până acum.

— Cred că am ochelari de cal. Mie nici nu mi-a trecut prin minte ideea asta.

— Şi ai tu vreo obiecţie, Sophie?

Zâmbetul ei fu atât de incandescent, încât Alexander clipi din ochi ca în faţa unei flăcări neaşteptate.

— Obiecţie? Nici nu pot spune cât de încântată sunt.

Alexander clătină din cap.

— Şi Kate, care se temea să nu te simţi dată afară din casă… sindromul mamei vitrege, mă-nţelegi…

Sophie îşi îndreptă umerii, privindu-l cu o asemenea intensitate încât ochii lui se îngustară surprinşi.

— De fapt, chiar mă bucur să mă dea afară. Nu voisem să-ţi spun încă, Alexander, dar dacă tot a venit vorba…

— Să nu-mi spui că te-ai hotărât să te măriţi cu Julian Brett! o întrerupse el tăios.

Fu rândul Sophiei să clipească.

— Nu, în niciun caz… Nu ştiu ce i-a apucat pe toţi în

ultima vreme, parcă m-au şi cununat cu el. Nu suntem decât prieteni. Serios. Mă invita la cină din când în când şi nimic mai mult.

— Te invită la cină, din câte ştiu eu, de ani de zile.

Sophie, o privi întrebător Alexander.

— Ei bine, nu am intenţia să mă căsătoresc. Nici cu

Julian, nici cu altcineva. După părerea mea, căsnicia nu e decât o serie nesfârşită de cumpărături, gătit, spălat… ca să nu mai pomenesc copiii, cu numele cusute pe haine când încep şcoala…

— Dumnezeule… aşa vezi tu căsătoria? o privi pieziş

Alexander. Nu cumva, întâmplător, i-ai spus ceva şi

Delphinei? Nici nu m-aş mira dacă din cauza asta m-a părăsit.

— N-am fost niciodată prea apropiate, replică Sophie, privindu-l în ochi. Prietenele mele nu se comportă ca ea.

Se lăsă o tăcere cam încordată.

— Scuză-mă, spuse ea într-un târziu. Cred că n-ar fi trebuit să spun asta.

Alexander ridică din umeri.

— Te rog, nu te scuza. E clar că ţi-a făcut o impresie detestabilă. Cred că tu, în împrejurări similare, n-ai fi aşteptat până în ultimul moment ca să-ţi informezi mirele că te răzgândiseşi.

— În niciun caz. Oricum, din moment ce nu voi avea niciodată un mire, e improbabil să se ivească o asemenea ocazie.

Trase adânc aer în piept.

— Dar dacă tot am ajuns aici, Alexander, cred că ceea ce a făcut Delphine a fost cea mai mare porcărie. Te cunosc, nu sunt întotdeauna de acord cu tine, dar crede-mă că în ziua aia mi s-a frânt inima.

Îşi dădu seama imediat ce greşeală făcuse. Expresia lui

Alexander deveni ostilă, în timp ce revenea la teancul

de scrisori din faţa lui.

— Ce drăguţ, Sophie. Oricum, nu face risipă de compasiune, n-am să oftez mult după ea. Femeile se înlocuiesc uşor – chiar şi cele frumoase ca Delphine. Şi-acum, putem să continuăm, te rog?

Nemulţumită de felul cum o pusese la punct, Sophie fierse în suc propriu o oră încheiată. Tocmai ieşea din încăpere, când Alexander o chemă înapoi.

— Nu începuseşi să-mi spui ceva, Sophie? îi aminti el.

— A… da.

Tot curajul îi pierise de mult.

— Am să-ţi confirm în scris, aşa cum se obişnuieşte, dar mă gândeam să te anunţ că voi pleca, Alexander. Desigur, nu fără o lună de preaviz.

Alexander se rezemă de spătar, rostogolind un stilou de aur între palme, în timp ce o privea.

— Mă simt ca un căpitan de vas care se scufundă, murmură el după o tăcere lungă şi incomodă.

— Aluzia ta mă nemulţumeşte, Alexander, replică iritată Sophie. Nu sunt un şobolan care părăseşte nava. Voi găsi şi instrui o înlocuitoare, înainte de a pleca.

Apoi, aruncând un fulger din ochi:

— După cum ai remarcat adineaori, femeile sunt uşor de înlocuit. Şi, în caz că n-ai observat, întâmplător sunt şi eu femeie.

Alexander o studie pe îndelete, coborând foarte încet cu privirea din creştetul capului ei cu păr lucios până în vârfurile pantofilor mici şi negri, pentru ca apoi să urce la loc, stăruind mai mult asupra acelor curbe care confirmau indiscutabil afirmaţia Sophiei.

— Într-adevăr, Sophie, comentă el în cele din urmă. Îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia.

Ofensată, Sophie se răsuci pe călcâie, pornind spre uşă, dar încă o dată Alexander o opri în loc.

— De ce, Sophie?

Fără tragere de inimă, se întoarse cu faţa spre el.

— De ce ce?

— De ce mă părăseşti? întrebă Alexander, cu ochii neaşteptat de trişti. Credeam că era formula ideală pentru tine, în situaţia în care te aflai.

— De-asta mi-ai oferit postul, la început? întrebă ea.

— Nu… ezită un moment Alexander înainte de a continua.

Ca să fiu absolut sincer, ţi l-am oferit fiindcă aşa m-a rugat Kate.

— Nu pentru că mă considerai o secretară eficientă, afirmă Sophie, fără nicio intonaţie.

— Nu. Dar am avut noroc. Te-ai dovedit a fi o secretară foarte eficientă.

Îl privi cu o expresie împietrită.

— În care caz, cred că vei fi dispus să-mi dai o scrisoare de recomandare.

Alexander zâmbi.

— Din moment ce nu peste mult vom fi rude, nu crezi că ar mirosi a nepotism?

Apoi, privind-o mai ferm:

— În plus, vreau foarte mult să rămâi. Dacă se pune problema banilor…

— În niciun caz, îl întrerupse ea repede. Mă mut din cartier.

Ridicându-se, Alexander ieşi de după birou.

— Pot să te întreb unde?

— Desigur. În Arlesford. Bunica mi-a dăruit o casă acolo.

Alexander se aplecă să ridice o agrafă de prins hârtiile.

— Cea din Church Row?

— Exact, răspunse Sophie, surprinsă. O ştii?

— Da, râse el uşor. Trebuia să mă prind că e mâna lui Clare. Ce femeie! Dacă era cu câţiva ani mai tânără,

m-aş fi însurat cu ea, în loc de a mă face de râs cu Delphine.

Sophie râse, uşurată că Alexander era mai puţin ostil, şi-i povesti despre intenţia bunicii ei de a se duce la cămin şi felul cum îl convinsese pe Sam Jefford s-o angajeze.

— Sunt sigură că bietul om s-a temut s-o refuze. Acum, vrea, nu vrea, s-a ales cu mine.

Alexander îi luă din mână scrisorile şi le puse pe birou, după care, spre marea ei surprindere, îi prinse mâinile într-ale lui, privind-o cu cea mai mare seriozitate.

— Nu mă îndoiesc deloc că Jefford te vrea ca secretară.

Sophie. Altfel, ar fi un prost, şi ştiu al naibii de bine că nu e prost deloc. Are prea mult succes.

— Deci, îl cunoşti? întrebă Sophie, încercând să-şi retragă mâinile, dar degetele lungi ale lui Alexander i le strânseră şi mai tare.

— Vag. Înainte… înainte de a pleca, i-am cerut să-mi găsească un spaţiu convenabil pentru sediul noii noastre filiale.

— A… Ce mică e lumea… zâmbi Sophie, smulgându-şi în sfârşit mâinile din strânsoare. Acum trebuie să mă duc.

Perry va avea nevoie de mine în curând. Apropo, ceilalţi ştiu că te-ai întors?

Alexander dădu din cap.

— Am luat legătura şi cu Perry, şi cu George Huntley, aseară.

Apoi, îi întinse corespondenţa.

— Vrei să-mi faci un mare serviciu, Sophie?

— Dacă pot… răspunse ea, privindu-l prudentă. Ce anume?

— Vii cu mine la snack-barul lui George, în pauza de masă? Ca să sărbătorim viitoarea nuntă a părinţilor noştri, se grăbi el să explice, când Sophie deschise gura să refuze. Şi nu e numai atât. La drept vorbind, mi-ar prinde bine

puţin sprijin moral, la prima apariţie în public după ziua aia îngrozitoare.

Pentru Sophie era o experienţă inedită ca Alexander Paget să-i solicite compania – şi constată că-i plăcea.

Imaginea lui Alexander, cel întotdeauna atât de superior şi sigur pe sine, aşteptându-i încordat confirmarea, era extrem de agreabilă.

— De ce nu? replică ea, pe cel mai firesc ton.

Localul lui George, foarte frecventat de salariaţi în pauza de masă, era ticsit de oameni încântaţi să-l vadă pe

Alexander reintrat în circulaţie. Şi toţi păreau, spre marea surprindere a Sophiei, să găsească foarte firească prezenţa ei alături. În pofida legăturilor strânse de familie.

Alexander n-o mai invitase niciodată la masă – sau în vreun alt loc. Era foarte atent, înţelegându-i dorinţa de izolare, astfel încât o instală într-un colţ, cu spatele spre marea de chipuri curioase şi vedere către râul de afară.

Sophie alese un pahar de vin alb şi o salată mică, refuzând insistenţele lui Alexander de a încerca specialităţi mai apetisante.

— Nu, mulţumesc, zâmbi ea rece. Rareori mănânc mai mult de un măr la prânz.

Alexander se încruntă.

— De ce?

— Pentru că în fiecare seară gătesc „mâncăruri cum se cade”, vorba tatălui meu, şi dacă aş mai mânca şi la prânz, aş fi de două ori mai rotofeie decât sunt acum, îl informă ea simplu, roşind puţin când văzu că, pentru a doua oară în ziua aceea, Alexander îi examina în voie făptura.

Sophie obişnuia să poarte la birou taioare şi bluze, concentrându-se mai mult asupra calităţii şi croielii decât asupra cantităţii, iar în ziua aceea avea o fustă neagră şi strâmtă şi o bluză de bumbac alb cu buline negre.

Picioarele erau mândria ei şi îşi lua întotdeauna

ciorapi fini de culoare închisă şi pantofi clasici, cu tocuri înalte, pentru a-şi mai compensa statura scundă.

— Nu eşti foarte înaltă, comentă într-un târziu

Alexander, dar altfel aş zice că ai o siluetă absolut acceptabilă.

— Nu la fel spuneai şi în trecut! îl acuză Sophie, după care, nemulţumită de propria-i ieşire, luă o înghiţitură de vin.

Alexander zâmbi.

— Mă rog, erai destul de durdulie cândva, recunoaşte!

Dar ţi-a trecut de mult.

— Numai în exterior, Alexander! Pe dinăuntru, graţie tachinăriilor tale necontenite la o vârstă foarte vulnerabilă, încă mă mai simt grasă.

— Dumnezeule! Deci de-asta mă tratezi cu…

Se gândi un moment.

— Rezerve, poate?

— Cândva, a fost ostilitate în toată regula, îl asigură ea, apoi zâmbi liniştitor. Dar mi-a trecut şi asta.

— Slavă Domnului.

La început, Sophiei îi fu cam greu să savureze o masă întreruptă atât de des cu manifestări de compasiune bine intenţionate, dar cu fiecare ocazie Alexander schimba subiectul prezentând-o pe Sophie, care după un timp se obişnui, fiind chiar surprinsă când, în cele din urmă, fură lăsaţi în pace.

— Slavă Domnului că ai venit cu mine, Sophie, îi spuse el, oftând. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Perry sau George ar fi avut acelaşi efect.

Alexander clătină din cap, mai relaxat acum, când calvarul se sfârşise.

— Perry se grăbea să ia masa cu ultima lui cucerire, iar

George a plecat să inspecteze casa din Gloucester. Şi-

n plus, adăugă el cu o licărire neaşteptată în ochi, niciunul dintre ei nu e o fată frumoasă. Iar un biet mascul nedreptăţit ca mine avea azi mare nevoie tocmai de compania unei asemenea domnişoare. Ţi se pare că am abuzat?

— Nu, cred că era firesc. Dar nu sunt frumoasă.

Alexander se încruntă.

— Cine zice?

— Oglinda. Şi nu sunt nici oarbă, Alexander, şi nici nu port ochelari cu lentile roz!

În acel moment, un alt prieten veni la masa lor să-l bată pe umăr pe Alexander.

— Sincere condoleanţe, amice, spuse el solemn, dând politicos din cap spre Sophie, înainte de a se retrage.

— S-ar zice că mi s-au înecat toate corăbiile, comentă Alexander cu înverşunare.

Sophie îl privi îngândurată.

— Şi care e adevărul?

— Într-un fel, cred că ăsta e…

Alexander îşi împinse într-o parte farfuria golită pe jumătate, rezemându-şi bărbia în palmă, cu privirea spre ea.

— Cred că, în esenţă, niciodată n-am ajuns s-o cunosc pe Delphine cu adevărat. Zbura mereu de colo-colo prin lume cu contractele ei de modeling, aşa că petreceam foarte puţin timp împreună. Soarta ne joacă farse stranii, nu-i aşa, Sophie? Dacă familia Delphinei nu se muta în Deansbury anul trecut, n-aş fi cunoscut-o niciodată.

— Intenţiona să-şi continue deplasările şi după… după aceea?

— Tot insista că se săturase. Jura că voia să se aşeze la casa ei, zâmbi strâmb Alexander. Mi-am făcut iluzii că vorbea serios.

— Niciodată nu mi-am dat seama ce-aţi fi putut avea în comun, tu şi Delphine, spuse cu sinceritate Sophie.

Alexander întinse mâna peste masă, luându-i-o pe a ei.

— La drept vorbind, aveam în comun un lucru mai important decât toate celelalte.

Roşind, Sophie încercă să-şi retragă mâna.

— Fără confidenţe, te rog, Alexander.

— Ei, stai puţin! Nu voiam decât să-ţi explic…

Se aplecă spre ea, strângându-i mâna şi mai tare.

— Între noi fie vorba, Sophie, aş fi preferat o relaţie mai puţin permanentă, dar Delphine, îţi vine să crezi sau nu, a pretins verigheta înainte de a mă primi în patul ei.

Sophie făcu ochii mari.

— Vrei să spui că…?

— Exact, iubito. Aveam voie s-o sărut, s-o ating oricât doream, dar nimic mai mult – până semnam în registru.

Râse amar.

— Pe scurt, nu numai că m-am făcut de râs, ci sufăr şi de frustrare – şi asta da, suferinţă! La care se adaugă şi diversele sacrificii pe care le-am făcut pentru domnişoara Delphine

Wyndham.

Privindu-l consternată, Sophie nu ştia cum să-şi exprime compasiunea fără a înrăutăţi şi mai mult situaţia.

— Nu cred că te-ai făcut de râs, Alexander, spuse ea cu grijă. Cum ai fi putut? Eşti un om cunoscut şi respectat în

Deansbury.

Ochii lui Alexander se îmblânziră.

— Îţi mulţumesc, Sophie.

Sophie îşi mută privirea.

— Cred că orice bărbat ar fi făcut aceleaşi sacrificii pentru o fată atât de frumoasă ca Delphine.

— Deci, nu sunt un caraghios, iar sacrificiile au fost justificate, conchise Alexander, ridicându-i bărbia cu un deget. Ai vreo recomandare şi pentru cea de-a treia

problemă?

Încet, Sophie înţelese la ce se referea Alexander. Îşi dădu seama că îi făcea un fel de avans şi, lucru uluitor, nu era atât de revoltată pe cât s-ar fi aşteptat, dacă şi-ar fi închipui vreodată apariţia unei asemenea situaţii între ei.

— Alexander, spuse ea cu voce nesigură, credeam că problema asta s-a rezolvat în timpul vacanţei.

— Asta şi intenţionam, zâmbi el strâmb. Dar ceilalţi locatari ai hotelului erau cupluri de diverse feluri, iar gândul de a alerga după favorurile vreunei doamne, cu toate riscurile şi neajunsurile implicate, mi-a cam pleoştit instinctele primare.

— Şi alte posibilităţi nu existau? întrebă Sophie, destul de mirată să constate că subiectul nu o stânjenea deloc.

— Niciuna care să-mi trezească apetitul.

Alexander îi eliberă mâna.

— Scuză-mă, Sophie. Uită tot ce-am spus, zise el, surprinzător de spăsit. Nu te-aş condamna dacă mi-ai învineţi un ochi pentru că am insinuat…

— Că ţi-aş putea obloji rănile orgoliului masculin? încheie Sophie caustic în locul lui, ridicându-se să plece.

— Nu tocmai, răspunse el, în timp ce o ajută să-şi ia jacheta. Cred că nu căutam decât o mângâiere.

— Şi, întâmplător, eu am fost cea mai la îndemână, cred.

— Exact, confirmă nepăsător Alexander, luând-o de braţ pentru a o conduce prin mulţime. Şi probabil şi cea mai apropiată sufleteşte, îi şopti el la ureche. În fond.

Sophie, noi doi suntem prieteni foarte vechi. Am apărut în viaţa ta cu mult înaintea lui Julian Brett!

Capitolul 3

Sophie se aşteptase să se simtă cam încurcată după masa luată împreună cu Alexander, dar acesta dădu curând

de înţeles că nu-şi regreta deloc confidenţele. Ba chiar, se purta cu ea astfel încât reieşea că ţinea seama de opiniile şi sentimentele ei, şi făcea mari eforturi pentru a o determina să se răzgândească în legătură cu demisia.

Firma Paget Son era mai ocupată decât oricând, necesitatea unei noi filiale accentuându-se tot mai mult de la o zi la alta.

— Aş vrea ca amicul tău Jefford să ne găsească mai repede un sediu, spuse într-o zi Alexander, iritat.

— Nu mi-e amic, replică Sophie.

Alexander zâmbi, cu vechea lui expresie de superioritate.

— Fă bine şi ia seama, Sophie, când vei lucra pentru el.

Tocmai a divorţat, iar bărbaţii singuri sunt nişte specimene foarte periculoase.

O strânse de talie pe neaşteptate, în timp ce-i deschidea uşa să iasă, iar Sophie, cu braţele pline de dosare, nu-l putu împiedica în niciun fel.

— Auziţi, interveni sever Perry, dând nas în nas cu ei, aţi avea ceva împotrivă să vă ţineţi de chestiile astea în altă parte, vă rog? Ştiţi, pe-aici mai sunt şi proiectanţi tineri şi nevinovaţi…

Vărul lui Alexander avea aproape treizeci de ani, o claie de păr blond mult mai indisciplinat decât al partenerului său mai vârstnic şi ochi mari albaştri, languroşi, care nici nu lăsau să i se bănuiască tăişul ca de brici al minţii.

Sophie îi privi pe amândoi iritată şi porni spre biroul ei, dorindu-şi, nu pentru prima oară de la întoarcerea lui

Alexander, ca acesta să revină la stilul dinainte, de pe vremea când avusese o atitudine mult mai impersonală faţă de ea.

Când îi aduse lista cu candidaturi primite ca răspuns la anunţul dat de ea în ziar, pentru o nouă secretară.

Alexander refuză categoric să se întindă la discuţii.

— Alege trei, patru din toată grămada, şi am să le văd pe toate în aceeaşi zi, spuse el indiferent. Altceva nu mă interesează.

— Dar, Alexander, spune-mi dacă vrei o fată tânără şi o atrăgătoare, sau o femeie mai matură, mai cu experienţă…

— Pe tine te vreau, Sophie. Dar din moment ce ţi-ai pus în cap să mă părăseşti, puţin îmi pasă pe cine aduci în locul tău, cu condiţia să nu fie o analfabetă şi să ştie să bată la maşină – şi să facă o cafea buvabilă.

Întorcându-se de la planşetă, Alexander o văzu pe Sophie încruntându-se dezaprobator.

— Dacă stau să mă gândesc, adăugă el, nu alege una prea bătătoare la ochi. George Huntley stă prost cu tensiunea, iar Perry, cum bine ştii, are un nivel de exigenţă foarte scăzut când e vorba de sexul opus.

Sophie se încruntă şi mai tare.

— Înţeleg. Vrei una care să nu-ţi tulbure taurii din turmă cu farmecele ei. Mulţumesc, Alexander. În tot timpul cât am lucrat aici, nimeni n-a încercat să-mi facă cel mai mic apropo – ceea ce cred că înseamnă ceva!

— Dumnezeule, atâta le-ar fi trebuit! Le-arătam eu lor! râse Alexander, luând-o de umăr, cu un licăr ştrengăresc în ochi. Nu ţi-ai dat seama că toţi au primit ordinul „nu atingeţi”, de la Perry în jos? Pe George nu-l pun la socoteală, pentru că are o căsnicie fericită şi nişte copii care-i umplu inima. Restul ştiu perfect că ar fi avut de-a face cu mine dacă se apucau să te fugărească pe după birou!

Sophie îşi muşcă buza.

— Aha. Înţeleg…

— Apropo, era să uit, adăugă el într-o doară. În timp ce erai plecată la masă, am primit un mesaj pentru tine.

Brett nu poate veni diseară. Mi-a cerut să-ţi transmit

scuzele lui.

— A, da. Mulţumesc, dădu din cap Sophie, indiferentă.

— Nu eşti dezamăgită? o întrebă curios Alexander.

— Nu, răspunse ea, cu ochii luminându-i-se de veselie.

Urma să mergem să vedem nişte filme străine serioase, la

Centrul de Artă.

Alexander clătină din cap cu mirare.

— Doamne sfinte! Şi nu te deranjează că pierzi o asemenea ocazie? Câtă nobleţe din partea ta, Sophie!

— Nu fi rău, chicoti ea. De fapt, Julian e un băiat foarte drăguţ. Numai că are unele gusturi cam… în fine, esoterice.

Atâta tot.

Ochii lui Alexander sclipiră.

— Esoterice? Mi-aş permite să întreb de ce pozne v-oţi fi ţinând voi împreună…

— Termină cu porcăriile! îl repezi Sophie.

— Ia-ia, Sophie! o ameninţă el cu degetul. Mă refeream la lecturi de poezie, jocuri de societate şi aşa mai departe.

Nimic pervers.

Sophie se înroşi ca focul şi porni spre uşă, dar

Alexander o prinse înainte de a ajunge acolo.

— Sophie, spuse el încet, permite-mi ca în schimb să te invit diseară la cină.

În timp ce culoarea feţei îi revenea la normal, mintea

Sophiei funcţiona cu repeziciune. Era foarte suspicioasă faţă de acest nou Alexander, care începuse s-o tachineze, s-o atingă şi, în general, să dea clar de înţeles că atitudinea lui faţă de ea făcuse o întoarcere cu o sută optzeci de grade. Simţea lipsa Delphinei, îşi reaminti ea, şi reacţiona cu un stoicism exemplar. Totuşi, Sophie nu putea

scăpa de o bănuială tot mai puternică. Oricât ar fi părut de ridicol, începea să creadă că Alexander îşi căuta balsamul pentru răni în ultimul loc la care s-ar fi aşteptat: la ea.

— Ei? o îndemnă el. Accepţi, Sophie?

— Nu pot. Am de pregătit cina pentru tata şi băieţi, ca de obicei. Abia pe urmă trebuia să mă întâlnesc cu Julian.

Alexander îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, continuând s-o privească în acelaşi fel neliniştitor.

— Mă gândeam, doar. Poate altă dată, înainte de a-ţi lua rămas-bun de la Deansbury.

— Da. Minunat.

Cu un zâmbet vesel, Sophie se retrase în biroul ei mic, înghesuit, dar delicios de intim, cu o uşă pe care o putea închide în nasul tuturor celorlalţi angajaţi de la Paget

Son.

— După cină va veni Kate pe-aici, anunţă doctorul

Gordon, în timp ce familia se aduna în jurul mesei. Ne gândeam să facem unele planuri pentru nuntă.

Matthew Gordon, înalt şi brunet ca şi tatăl lui, îşi privi cu interes farfuria.

— Ce-i asta?

— Vită cu măsline.

Mark, care era copia la indigo a fratelui său, fluieră sonor.

— Haute cuisine, nici mai mult, nici mai puţin. E vreo ocazie deosebită?

— Nu, răspunse Sophie. Printr-o minune, am ajuns acasă mai devreme şi m-am gândit să încerc ceva diferit.

Gustă şi ea, cu prudenţă.

— Hm… Am pus cam mult usturoi.

— E foarte bună, o asigură tatăl ei, apoi zâmbi. Şi ne blindează împotriva vampirilor.

Sophie se scuză râzând, dar gemenii erau

entuziasmaţ i. Sejurul în Franţa le trezise gustul pentru exotism şi înfulecau ca lupii – deşi nici altminteri nu obişnuiau să mănânce altfel.

— Ne-ai cusut toate numele? întrebă Matt.

— Fireşte, Măria Ta. Toate sunt gata pentru plecare. Iar dacă despachetezi ceva ca să porţi până atunci, te strâng de gât, îl ameninţă Sophie.

Doctorul Gordon scrută faţa obosită a fiicei sale.

— Ai avut o zi grea, iubito?

— Foarte. Pe lângă sarcinile obişnuite, încerc să găsesc o nouă secretară. Până acum, candidatele nu se arată prea promiţătoare…

Sophie se simţea cam deznădăjduită, întrebându-se de ce fusese atât de ambiţioasă încât să gătească o mâncare atât de complicată, când avea de călcat şi ultimele rufe ale gemenilor.

— Alexander ce mai face? întrebă Mark. Tot oftează după delicioasa Delphine?

— De unde să ştiu eu? i-o întoarse scurt Sophie.

— Alexander nu e genul care să-şi afişeze sentimentele, observă tatăl lor. Deşi Kate e uimită să vadă cât de uşor a suportat.

Îşi ţintui fiii cu o privire poruncitoare:

— Apropo, voi doi aţi putea spăla vasele. Sophie iese cu

Julian.

Sophie însă îi spuse de contramandarea planului, înfruntând obişnuitul bombardament de tachinării în legătură cu Julian, pe care fraţii ei nu se îndurau să-l simpatizeze nici în ruptul capului. Îi lăsă să se ocupe de cratiţe şi tigăi şi se ghemui pe un colţ al canapelei, urmărind actualităţile.

— Te frământă ceva, scumpo? o întrebă doctorul Gordon.

Sophie zâmbi absent, cu ochii la micul ecran.

— Nu, tată, n-am nimic.

Întoarse capul spre el.

— Sâmbătă mă duc să văd casa şi, întrucât e ziua mea de vizită la bunica, iar gemenii vor pleca până atunci, mă gândeam să rămân peste noapte la

Greenacre.

— Sigur că da, scumpo.

Soneria de la uşă îl făcu să ridice capul.

— Kate, cred…

— Deschid eu! răcni Matt din bucătărie şi, spre consternarea

Sophiei, imediat scoase o exclamaţie de plăcere, când din uşă îl salută un glas familiar.

Alexander se hotărâse să-şi însoţească mama vitregă.

Kate intră în cameră, îl sărută pe David Gordon şi o îmbrăţişă pe Sophie, cu o expresie de scuză.

— Ştiu că a trebuit să-l suporţi pe fiul meu toată ziua, iubito, dar Alexander s-a oferit să mă aducă aici cu maşina. E o seară cam ceţoasă.

Alexander intră ţanţoş, zâmbind, cu un aspect complet diferit de al arhitectului în costum sobru din timpul zilei. Purta o bluză polo galbenă şi pantaloni reiaţi kaki, iar Mark şi Matthew se ţineau scai de el, ca de obicei.

— Numai să plece ăştia doi, şi nu vei şti ce să faci cu atâta timp liber, Sophie, spuse Kate, aşezându-se lângă ea.

— Abia aştept, confirmă Sophie. Cât sunt în stare să mănânce! Ţin minte clar că Tim, la vârsta lor, nu mânca niciodată la fel de mult. Ţi-a spus tata că ne-a scris? Se bucură atât de mult pentru nuntă!

Kate dădu din cap, cu o expresie caldă.

— Toţi aţi fost atât de înţelegători…

— Şi de ce n-am fi? îi zâmbi Sophie strengăreşte. În fond, nu pierd un tată, ci câştig o mamă – vitregă, dar fermecătoare! Plus încă un frate, să-l trec pe răboj!

Alexander ridică privirea, cu o expresie tăioasă.

— Poftim?

Când Kate îi repetă comentariul Sophiei, nu păru deloc amuzat.

— Mda, făcu el sec, pe când eu par să pierd pe toate fronturile – mai întâi o mireasă, acum o secretară…

Apropo, în seara asta, după ce ai plecat tu, Sophie, a telefonat bunica ta.

Sophie se încruntă surprinsă.

— Te-a sunat bunica? În interes de serviciu, sau de plăcere?

— Şi una, şi alta. M-a rugat să inspectez casa din

Arlesford înainte de a te muta tu acolo – şi, desigur, am acceptat. Nici n-aş fi îndrăznit să refuz! adăugă el, râzând, în timp ce o apuca uşurel pe Sophie de umeri. Mi-a spus că urmează să vizitezi casa sâmbătă şi a propus să te însoţesc, ca să mă uit după semne de mucegai sau igrasie.

Aşa că inspecţia e în interes de serviciu, iar compania ta, o plăcere.

Sophie se foi în loc jenată, ştiind că gemenii urmăreau cu mare interes poziţia braţului lui Alexander.

— Eşti sigur că sâmbătă e convenabil? Nu vreau să abuzez de weekendul tău.

— Câtuşi de puţin. Altceva nici nu am de făcut.

— Sunt uşurat, Alexander, interveni doctorul Gordon.

Întrucât Sophie s-a hotărât să se mute în căsuţa aia, m-aş bucura să aflu că e locuibilă.

Telefonul sună, iar Matt alergă să răspundă, revenind imediat pentru a-i spune Sophiei că o căuta Julian.

După ce ascultă cu răbdare scuzele lui Julian, Sophie se înapoie în salon. Între timp, gemenii plecaseră la o întâlnire cu nişte prieteni, iar Alexander, în lipsa lor, le oferise viitorilor miri casa rămasă moştenire de la tatăl lui, numită Chantry, unde locuia în prezent împreună cu Kate.

Sophie îl privi surprinsă, ştiind că intenţionase să locuiască acolo cu Delphine. Iniţial, Kate plănuise să se

mute la o soră de-a ei văduvă, dar în situaţia nou creată rămăsese la Chantry.

Alexander zâmbi.

— E o decizie impulsivă, dar pot alege o casă care mă interesa de câtva timp, aşa că m-am gândit că David şi

Kate se pot muta la Chantry.

Kate luă mâna Sophiei într-a ei.

— Doresc să avem o casă în care să existe câte o cameră pentru fiecare dintre voi, când veţi veni în vizită. Soluţia propusă de Alexander mi se pare ideală.

Doctorul Gordon dădu şi el din cap, cu entuziasm.

— Pe asta am s-o scot la vânzare imediat, după care vom avea grijă ca nici Alexander să nu iasă în pierdere.

Sophie îl privi curioasă pe Alexander.

— Unde e casa pe care o ai în vedere?

— A, nu ţi-am spus? replică el cu nepăsare. Viitorul tău şef a avut mult de lucru pentru mine. Mi-a găsit o casă în

Brading şi, în acelaşi timp, a găsit şi exact sediul pe care mi-l doream pentru firmă.

— Ce noroc! comentă Sophie. E spaţios?

— Puţin mai mic decât cel din Deansbury, dar mai mult decât adecvat.

— Unde anume, în Brading? întrebă cu interes doctorul Gordon.

— Casa e pe Cheynies Lane, chiar în capăt. Am proiectato acum câţiva ani, pe vremea când tatăl meu încă mai trăia. Vedere spre râu, foarte discretă – exact ceea ce-mi doream.

Alexander făcu o pauză, zâmbind, în timp ce

Kate îşi studia cu mult interes un fir descusut al mânecii.

— Dar sediul firmei nu e în Brading, de fapt, Sophie.

Sam Jefford a găsit un edificiu pe Sheep Street, în

Arlesford.

— În Arlesford!

Sophie îşi mută privirea de la zâmbetul placid al lui Alexander spre faţa stânjenită a lui Kate.

— Ştiai şi tu despre asta, mătuşă Kate?

— Până astă seară n-am ştiut nimic…

Sam Jefford, îi informă Alexander, telefonase chiar înainte de plecarea lui de la birou. Tocmai găsise nişte birouri administrative şi, întrucât erau chiar în centrul comercial al oraşului Arlesford, le recomanda să pună mâna pe ele imediat.

— Şi casa din Brading? întrebă Sophie, păstrându-şi calmul.

Şi aia a ieşit tot azi pe piaţă?

— Ăă… nu, nu tocmai. De fapt, am trecut pe la Jefford acum câtva timp. Aflasem că Willow Reach se putea scoate în curând la vânzare…

Zâmbi prudent.

— …Şi m-am gândit să împuşc doi iepuri dintr-un foc, să-l verific în acelaşi timp şi pe viitorul tău şef – ca să mă asigur că te poţi angaja la el fără probleme.

Sophie era atât de indignată, încât nici nu observă când tatăl ei şi Kate ieşiră din cameră. Sări în picioare, cu ochi scăpărători, înfuriată că viaţa ei cea nouă din

Arlesford n-avea să lase în urmă chiar toate elementele celei vechi.

— Cât de ocupat ai fost, Alexander – ba chiar, de-a dreptul băgăreţ! comentă ea, făcând mari eforturi să-şi stăpânească nervii. De ce-oţi fi crezând cu toţii că sunt incapabilă să-mi orânduiesc singură viaţa?

Îşi trecu o mână peste ochi, cu nervozitate.

— Bunica a auzit despre casă, ceea ce e minunat, ştiu, însă nici chiar ea nu m-a putut lăsa să-mi găsesc eu însămi o slujbă nouă. Iar acuma, te mai şi pune să vii cu mine la inspecţia casei! Pe când tu, Alexander Paget, ai tupeul să consulţi cu de la tine putere arborele genealogic

al lui

Sam Jefford, ca să nu mai menţionez uluitoarea coincidenţă a găsirii sediului chiar în oraşul unde am eu de gând să mă mut. Mai existau şi alte variante, Alexander, nu uita că eu îţi rezolv corespondenţa. Şi pe-a ta, şi pe-a lui Perry. Ai fi putut alege un spaţiu în Gloucester…

— Prea multă concurenţă…

— Sau în Bristol…

— Prea scump.

Ochii Sophiei scăpărară ameninţător.

— Înţeleg. Trebuia neapărat să fie în Arlesford.

— Jur că n-a fost decât o coincidenţă, Sophie.

Alexander se apropie de ea, dar Sophie se retrase, cu ochii periculos de strălucitori.

— Până şi tatii pare să-i fi venit năstruşnica idee de a mă mărita cu Julian Brett!

Făcu o pauză, pufnind cu furie.

— Şi poate că nici nu-i o idee chiar aşa de năstruşnică.

Julian, cel puţin, nu încearcă să-mi organizeze viaţa.

Alexander se întunecă la chip.

— Nimeni dintre noi nu încearcă să-ţi organizeze viaţa.

Sophie. Nu vrem decât să avem grijă de tine, atâta tot – să te ţinem sub ochi, din prietenie.

— Ei, nu mă-nnebuni! Şi dacă totul mergea conform planului, şi-acum ai fi trăit fericit până la adânci bătrâneţi cu Delphine, ai fi continuat şi-atunci să mă ţii sub ochi din prietenie? Nu cumva tot torentul ăsta brusc de bunăvoinţă se datorează faptului că ţi-a dat papucii o femeie, iar eu, întâmplător, sunt cea mai la îndemână pentru oblojirea orgoliului tău rănit?

Alexander, care stătea cu mâinile în buzunare, şi le scoase repede şi o apucă de umeri, împingând-o până în faţa oglinzii. Se opri în spatele ei, astfel încât să se poată

vedea amândoi: el, cu părul blond pieptănat cu grijă, lăsând să se contureze forma clasică a craniului, şi cu ochii sclipind ca ai unui tigru printre genele dese, închise la culoare, şi ea, cu părul ca un cuib de barză, cu ochii umflaţi şi nasul roşu, îmbrăcată cu mult gust într-un tricou care-i rămăsese prea mic unuia dintre gemeni.

— Dacă, începu Alexander, cu glasul înfiorător de scăzut, nu urmăream decât o consolare fizică trecătoare.

Sophie Gordon, nu crezi că aş fi ales o femeie măcar puţin mai adecvată – din punct de vedere strict masculin?

Cuvintele lui o izbiră ca un vânt rece, uscându-i lacrimile ca prin farmec. Se smulse din mâinile lui.

— Ce proastă pot fi! Ai dreptate, desigur. Sunt complet idioată.

Alexander făcu un pas spre ea, dar Sophie se retrase.

— Nu… îl preveni ea pe un ton tăios, determinându-l să se oprească din nou, cu o expresie înverşunată.

— M-ai înţeles greşit, începu el insistent, dar imediat înjură printre dinţi, căci tocmai intrară Kate şi doctorul

Gordon, întrerupându-i.

— Aţi terminat cu cearta? întrebă Kate veselă. Ceaiul e gata.

Cu un suprem efort, Sophie reuşi să zâmbească, simţind că-i vâjâia capul.

— Mă întreb dacă aţi vrea să mă scuzaţi… Nu mă simt prea bine – probabil din cauza usturoiului.

Îşi înăbuşi un geamăt, înghiţind în sec, şi fugi la etaj, pentru a se despărţi violent de cina pe care tocmai o îngurgitase.

Apoi se dezbrăcă, tremurând din tot trupul, şi se vârî în pat, ca un animal mic care se ascunde în vizuină.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Sophie reuşi numai cu un mare efort de voinţă să se dea jos din pat, pentru a i se alătura

tatălui ei la micul dejun.

— Arăţi într-un hal fără de hal, observă doctorul Gordon, luându-i pulsul. Ia să-ţi văd limba.

Ascultătoare, Sophie o scoase, iar doctorul Gordon îi aruncă o singură privire şi declară:

— Îl sun pe Alexander, ca să-i spun că azi nu te poţi duce la serviciu.

Sophie tare ar mai fi cedat unei asemenea ispite, dar ceva o reţinea.

— Nu, tată. E prea mult de lucru. Şi, oricum, nu-i decât din cauza fripturii cu măsline.

Se cutremură.

— Nu mai pun eu gura pe-aşa ceva…

Doctorul Gordon nu părea prea convins.

— Noi, ceilalţi, am mâncat acelaşi lucru şi n-avem nimic. Kate era foarte îngrijorată. A trecut să-ţi arunce o privire, înainte s-o duc acasă, şi mi-a spus că dormeai.

De fapt, Sophie nu adormise încă, dar acum preferă să se agaţe de un detaliu mai interesant.

— De ce a trebuit s-o duci tu acasă?

— Alexander a plecat imediat ce te-ai dus tu la culcare.

A spus că avea ceva de lucru, aşa că i-am cerut lui Kate să mai stea un timp.

Văzând expresia abătută a fiicei lui, îi zâmbi.

— Cred că v-aţi certat destul de rău, dacă aţi întins-o amândoi atât de brusc – tu la baie, el la planşeta de proiectare. Exact ca pe vremuri. Crezusem că aţi lăsat de mult în urmă etapa asta.

— Alexander pare convins că ar avea dreptul să se amestece în viaţa mea, răspunse Sophie, bându-şi ceaiul.

Ca şi cum ar fi Fratele mai Mare, nu fratele vitreg.

— Aseară, când stăteaţi amândoi pe canapea, numai ca un frate nu mi-a făcut impresia că s-ar fi purtat, comentă doctorul Gordon, mângâind-o pe cap, înainte de a-

şi lua trusa medicală. Şi nu te mai uita aşa la mine, scumpo. Eu nu sunt decât un biet tată bătrân care vrea ca fiica lui să fie cât mai fericită.

Sophie zâmbi.

— Hai, du-te şi ocupă-te de fericirea altora. Mă simt mai bine

— Sau, am să mă simt, după ce mai beau un bidon de ceai.

Spre propria ei surprindere, Sophie avea dreptate.

Când termină de golit ceainicul, se simţea destul de întremată ca să se aranjeze, cu rezultate remarcabile, folosind o idee mai mult fond de ten şi fard de ochi, la care adăugă o bluză nouă de mătase crem cu dungi negre şi lavalieră de satin negru. Nimic, însă, nu-i alunga golul din stomac la gândul că avea să-l vadă pe Alexander.

Sophie considera că niciunul dintre ei nu încheiase onorabil conflictul din ajun şi îşi dorea din toată inima să fi putut demisiona imediat, fără a mai trebui să-şi ţină promisiunea de a o instrui pe viitoarea secretară.

La sediu, însă, Perry îi aminti că în ziua aceea

Alexander era plecat la tribunal, iar a doua zi fu prea ocupat ca să-i dea atenţie secretarei. Sophie profită de ocazie pentru a le scrie celor mai promiţătoare patru candidate la funcţia ei, cerându-le să vină la interviu în săptămâna următoare. În sfârşit, fiind vineri seara, se hotărî să plece acasă fără a-l mai informa pe Alexander, lucru neobişnuit pentru ea. Îşi luă rămas-bun de la Perry şi ieşi, cu un oftat de uşurare.

A doua zi dimineaţă, Sophie se trezi, cu o tresărire, în apelurile repetate ale soneriei de la uşă. Uitându-se la ceas cu ochi cârpiţi, văzu că era opt şi jumătate, ceea ce însemna că tatăl ei plecase deja la spital, pentru programul de sâmbăta dimineaţa. Căscă, îşi luă un halat peste pijama şi coborî, aşteptându-se să fie poştaşul.

Rămase cu gura căscată când, deschizând uşa, îl văzu

pe Alexander zâmbindu-i, în timp ce făcea energic jogging pe loc. Purta un trening negru şi adidaşi, iar alergarea de dimineaţă nu-i ciufulise decât foarte puţin părul.

— ’Neaţa, Sophie. Mă gândisem să te întreb la ce oră vrei să pornim spre Arlesford, îi spuse el vesel.

Sophie se simţea în stare să facă moarte de om. Îşi strânse mai tare halatul pe trup, îngrozitor de jenată.

— Mă duc singură, răspunse ea acru.

— Nu vorbi prostii. Clare mi-a spus să te însoţesc, aşa că asta am să fac, îi zâmbi el binevoitor, ca unui copil mofturos.

Doar nu mai eşti supărată pe mine, nu-i aşa? Hai, fii cuminte şi fugi de te pregăteşte. Trec să te iau peste-o oră.

Înainte ca Sophie să-şi poată exprima vreo obiecţie.

Alexander plecă, îndreptându-se spre casă într-un ritm care o obosea doar privindu-l. Sophie trânti uşa, nervoasă, şi urcă la etaj să facă un duş, tunând şi fulgerând în sinea ei la adresa apucăturilor autocratice ale doamnei

Wainwright şi convinsă că lui Alexander numai de inspectat case vechi şi friguroase sâmbăta dimineaţa nu-i ardea.

Totuşi, peste o oră, când Mercedesul lui Alexander opri în faţa porţii, Sophie era gata şi îl aştepta. Cu un salut politicos dar rece, îl întrebă dacă voia o cafea înainte de plecare.

Alexander, îmbrăcat în nişte pantaloni vechi de doc care i se mulau fermecător pe picioarele lungi şi musculoase, şi o geacă aruncată pe umeri, acceptă cu entuziasm, aşezându-se imediat pe un taburet înalt din bucătărie.

— Îmi pare rău pentru miercuri seara, Sophie, începu el, dezumflând-o dintr-odată. Cred că ai înţeles complet greşit ce-am vrut să spun.

— Nici nu-mi mai amintesc ce-ai spus, minţi Sophie

fără să clipească. Atâta doar că nu mă simţeam bine. Îmi căzuse greu cina.

— Eu mă temeam că adevărata vină o purta vestea despre noul sediu, zâmbi dezarmant Alexander. Îţi dau cuvântul meu, Sophie, că numai printr-o coincidenţă Sam

Jefford a găsit locul ideal exact în Arlesford. Nu încerc să mă ţin după tine, pe cuvântul meu de cercetaş. Deşi recunosc că ideea mi-ar inspira o anumită atracţie… adăugă el, cu subînţeles.

Sophie îl privi încruntată, peste ceaşca de cafea.

— Aş prefera să nu spui asemenea lucruri, Alexander.

Înainte, nu aveai obiceiul. Îmi plăcea mai mult când mă tratai ca pe o piesă de mobilier.

— Aşa făceam?

Alexander clătină din cap, nemulţumit.

— Atunci, nici nu mă mir că nu vrei să mai lucrezi pentru mine.

— Ştii foarte bine că nu ăsta e motivul, replică ea, exasperată.

Nu vreau decât o schimbare. Nu e nimic personal.

— Dacă nu e nimic personal, mica mea prietenă, ce obiecţii ai ca să ne întâlnim din când în când?

Pe chipul lui atrăgător apăruse o expresie atât de prietenoasă şi rezonabilă, încât Sophie se mai dezgheţă puţin.

— Păi, niciuna, cred, răspunse ea cu prudenţă. Dacă numai atâta doreşti, atunci e foarte bine.

— Perfect.

Alexander coborî de pe taburet şi o luă de braţ.

— Atunci, haide, să mergem.

În aer plutea un iz de toamnă, frunzele copacilor începând să se îngălbenească pe drumurile lăturalnice însorite dintre Deansbury şi Arlesford, pe care

Alexander le alesese în locul şoselei drepte şi circulate.

Sophie se relaxa, deloc nemulţumită că avea parte de un asemenea confort, în locul autobuzului cu care ar fi trebuit să se deplaseze altminteri. După ce Alexander comentă indiferent meritele celor patru candidate pe care Sophie le pregătise pentru săptămâna viitoare, începură să discute despre posibilitatea obţinerii unui contract de a proiecta un mare hotel de lux la Brading, pe malul râului.

— Ai şanse să-l obţii, ce crezi? întrebă Sophie. Va fi o concurenţă foarte strânsă.

Alexander era optimist. Printr-un mare noroc, obţinuse permisiunea studierii planurilor preliminare de la proprietarul terenului, ceea ce-i conferea un avantaj în momentul când acesta urma să vândă locul trustului hotelier.

— Vrei să-i aruncăm o privire? propuse el. Ne va rămâne timp destul ca să vedem şi casă, după-amiază.

Sophie acceptă pe loc. Oraşul Brading era pitoresc, nu mai mare decât un sat de oameni gospodari, pe malurile râului Avon, iar locul ales pentru hotel era de prima calitate. Alexander îşi parcă maşina lângă un pâlc de sălcii care dominau o privelişte cu copaci, ape însorite curgând domol şi vite care păşeau în luncă, pe malul opus.

— Hotelul urmăreşte să fie de acel gen unde te poţi retrage în weekend ca să te refaci. Bazin acoperit, jacuzzi-uri, sală de sport, terenuri de tenis, cât mai mulţi posibil dintre copacii deja existenţi.

În timp ce vorbea, ochii lui Alexander străluceau, ca şi cum ar fi văzut deja totul conturându-se pe planşeta de proiectare.

— Sună minunat…

Sophie ezită, apoi curiozitatea o învinse.

— Casa pe care o vei cumpăra e în apropiere?

Alexander dădu din cap.

— Vrei s-o vezi?

Îi zâmbea cu o expresie indulgentă, căreia Sophie îi

răspunse cu un zâmbet răutăcios.

— Ce e? se grăbi el s-o întrebe.

— Mă gândeam doar cât de blând eşti azi… Ca un frate!

— Într-adevăr, confirmă el fudul. Iubitor ca un frate, nu-i aşa?

Sophie râse, în timp ce maşina demara din nou, pentru a coti curând pe un drum neasfaltat. După vreun kilometru şi jumătate de mers pe malul râului, fără a mai întâlni nicio altă casă, ajunseră la o poartă înaltă de lemn, încadrată de garduri vii înalte, de dafin.

— Aici e Willow Reach, spuse Alexander, pe un ton de stăpân.

O ajută pe Sophie să coboare din maşină şi întoarse inelul de fier care servea drept clanţă, deschizând una dintre porţile bătute în nituri metalice, pentru a intra într-o grădină pe care Sophie o privi cu ochii mari de plăcere. Îi atrase imediat atenţia o alee mărginită de tufişuri de tuia tăiate în forme fantastice, de tronuri, flori, păsări şi animale, mergând în direcţia unei grote unde câteva nimfe de piatră ţineau scoici de piatră deasupra unui bazin cu margini de marmură.

— Mă tem că fântâna are nevoie de reparaţii, remarcă

Alexander. Ce părere ai de casa mea cea nouă?

Sophie îşi mută ochii dinspre grotă, întorcându-se spre casă, care era construită din piatră decolorată de intemperii, după un model atemporal straniu. Ferestrele cu nenumărate ochiuri de geam dominau pereţii roz-aurii, iar o verandă acoperită cu glicină parcurgea toată jumătatea de jos a casei, având deasupra un balcon pentru camerele de la etaj.

— Asta-i prima casă pe care am proiectat-o, Sophie, spuse încet Alexander, cu mult timp înainte ca tu să te fi angajat la mine. Cea iniţială rămăsese pustie ani de zile,

după moartea proprietarului, iar tatăl meu a cumpărat-o şi m-a însărcinat să fac un proiect care s-o reînvie din propriile ei ruine, dar fără a distona cu grădina. Prima oară când m-a adus aici, mă aşteptam să găsesc o prinţesă adormită înăuntru!

Sophie porni în jurul casei, privind prin ferestre în camerele goale şi luminoase, cu podele de lemn lucitoare.

— Ai o cheie, Alexander? Putem intra?

— Din păcate, nu. Încă nu am semnat contractul.

— Şi când ai să te muţi?

— Cât pot de curând. În orice caz, voi aştepta nunta lui

Kate cu David, înainte de a pleca din Chantry.

Explorară timp de o oră, în linişte, frumuseţile grădinii, iar la plecare Alexander propuse să ia prânzul la un han de la marginea oraşului

Arlesford, ca să-şi refacă energia pentru sarcina care-i aştepta.

— Energie? întrebă Sophie cu suspiciune. Ce va trebui să fac?

— Cel puţin să ţii de celălalt capăt al ruletei.

Alexander o escortă în restaurantul confortabil, cu un foc aprins în şemineu, şi comandară plăcinte cu carne şi cartofi, fără altă garnitură decât chiflele mari şi crocante, cu unt proaspăt de casă.

— Proprietăreasa le găteşte singură pe toate, îi spuse el, în timp ce începeau să mănânce cu poftă.

— Să-i dea Dumnezeu sănătate, răspunse cu respect

Sophie. Asta-i prima masă normală pe care o iau, de la măslinele alea nesuferite încoace.

— Care te-au indispus atât de tare încât îţi propun să nu le mai găteşti niciodată, îi zâmbi Alexander peste ulcica de bere.

— Tu mă indispuseseşi, spunându-mi că arăt ca o sperietoare, de nu s-ar uita niciun bărbat la mine, ripostă

Sophie, aruncându-i mănuşa.

— Asta ai crezut că însemna? replică el uimit.

Dumnezeule mare! A fost o neînţelegere, Sophie, te asigur! Voiam să spun cu totul altceva.

— Orice altceva ar fi fost, nu vreau să ştiu, declară sec

Sophie. Să rămânem în termeni buni şi să uităm tot ce s-a întâmplat miercuri.

Alexander păru gata să mai adauge ceva, apoi ridică din umeri şi-şi văzu de masă, continuând conversaţia pe subiecte mai neutre.

O oră mai târziu intrară în Arlesford, unde Alexander îşi lăsă maşina într-o parcare mică de lângă râu.

— Clare mi-a spus că vecinii au o cheie, aşa că nu e nevoie să trecem mai întâi pe la Greenacre, spuse el, în timp ce urcau panta abruptă a colinei, spre biserică. Cu ocazia asta, ai să-i cunoşti.

Sophie prefera să ceară singură cheia şi insistă ca

Alexander să aştepte la o oarecare distanţă. Femeia în vârstă care i-o dădu era prietenoasă şi pe cât de veselă, pe-atâta de curioasă în legătură cu bărbatul înalt şi blond care aştepta pe alee.

— E soţul dumitale, dragă? întrebă ea.

Sophie negă categoric.

— Nu, domnul Paget a venit cu mine ca să inspecteze casă, spuse ea destul de tare ca s-o audă clar şi Alexander, şi doamna Perkins, care recunoscuse că era cam fudulă de urechi.

— M-ai fi putut prezenta şi pe mine, se plânse

Alexander, în timp ce descuia uşa. Chiar dacă nu am onoarea de a-ţi fi soţ.

— N-avea niciun rost. Slabe şanse s-o mai întâlneşti vreodată pe doamna Perkins.

Privind-o cu o expresie enigmatică, Alexander o conduse în salon, care era mai spaţios decât se

aşteptaseră.

— Pare aşa fiindcă e gol, cred, spuse încântată Sophie, grăbindu-se să intre în bucătăria mică dar dotată cu un cuptor şi un frigider foarte moderne.

După ce trecu în revistă dulapurile, Sophie urcă scara până pe micul palier de unde se deschideau trei uşi: a băii, a debaralei şi a unui dormitor care se lăuda cu un bovindou asemenea celui din salon.

— Nu-i aşa că-i perfectă? întrebă încântată Sophie, la sfârşitul inspecţiei.

— Nu ştiu cât de perfectă e, dar din câte văd are acoperiş solid şi nu se observă niciun semn de mucegai, răspunse Alexander, scuturându-şi pânzele de păianjeni din păr. Există ceva cari, desigur – sunt inevitabili, într-o casă atât de veche – dar nimic iremediabil.

— Deci, e totul în regulă? insistă Sophie. Nimic nu mă opreşte să mă instalez?

— Să mai vedem…

Peste două ore, Alexander dădu verdictul, confirmând că structura de rezistenţă era solidă, nicăieri nu se observau semne de tasare, instalaţiile funcţionau satisfăcător şi nu era nevoie să se înlocuiască decât câteva ţigle de pe acoperiş.

În extaz, Sophie îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, sărutându-l. Alexander râse, îmbrăţişând-o şi el cu acelaşi entuziasm.

— Dacă asta-i răsplata pentru o simplă inspecţie, cu ce-am să m-aleg dacă dau o mână de ajutor la zugrăvit?

Capitolul 5

Sophie se rezemă de mâinile lui înlănţuite, cu o expresie gânditoare.

— Tu, Alexander? Chiar ştii să zugrăveşti, şi aşa mai departe…?

— Te anunţ că sunt un adevărat Picasso al

zugrăvitului, declară el solemn. Iar în materie de „şi aşa mai departe”, nu mă întrece nimeni!

— Hai, serios! Chiar m-ai ajuta să-mi pun la punct locuinţa?

— Înţeleg că eşti dispusă să-mi suporţi compania atâta vreme cât sunt de folos cu ceva!

— Exact! râse Sophie, desprinzându-se din braţele lui.

Şi pe-a lui Perry, dacă ştie să zugrăvească!

— Îmi revendic drepturi în exclusivitate, sau deloc, se repezi Alexander să precizeze. Inclusiv în ceea ce-l priveşte pe Julian Brett.

— Julian nici măcar n-ar şti de care capăt să ţină bidineaua, murmură Sophie, privindu-l nehotărâtă.

Vorbeşti serios?

— Da. Dar vreau şi eu ceva în schimb, bineînţeles.

— A, da?

— Ajută-mă să-mi aleg perdelele şi mochetele pentru Willow Reach, spuse Alexander, zâmbind când îi văzu expresia surprinsă. Evident, vechea casă i-o las lui Kate, ca dar de nuntă, cu tot ce conţine. Şi în plus, Willow Reach are o personalitate proprie. Vreau să aleg numai lucruri care s-o mulţumească.

Sophie zâmbi.

— Vorbeşti de parcă ar fi o persoană vie, nu o casă.

— Întrucât eu am proiectat-o, am dreptul să simt o anume afinitate cu ea, Sophie.

Apoi, Alexander se uită la ceas.

— Ar fi timpul să mergem. Trebuie să ajung în Deansbury la ora şapte.

Cecily Wainwright nici nu vru să audă refuzul lui Alexander de a rămâne la un ceai.

— Prostii, spuse ea, întinzându-i mâna să-i fie sărutată, aşa cum făcea Alexander întotdeauna. Zece minute n-au s-o descurajeze pe domnişoara care te

aşteaptă, sunt sigură.

Alexander capitulă, râzând, şi se aşează lângă Sophie pe o canapea din salon, în timp ce doamna Wainwright începea să-l îndoape cu Warl Grey şi pâine prăjită cu anşoa, cerând detalii despre starea în care era Ilex Cottage.

— E fermecătoare, bunico, spuse Sophie, cu ochi strălucitori de entuziasm. Niciodată n-am mai văzut pe dinăuntru una dintre căsuţele acelea. E atât de economică şi comodă, iar cu perdelele potrivite şi o zugrăveală nouă…

— Da, da, iubito, da' lasă-ne acum cu detaliile, o întrerupse râzând doamna Wainwright. Oricât mă bucur să aud că-ţi place, mai mult mă interesează opinia de profesionist a lui Alexander.

Alexander şi-o prezentă succint, după care aruncă un zâmbet pieziş spre Sophie.

— Secretara mea vă va trimite confirmarea în scris, desigur.

Peste o jumătate de oră, Alexander se ridică să plece, iar după ce Cecily Wainwright îi ură drum bun, Sophie îi mulţumi şi ea pentru masa de prânz şi vizita la Willow Reach.

— Ai fost foarte amabil că ţi-ai sacrificat sâmbăta, îi spuse ea, în timp ce-l conducea la maşină.

Alexander se aşează la volan, de unde o privi drept în ochi.

— N-a fost niciun sacrificiu, Sophie. Şi, ca să se reţină, nu mă aşteaptă nicio noapte de desfrâu cu vreo reprezentantă a sexului frumos.

Sophie ridică bărbia.

— Nu mă interesează viaţa ta personală!

— Totuşi, mă gândeam să-ţi spun că iau cina cu

George şi Sally Huntley, care l-au invitat şi pe unchiul lui

Sally – întâmplător, membru în consiliul de

administrat le al reţelei hoteliere care se ocupă de proiectul din

Brading.

Sophie fu atât de plăcut surprinsă să audă acest lucru, încât vocea îi deveni mai ascuţită, în efortul de a-şi ascunde satisfacţia, când întrebă:

— Tu nu faci niciodată şi câte ceva din plăcere.

Alexander, nu numai în interes de afaceri?

— A, ba da… răspunse el, cu ochii lucindu-i pe sub pleoapele coborâte. Tocmai asta am făcut azi toată ziua.

Noapte bună, sora mea mai mică…

Şi, cu un salut ironic, demară.

— Ai o expresie cam ciudată, observă doamna

Wainwright, după ce Sophie reveni în casă. Iar te-a tachinat

Alexander?

— Da.

Totuşi, Sophie nu era chiar atât de sigură. În cazul oricărui alt bărbat, ar fi jurat că făcuse o declaraţie de intenţii foarte clară. Dar acum era vorba de Alexander

Paget, un om pe care-l cunoştea de-o viaţă şi care, mai la obiect, cu scurt timp în urmă fusese pe punctul de a se însura cu Delphine Wyndham. Acest neaşteptat val de interes nu era deloc pe placul Sophiei. Şi-n plus, Alexander jucase întotdeauna mai mult rolul unui frate în plus. Iar în ultima vreme, numai frăţeşte nu se purta cu ea.

Cecily Wainwright nu mai comentă, începând în schimb să discute despre viitoarea nuntă, în timp ce luau o cină uşoară. Când Sophie îşi mărturisi surprinderea, îi răspunse amuzată:

— N-ai ochi să vezi, copila mea? Kate Paget îl iubeşte pe David de ani de zile.

Sophie îşi privi cu uimire bunica.

— Serios?

— A, nimic cum nu se cuvine! Toată viaţa, Kate a fost

cea mai bună prietenă a Louisei, i-a fost şi domnişoară de onoare la nuntă. Apoi, spre uimirea tuturor, peste numai câteva săptămâni s-a măritat cu Hugh Paget, un bărbat cu ani de zile mai vârstnic decât ea, care avea deja un fiu.

Cu un zâmbet confidenţial, doamna Wainwright continuă:

— Personal, am fost întotdeauna convinsă că a făcut-o fiindcă tatăl tău o alesese pe Louise. Deşi, la drept vorbind, n-o prea „alesese”…

— Mama spunea întotdeauna că ea şi tata s-au îndrăgostit de la prima vedere.

— Un lucru e sigur, nici eu şi nici bunicul tău nu i-am putut muta gândul. Dacă ne opuneam căsătoriei, Louise ar fi plecat ca din puşcă după David.

Zâmbi răutăcios.

— Aşa că am lăsat-o pe-a ei. Pe urmă, Kate s-a măritat cu acel văduv şi jur chiar şi azi că a făcut-o numai pentru a putea rămâne lângă Louise – şi David…

Sophie îşi amesteca la nesfârşit cafeaua, cu linguriţa.

— Mă întreb ce simţi când iubeşti pe cineva atât de mult. Vreau să zic, ca mama şi tata, şi ca mătuşa Kate, dacă în inima ei i-a fost fidelă tatii atâţia ani. Nu sunt deloc sigură că aş dori să am sentimente atât de intense pentru cineva.

— Te-ai gândit vreodată să te măriţi cu Julian Brett?

Enervată, Sophie oftă.

— Nu, draga şi scumpa mea bunică, niciodată. Julian nu e genul care să se însoare. Şi, înainte de a începe să-ţi faci alte idei, află că nici eu nu sunt.

— Probabil că ţi-ai schimba părerea, dacă te-ai îndrăgosti, observă doamna Wainwright.

— Ei bine, voi avea grijă să rămân cu picioarele pe pământ. Dacă-mi descopăr cea mai mică tendinţă de a mă îndrăgosti, am s-o iau la sănătoasa de parcă m-ar fugări

toţi dracii, cu mama lor cu tot!

— Sophie!

Sophie se scuză pentru expresia cam neortodoxă şi, în tot restul weekendului, avu grijă să evite subiectul, lucru destul de uşor, din moment ce de fapt n-o interesa să vorbească decât despre Ilex Cottage.

În după-amiaza următoare, Sophie refuză ca bunica ei s-o ducă acasă cu maşina, făcând aproape o sută de kilometri pe ceaţă şi umezeală.

— Merg cu autobuzul! spuse ea categoric.

— Autobuzul se opreşte la fiecare felinar de pe drum, copila mea, ai să-mbătrâneşti până ajungi acasă…

Doamna Wainwright se opri, întreruptă de sonerie, apoi o trimise pe Sophie să deschidă.

În faţa uşii stătea Alexander, zâmbindu-i.

— Bună, Sophie. Mă gândeam că ai avea nevoie de cineva care să te ducă acasă.

Sophie îl privi cu ochii mari, uluită.

— Ai făcut atâta drum numai ca să mă iei pe mine…?

Alexander dădu din cap, afabil.

— Sigur că da. Ştii, sunt un tip foarte îndatoritor.

— Nu mă îndoiesc, să vii cale de treizeci de mile cu maşina fără a fi sigur dacă are vreun rost… Tocmai mă pregăteam să iau autobuzul.

— N-ai prefera maşina mea?

Sophie îl privi cu o expresie bănuitoare, pe care

Alexander o găsea foarte amuzantă.

— Tare-aş mai vrea să ştiu ce planuri urzeşti, spuse ea în cele din urmă. Valul ăsta neaşteptat de atenţie din partea ta mă îngrijorează. Trebuie să ai vreun motiv ascuns. Haide, mărturiseşte. Despre ce e vorba?

— Despre nimic suspect, o asigură el senin. Totul face parte din planul meu de a uni familiile Paget şi Gordon.

Jur că am cele mai curate motive.

Apariţia doamnei Wainwright puse capăt disputei, iar Sophie reveni la subiect abia în Mercedesul lui Alexander, căruia îi spuse că schimbarea lui de atitudine o stânjenea foarte tare.

— Mă sperie, îi mărturisi ea. Nu-mi place deloc. Întotdeauna ai fost aliatul băieţilor, nu al meu. De fapt, noi doi nu ne-am înţeles niciodată prea bine. Într-o vreme, nici măcar nu reuşeam să schimbăm două vorbe fără să ne certăm, după care ai intrat în faza de superioritate…

— În ce-am intrat…? o întrerupse el, surprins.

— În faza de superioritate – datând cam din vremea când ai plecat la colegiu şi până în ziua nunţii, cred.

Încruntat, Alexander îi aruncă o privire piezişă, apoi reveni cu atenţia la drum, care era parţial ascuns în ceaţă.

— Superioritate… repetă el. Aşa m-ai considerat în toţi anii ăştia, ca pe unul care-şi dă aere?

— Da. Deşi, adăugă Sophie cu o sinceritate aproape brutală, nu pot spune că mi-ai ocupat atât de mult gândurile.

Alexander.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce n-am meritat să te gândeşti prea mult la mine, Sophie?

Vorbise cu o asemenea lipsă de intonaţie, încât Sophie îl privi surprinsă, întrebându-se dacă nu cumva îl jignise.

— Păi, începu ea, regretând că abordase acel subiect, cred că fiindcă eşti atât de independent şi ai prea mult succes în toate. Vreau să zic, la şcoală luai examenele fără probleme, erai căpitan de echipă la cricket, campion… Iar la maturitate ai fost întotdeauna simpatizat şi respectat, n-ai părut niciodată să suferi din cauze mărunte, ca noi ceilalţi

— Nici măcar coşuri nu-mi amintesc să fi avut

vreodată, ca

Tim şi gemenii.

Alexander râse scurt.

— Ceea ce nu face decât să demonstreze cât de eficienţi sunt ochelarii tăi de cal. Nu-ţi mai aminteşti de coşurile mele pentru că eşti cu câţiva ani mai tânără decât mine, iar la vârsta aia pur şi simplu nu le-ai observat, probabil şi pentru că erai absorbită în propria ta formă de martiraj.

Sophie se îndreptă în scaun.

— Martiraj?

— Exact. Cred că-ţi joci cu o adevărată voluptate rolul de victimă.

Câtva timp, în maşină domni o tăcere încordată, până când Sophie comentă cu un calm pe care greu şi-l păstra:

— Deci, aşa mă vezi tu pe mine! Ca pe un fel de

Cenuşăreasă masochistă, cu fraţi chipeşi în locul surorilor urâte.

— Iar pe mine însumi m-am hotărât să mă autodistribui în rolul înlocuitorului de naş, replică el nepăsător.

E vremea să-ncepi să vezi ce se întâmplă în jur, Sophie – să profiţi şi tu de viaţă…

— Asta vreau să fac de ani de zile, scrâşni ea printre dinţi. Mai la obiect, exact asta încerc să fac acum, dacă reuşesc să te conving că sunt absolut capabilă să-mi port singură de grijă.

— Ai fi putut începe s-o faci acum câtva timp, dacă acceptai faptul că David şi Kate erau gata oricând să te elibereze din postura de gospodină pe care singură ţi-o impuseseşi.

În timp ce vorbea, Alexander încetini, cotind pe acostament.

— De ce ne-am oprit? întrebă Sophie alarmată.

— Ca să avem o mică discuţie personală, replică el,

răsucindu-se pe scaun. Nu ţi-ai dat seama niciodată că pe

David nu-l lăsa inima să te rănească, alungându-ţi sindromul mama-răniţilor înainte ca tu însăţi să nu-i mai simţi nevoia? În ultimul an, aproximativ, Kate ar fi putut să intervină oricând, dar ea şi David se temeau să nu-ţi lezeze sentimentele.

— Virtute care nu ţi se poate atribui şi ţie, Alexander Paget, observă revoltată Sophie.

— Motiv pentru care, probabil, noi doi ne contraziceam atâta când eram mai tineri.

— Foarte probabil…

Sophie se lăsă în scaun, simţindu-se complet dezumflată.

— Atunci, de ce n-ai spus tu niciodată ceva, dacă înţeleseseş i atât de bine situaţia?

— Kate şi David nici n-ar fi vrut s-audă. Aşa că, întrucât nu era treaba mea, mi-am ţinut gura. Şi, adăugă el cu sinceritate, până nu demult, nici n-ai stat în centrul atenţiei mele. În perioada când mi-am dat seama cum stăteau lucrurile cu Kate, începusem deja relaţia cu Delphine.

— Ceea ce însemna că nu aveai timp de pierdut cu detaliile neînsemnate ca mine, reuşi Sophie să râdă răutăcios. Dar nu te condamn. Delphine trebuie să-ţi fi captat tot interesul.

Se lăsă din nou una dintre acele tăceri atât de frecvente în ultima vreme, când Sophie rămânea singură cu Alexander. Aceasta, însă, nu mai era plină de tensiunea insultelor nerostite. Era surprinzător de plăcută – amândoi, împreună, în întunericul ce se lăsa peste maşină.

— Delphine, spuse Alexander după un timp, era ca un drog, un năravde care nu mă mai puteam dezbăra, o dată ce devenisem dependent. N-o vedeam destul de mult pentru ca să-mi treacă entuziasmul, nu-mi oferea suficiente satisfacţii fizice pentru ca poftele să mi se…

— Să ţi se sature şi să dispară?

— Exact, continuă Alexander, şi mai încet. Privind în urmă, Sophie, cred că o parte din mine a ştiut întotdeauna că mariajul meu cu Delphine nu avea nicio şansă.

— Alexander cel superior, cel de deasupra centurii. Cel de sub centură o dorea cu orice preţ, cred.

Alexander oftă.

— Numai fiindcă mi se refuza cu îndărătnicie, presupun.

— Vrei să spui că nu te-ai fi însurat cu ea dacă s-ar fi culcat cu tine, aşa cum voiai?

Un moment, Alexander tăcu.

— Sophie, sincer îţi spun, nu ştiu. Oricum, întrebarea rămâne la nivel pur teoretic – nu s-a culcat cu mine, până la urmă nici nu s-a măritat cu mine, aşa că n-am cum să mai aflu vreodată.

— Dacă mâine s-ar întoarce la tine şi şi-ar cere iertare pe ambele planuri, ai primi-o înapoi? întrebă Sophie.

— Aş fi tentat, răspunse el sincer. Dar sper să am atâta minte încât s-o refuz. Mi-a trădat încrederea şi, dacă mă pot coborî un moment la nivelul celui mai pur egoism, m-a făcut de râsul tuturor. Nu cred că mi-ar conveni o repetare a aceluiaşi spectacol. Noroc că nu se pune problema. Acum câteva zile am primit de la ea o scrisoare potrivit de spăsită, în care îmi spunea cât de rău îi pare şi că m-a considerat un om prea minunat ca să am o soţie care râvnea în secret la faima şi succesul de care se va bucura ea de-acum încolo.

La adăpostul întunericului, Sophie făcu o mutră dispreţuitoare.

— M-ai considera exagerat de cusurgioaică dacă aş spune că trebuia să-ţi spună toate astea mult mai devreme?

— Nu, câtuşi de puţin. Sunt de aceeaşi părere.

Alexander îi căută mâna şi i-o luă într-a lui.

— Dar, din păcate, Terry Foyle n-a apărut cu momeala decât în ceasul al unsprezecelea.

— Încă mai suferi de… de dependenţa la care te refereai?

— Nu. M-a vindecat de ea aşteptarea aia infernală la oficiul stării civile. Ca să nu mai pomenesc şi luna de miere unilaterală. Două remedii foarte eficiente, Sophie.

— Atunci, s-ar părea că mai mult ai suferit în amorul propriu decât în suflet.

Degetele lui Alexander le strânseră pe ale ei.

— O cunoşteam pe Delphine de prea puţin timp ca să se instaleze o suferinţă de durată.

— Credeam că nu e necesar decât un moment ca să te îndrăgosteşti!

— Şi cam tot atâta ca să-ţi treacă – dacă n-ai fost decât îndrăgostit, preciză Alexander, ridicându-i degetele la buze pentru a începe, spre marea ei surprindere, să i le sărute unul câte unul. Stările mai durabile – prietenia, afecţiunea, respectul – se formează şi se dezvoltă tot timpul, în cadrul unei relaţii potrivite.

Sophie îşi trase mâna.

— Alexander, nu vreau să…

— Nu vrei să ce? întrebă el încet şi, cuprinzându-i umerii cu braţul, o trase mai aproape, sărutând-o pe gură.

În fotoliul unei maşini ca a lui Alexander, îşi dădu seama curând Sophie, nu aveai unde să te refugiezi. În momentul când gurile li se întâlniră, capul ei se lăsă pe spate, rezemându-se de braţul musculos al lui Alexander şi de tetieră, pe când mâna cealaltă o ţinea de bărbie, astfel încât îi era imposibil să facă vreo mişcare. Un braţ i se prinsese între pieptul lui şi al ei, picioarele îi erau blocate de schimbătorul de viteze, iar când ridică mâna rămasă liberă pentru a-l trage de încheietură, parcă ar fi încercat să îndoaie o bară de oţel. Nu-i rămânea decât să stea

nemişcată şi cât mai pasivă.

Dar planul ei eşuă complet, căci se însufleţea tot mai mult cu fiecare clipă. Organismul îi reacţiona independent de creier. După câteva secunde, buzele i se întredeschiseră, capitulând pe neaşteptate.

Alexander scoase un sunet înăbuşit de voluptate şi o cuprinse cu ambele braţe. O mică parte din creierul ei se mai deşteptă un moment, avertizând-o cât de nerecomandabil era ceea ce făcea, dar imediat raţiunea i se risipi, lăsând-o să se abandoneze în voia neaşteptatei plăceri, şi să dăruiască o plăcere comparabilă, dacă ritmul tot mai accelerat al respiraţiei lui Alexander însemna ceva.

Deodată izbucni o lumină orbitoare şi două maşini de poliţie trecură pe alături, într-un vuiet de sirene, readucând-o violent pe Sophie la realitate. Înainte de a apuca să-l împingă pe Alexander înapoi, acesta se retrăsese deja, gâfâind sonor. Dintr-odată, pe Sophie o cuprinse furia – la adresa lui, a ei şi, mai ales, îşi dădu ea seama copleşită, la adresa maşinilor de poliţie care-i întrerupseseră.

Se cutremură, în timp ce Alexander inspira adânc, intens.

— Îmi pare rău, Sophie.

Sophie numai de scuze nu avea chef.

— Pentru că m-ai sărutat? întrebă ea iritată.

— Doamne sfinte, nu! Cum mi-ar putea părea rău pentru un lucru care ne-a dăruit amândurora mai multă plăcere decât mi-aş fi imaginat vreodată că se poate?

Replica lui o nemulţumi şi mai mult. De ce era atât de surprins? Chiar ar fi fost imposibil ca un sărut cu Sophie Gordon să fie atât de plăcut?

— Atunci, pentru ce anume îţi pare rău? insistă ea.

Alexander îi prinse din nou mâna.

— Fiindcă am fost întrerupţi, fiindcă am cedat imboldului de a face dragoste cu tine în cel mai incomod

loc posibil, fiindcă, în primul rând, cred, te cunosc de atâta vreme şi atât de bine şi n-am făcut dragoste cu tine niciodată.

— Nu crezi că eşti cam prea sigur de rolul meu în toată situaţia asta?

— Numai pe baza reacţiei tale de adineaori, Sophie.

— Aha…

— Într-adevăr.

Glasul lui Alexander deveni senzual.

— Niciodată nu mi-am închipuit că sub faţada asta disciplinată a ta se ascunde o asemenea văpaie.

Sophie făcu ochii mari.

— Ei, disciplinată…?!?

O strânse de mână.

— Da. Nimeni n-ar putea duce o viaţă ca a ta fără disciplină.

Sophie.

— Să ştii că nu mi-e deloc uşor, îl informă ea sec. Nici măcar pentru o victimă ca mine nu e uşor. Trebuie să mă străduiesc din greu.

— Îmi dau seama. De-asta majoritatea oamenilor îţi acceptă paravanul disciplinei, fără s-o observe pe cealaltă

Sophie, ascunsă dedesubt.

— Cea care jinduieşte să scape!

Mâna lui Alexander o strânse şi mai tare.

— Şi eşti sigură că scăparea ţi-o oferă o casă cu vedere spre cimitirul din Arlesford, Sophie?

— Altă ofertă mai avantajoasă n-am primit, crede-mă!

— Ai putea oricând să te măriţi.

Sophie oftă.

— După cum îţi tot repet, de m-a apucat şi greaţa, nimeni nu ştie mai bine decât mine ce înseamnă căsnicia.

Nu, mulţumesc.

— Dar tu te referi la gospodărie, la pâinea zilnică.

Sophie. Căsnicia poate şi trebuie să însemne şi mult

unt

— Şi dulceaţă!

— Alexander, dacă prin asta te referi la ceea ce cred eu, niciodată nu mi-a lipsit altceva decât un soţ propriu-zis care, în cel mai firesc mod, să se culce cu mine şi să facem dragoste, pe lângă toate celelalte. Nici nu mă gândesc, insistă ea, clătinând din cap cu convingere.

Alexander râse.

— Deci fugi nu numai de deliciile gospodăriei, ci şi de plăcerile patului conjugal.

— Nu voi simţi lipsa unui lucru pe care nu l-am avut niciodată.

Tăcerea de rigoare dură câteva momente, după care

Alexander aprinse becul interior pentru a vedea bine faţa

Sophiei.

— Stinge lumina! se răsti ea, încruntându-se. Mă simt ca o cloşcă pe ouă.

Întunericul care se lăsă păru şi mai adânc decât fusese înainte.

— Voiam să văd dacă vorbeşti serios, Sophie, spuse încet Alexander.

— Ce, că nu m-am culcat niciodată cu nimeni? chicoti ea. Un lucru te rog, Alexander – să rămână între noi! Nu vreau să se ducă buhu. Îţi dai seama cât ar avea de suferit reputaţia mea.

— Mă mir. Şi nu încerca să-mi spui că eşti frigidă, fiindcă am dovedit concludent chiar adineaori că nu eşti.

— Şi ce-i aşa de surprinzător în asta? întrebă ea, pe un ton defensiv. Ai spus că nici Delphine nu te-a primit în patul ei.

— Da, dar numai fiindcă voia să se mărite cu orice preţ.

Nu sunt atât de naiv încât să cred că prin patul ăla nu mai trecuse nimeni.

— Şi totuşi o doreai!

— Sigur că o doream. Nu-s atât de antediluvian încât să mă aştept ca o femeie care arată ca Delphine să fie fecioară, la vârsta ei. Şi nici din partea ta, adăugă el, sincer să fiu, nu mă aşteptasem, Sophie.

Sophie stătu pe gânduri, nesigură dacă să se simtă măgulită sau nu.

— Fiindcă am douăzeci şi trei de ani, vrei să zici?

Alexander râse încet.

— Nu. Fiindcă eşti o tânără foarte atrăgătoare, indiferent de vârsta pe care o ai.

— Ei, lasă! replică ea iritată. Las-o jos că măcăne.

Alexander!

— Ce vrei să spui?

Surprinderea din vocea lui era atât de sinceră, încât

Sophie îi strânse mâna.

— Hai s-o luăm aşa: ţii minte ce ţi-am spus, că eşti superior?

Am eu plăcerea asta, de a categorisi oamenii cu un singur adjectiv. Pe-al tău îl ştii. Prin urmare, bunica mea este „autocratică”, tatăl meu e „conştiincios”, Tim e

„Ambiţios”, gemenii – fiind gemeni – sunt amândoi

„Extenuanţi”, Kate este „iubitoare”… şi aşa mai departe.

Te plictisesc?

— Câtuşi de puţin! Nu-i prea place eticheta pe care mi-ai atribuit-o, dar continuă. Ceea ce vreau să ştiu e cum te consideri pe tine însăţi.

— Totul e scris în paşaport. Păr şaten, ochi căprui, niciun semn particular. Într-un cuvânt, „medie”.

Făcu o pauză.

— Sau, poate, „banală”, pentru că unele dintre caracteristicile mele sunt puţin mai generoase decât valoarea

„Medie”…

Nemişcarea totală a lui Alexander o făcu să se întoarcă în scaun, stingherită.

— Va să zică, eşti chiar atât de banală? remarcă el foarte încet.

— Da. Deprimant de banală.

— Greşeşti.

Părea atât de convins, încât Sophie se simţi şi mai stânjenită.

— Pentru început, ochii tăi nu au nimic banal, spuse el, pe un ton destul de clinic. Sunt destul de mari, destul de strălucitori, şi pot zâmbi chiar şi când gura îţi devine serioasă, când încerci să nu râzi. Ai nasul puţin în vânt, e-adevărat, dar numai atâta încât să aibă farmec, iar gura…

Făcu o pauză.

— Ca să fiu cinstit, e puţin cam lată, Sophie, dar se arcuieşte foarte ispititor şi, acum dacă stau să mă gândesc mai bine, buza de jos e destul de plină…

— Bine, Alexander, se grăbi ea să-l întrerupă, smulgându-şi mâna. Nu e nevoie să continui la nesfârşit.

Alexander îi luă mâna din nou, strecurându-şi un braţ pe la spatele ei.

— Încă n-am terminat.

— Alexander…

— Taci, o opri el sever. Abia am început.

Sophie începu să se zbată, dar braţul lui o strânse mai tare, imobilizând-o.

— Alexander, e timpul să mergem acasă…

— Imediat. Aş vrea doar să-ţi scot din cap prostiile astea cu „banalitatea”. Pe de o parte, aşa cum spui, ai destule calităţi care sunt cu mult peste medie – crede-mă pe cuvânt!

— Şi dacă nu sunt banală, atunci cum sunt? nu se putu ea abţine să-l întrebe.

— Dacă n-am voie să folosesc decât un singur cuvânt, atunci n-aş alege un adjectiv.

— E ceva grosolan?

Alexander îşi drese glasul, apoi porni motorul, întorcând capul ca s-o privească înainte de a demara.

— Nimic obscen, te asigur. Cuvântul care mi-a venit în minte este: „dinamită”.

Capitolul 6

Sophie alesese cu grijă candidatele pe care să i le prezinte lui Alexander. Prima fată era foarte drăguţă, dar

Sophie îşi dădu seama de la început că nu putea trece proba, pentru că avea o voce prea ascuţită şi unghii peste măsură de lungi, stacojii. A doua candidată nu folosea lac de unghii, nici farduri şi niciun alt mijloc de a arăta mai atrăgător, aşa că Sophie o tăie şi pe ea de pe listă, oricât de eficientă ar fi fost.

Nu peste mult, Alexander intră în cabinetul ei şi se rezemă cu palmele de birou.

— Hai să luăm masa împreună.

— Mi-am adus sandvişuri.

— Dă-le la păsări.

În ochii lui cu gene dese apăru o expresie îmbietoare, pe care Sophie o asocia mai mult cu Perry decât cu partenerul lui.

— Te rog, Sophie. Întrevederile cu aceste femei mi-au amintit că în curând ai să pleci. Îi putem zice „prânz de lucru”, dacă aşa te simţi mai bine.

Sophie mai ezită un moment, apoi cedă.

— În regulă. Ne întâlnim la George, peste vreo douăzeci de minute. Mai întâi trebuie să termin raportul ăsta.

În zâmbetul lui Alexander se citi o plăcere atât de sinceră, încât nu putu să nu se simtă măgulită.

Însă chiar şi aşa, nu era în niciun fel pregătită pentru încântarea pe care o simţi când intră în restaurant şi îl văzu pe Alexander sărind în picioare la apariţia ei. Toţi cei

prezenţi observară şi ei, iar Sophie ştia prea bine că aveau să comenteze.

— Dă-mi vestea cea rea, îi ceru ea, în timp ce sorbea din paharul cu vin pe care Alexander i-l comandase deja.

Presupun că le pot scrie candidatelor de azi-dimineaţă două refuzuri politicoase, nu?

Posomorât, Alexander dădu din cap.

— Presupui bine. Nici nu m-am deranjat să le mai pun la încercare, fiindcă ştiam că n-aş fi suportat-o pe niciuna zilnic în preajma mea.

— Poate că cele de după-amiază vor fi mai potrivite, zâmbi răutăcios Sophie. Ar fi trebuit să le cer şi fotografii.

O alegeai pe cea mai tentantă.

Alexander refuză să se înveselească.

— Oricum ar arăta, îi va fi greu să se ridice la Înălţimea Ta.

Sophie fu surprinsă.

— Îţi mulţumesc, Alexander. Eşti foarte amabil că spui asta.

— Ăsta-i adevărul, o privi el în ochi. Îmi vei lipsi foarte mult, Sophie. Chiar nu vrei să te răzgândeşti?

— De-asta m-ai invitat la masă? Ca să mă convingi? întrebă Sophie pe un ton rece, pentru a-şi ascunde impulsul neaşteptat de a ceda, spunându-i că avea să rămână.

— Nu. Mi-era dor numai de compania ta. E chiar atât de greu de crezut?

Sophie voia să-l creadă. O neliniştea să descopere că, de-o vreme-ncoace, voia să creadă tot ceea ce spunea Alexander.

— Îmi pare rău, Alexander. N-am vrut să par ingrată.

Zâmbetul lui o făcu să se înroşească la faţă.

— Cei mai parfumaţi trandafiri au spinii cei mai ascuţiţi, nu-i aşa? Roşeşti, Sophie, adăugă el.

— Şi e de mirare? întrebă ea răstit, bucurându-se de

diversiune când le fură aduse farfuriile, iar Alexander începu să discute probleme de serviciu.

În restul timpului vorbiră despre noua filială a firmei, despre planurile lui de a mobila Willow Reach şi, inevitabil, despre Ilex Cottage şi momentul când avea să fie gata de dat în folosinţă.

— Deşi nu e nevoie să aştept atâta până mă mut la

Arlesford, spuse Sophie. Pot locui şi la Greenacre, dacă domnul Jefford va avea nevoie de mine mai curând.

— Jefford poate aştepta până mă pot eu lipsi de tine, replică sec Alexander.

Sophie se încruntă.

— Iar asta cât va dura, dacă pot să întreb?

Alexander îşi rezemă bărbia în palmă, cu ochii aproape ascunşi înapoia genelor dese.

— Asta, domnişoară Gordon, e o problemă care mă preocupă din ce în ce mai mult.

Ochii Sophiei se dilatară larg.

— Cu siguranţă, o lună îţi va fi de ajuns…

— Nu ne rămâne decât să vedem, replică el enigmatic, în timp ce o ajută să se îmbrace.

Cele două candidate care veniră după-amiază erau mult mai promiţătoare, una fiind o tânără de vreo treizeci de ani, atrăgătoare, iar cealaltă o doamnă foarte agreabilă, căruntă şi cu un aer serios. Ambele fură trimise în biroul Sophiei pentru a da proba de dactilografiere şi, după ce plecară, Sophie se repezi la Alexander să afle verdictul.

— Ei? întrebă ea. Vreo veste bună?

— Nerăbdarea ta nu mă flatează deloc, comentă el caustic, dar cred că trebuie să recunosc un lucru: amândouă au fost excelente.

— Deci, pe care o vrei?

Alexander se întoarse dinspre fereastră, privind-o mohorât.

— Ştii deja răspunsul, Sophie. Pe tine te vreau. Dar,

din moment ce s-ar putea să nu te am, cred că cea mai indicată ar fi doamna Rogers, văduva.

Sophie nu luă în seamă saltul pe care i-l făcuse inima la auzul primelor lui cuvinte, uşurată să afle că o admisese pe simpatica doamnă Rogers.

— Sunt sigură că va fi excelentă, îl încredinţă ea.

— Şi nu e niciun risc ca Perry s-o ia la goană prin jurul maşinii de scris, fu şi Alexander de acord.

— Eu n-am avut niciodată asemenea probleme!

— Din motivele pe care ţi le-am mai explicat.

Alexander ocoli grăbit biroul, pentru a o apuca de umeri.

— Cred…

Făcu o pauză, privind-o în adâncul ochilor.

— Cred că s-ar putea să fi avut motive de un ordin mult mai personal.

— Să revin mai târziu? întrebă un glas răbdător în spatele lor.

Alexander o eliberă pe Sophie, pentru a-i explica lui

Perry că găsiseră o nouă secretară.

— Şi cum e, tânără şi nubilă? se interesă Perry, făcându-i cu ochiul Sophiei, în timp ce aceasta se pregătea să iasă.

— Regret, bătrâne, răspunse tărăgănat Alexander. O văduvă cu păr alb şi copii mai mari ca tine.

— Slavă Domnului! replică pios Perry. Ce plăcut va fi să pot intra aici fără a trebui să bat la uşă!

Sophie fugi în biroul ei, convinsă că, cu cât pleca mai repede de la Paget Son, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Un timp, întâlnirile cu Alexander fură mai puţin tulburătoare, Sophie refuzând categoric să ia masa cu el mai des decât o dată pe săptămână.

Spre surprinderea ei, vânzarea casei îi fusese încredinţată lui Sam Jefford, care părea foarte dornic s-o

mulţumească. Sophie bănuia că din cauza recentului divorţ. Era un om singur şi se vedea. Sophie îşi petrecea în mod interesant timpul analizând diferenţele dintre cei trei bărbaţi, când lua cina cu Sam Jefford sau când se ducea la teatru cu Julian Brett. Totuşi, o tulbura faptul că, oricând îşi petrecea timpul cu Alexander, pe ceilalţi doi nu-i învrednicea nici cu un gând.

— Am auzit că în ultima vreme ai fost văzută luând cina cu un bărbat necunoscut, îi spuse Alexander într-o dimineaţă.

— Încerc să-mi cunosc mai bine viitorul şef.

— Nu prea bine, sper…?

— Atâta cât e recomandabil între patron şi angajat, îi susţinu Sophie cu seninătate privirea rece.

Alexander, care era îmbrăcat într-un pardesiu închis şi un costum gri sobru, pentru plecarea la Londra, îşi luă servieta şi porni spre uşă.

— Pentru prima oară sunt mulţumit că pleci, Sophie.

Sophie îl privi ofensată.

— Nu vreau să te jignesc, o asigură el, cu un zâmbet de tigru. Din moment ce stabileşti limite pentru relaţiile tale profesionale, abia aştept ziua când relaţia ta cu mine.

Sophie, va fi strict personală.

Şi, cu o mică plecăciune ironică, plecă la conferinţă, lăsând-o pe Sophie complet derutată.

Absenţa lui îi crea Sophiei ocazia ideală pentru a o instrui pe doamna Rogers în legătură cu sistemul de la Paget Son. Noua secretară învăţa repede şi promitea să evolueze absolut satisfăcător.

Sam Jefford o aştepta într-o ceainărie liniştită, departe de piaţă, un local rareori frecventat de oamenii de afaceri din oraş. Sophie îl alesese intenţionat, considerând că nu era etic să ia masa împreună cu viitorul ei patron, când încă mai era angajata lui Alexander.

Neliniştea îi crescu în momentul când îl văzu pe Sam.

În pofida zâmbetului său plin de farmec, părea cam încurcat.

— Bună, îl salută ea cordial. Ce te aduce în Deansbury la ora asta? Afacerile?

— Doar nu distracţiile, Sophie, răspunse el, cu privirea în gol, apoi împinse lista deoparte. De fapt, nu mi-e prea foame. Cred că am să beau doar o cafea.

Sophie îi zâmbi încurajator.

— Ai probleme cu vânzarea casei?

— Nu, răspunse el, privind-o deznădăjduit. Am într-adevăr o problemă, dar cu altceva. Cu secretara.

Sophiei i se frânse inima.

— Vai de mine…

Sam înghiţi convulsiv, cu privirea spre cafeaua pe care i-o aduse ospătăriţa.

— Mă simt aşa de prost dar, în fine, înţelegi, fiind gravidă, am presupus că va pleca definitiv. Dar nu vrea. E hotărâtă să se întoarcă, după ce va naşte.

Sophie îi privi în tăcere expresia abătută.

— Şi nu ştiai?

Nefericit, Sam ridică ochii spre ea.

— Nu mă pricep deloc la femei. Nu e măritată şi are nevoie de slujbă – ba chiar, şi-a trimis sora să-i ţină locul până se va întoarce.

Întinzându-se peste masă, Sophie îl bătu pe dosul mâinii.

— Nicio grijă, Sam, zâmbi ea uşor. Am să-mi găsesc alt post.

Sam îi acoperi mâna cu a lui.

— Înseamnă că de-acum n-o să ne mai vedem?

— În niciun caz!

Sophie îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Oricum, e timpul să mă întorc. Am să-ţi dau un telefon, după ce mă instalez la Ilex Cottage. Poţi veni să-mi faci o vizită…

Sam Jefford o urmă afară, amărât. Sophie îi zâmbi vesel, apoi porni înapoi spre Paget Son, simţindu-se şi mai amărâtă. Ce Dumnezeu avea să facă acum?

Ajunsă acasă, Sophie se pregăti pentru o seară dedicată răspunsurilor la telefon, doctorul Gordon fiind de gardă.

Răspunse la mai multe apeluri, mai câte unui pacient îngrijorat, mai tatălui ei, care obişnuia să sune din când în când ca să afle cine mai avea nevoie de el. Sophie terminase de pregătit ghiveciul pentru masa de a doua zi şi tocmai era pe la jumătate cu călcatul rufelor, când auzi soneria. Oftă, sperând să nu fie alt pacient, dar rămase uimită la vederea lui Alexander, obosit şi palid, îmbrăcat în aceleaşi haine cu care plecase la Londra.

— Pot intra? întrebă el.

— Desigur.

Înfruntându-şi un val de emoţie, Sophie îl conduse la bucătărie.

— Te superi dacă în timpul ăsta calc? întrebă ea, privindu-l curioasă. S-a întâmplat ceva, Alexander?

— Am sunat la birou înainte de a ajunge acasă.

Sophie. Perry mi-a dat toate informaţiile, dintre care cea mai importantă era aceea că săptămâna viitoare pleci.

„Proastă mai sunt!” îşi spuse Sophie. Dădu din cap.

— Da, doamna Rogers e o adevărată minune, aşa că n-avea niciun rost să mai stau. Va veni cu două zile înainte, ca să ia totul în primire.

— Înţeleg, murmură Alexander, aşezându-se pe un taburet. Cred că Jefford nu mai are răbdare.

Sophie împături o cămaşă, cu mişcări atente.

— Nu tocmai. Se pare că am vândut pielea ursului din pădure. Sam Jefford a venit azi la Deansbury ca să-mi spună că secretara lui vrea să revină în funcţie, după ce va naşte. Nu e măritată şi are nevoie de bani. Aşa că va trebui să-mi caut altă slujbă. Cred că-mi prinde bine – e o

experienţă nouă…

Alexander se ridică de pe taburet, scoase din priză fierul de călcat şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Ţi-aş putea oferi altă variantă, Sophie.

Îl privi surprinsă, cu pulsul începând să i se accelereze la vederea expresiei din ochii lui verzi.

— Sophie…

Deodată, Alexander o trase spre el şi o sărută cu putere, ridicând-o de pe duşumea, aproape frângându-i coastele în braţe. Sophie se lăsă în voia lui cu un geamăt neputincios, cuprinzându-l pe sub veston.

Îi răspundea fără reţineri, absorbită de propriul ei delir, până când Alexander o lăsă din nou, uşurel, pe pardoseală.

Contactul cu gresia rece din bucătărie o readuse la realitate într-o clipă. Zâmbind strâmb, în timp ce-i netezea părul răvăşit, Alexander îi atinse cu degetul buza de jos.

— De ce nici măcar n-am visat vreodată că mă poţi inflama aşa, mă întreb…?

Sophie încercă să-şi controleze respiraţia.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, murmură ea.

— Că e reciproc? Că nu mi se pare – explozia asta, de fiecare dată când te ating?

— Nu…

— Nu-ţi place?

— N-am spus asta.

Alexander se aşează la loc pe taburet, trăgând-o spre el, între coapsele lui musculoase.

— Sophie, începu el încet, adineaori am spus că am o propunere alternativă. Nu eşti curioasă să afli despre ce e vorba?

Sophie îşi muşcă buzele, aproape convinsă că ştia ce urma. Se temea că o aştepta o cerere în căsătorie pe care n-o dorea deloc. Îl voia pe Alexander, într-adevăr, dar nu pe un Alexander frustrat de pierderea Delphinei. Îşi dădu

seama cu o limpezime arzătoare că dorea să se culce cu el, chiar în clipa aceea, dar fiul lui Kate Paget nu i-ar fi cerut niciodată aşa ceva unicei fiice a doctorului Gordon, fără ca mai întâi s-o ia de soţie.

— Ai o expresie foarte analitică, o tachină el. Încerci să-mi ghiceşti gândurile?

Sophie era amarnic de sigură la ce se gândea.

— Cred că da, Alexander, dar te rog… nu vreau să…

— Hei! o scutură el uşor. Aşteaptă până-mi auzi propunerea, cel puţin, înainte de a mi-o refuza! Nu e nimic necurat, pe cuvântul meu! Mă gândeam doar că, dacă varianta cu Sam Jefford a căzut, poate ai vrea să lucrezi pentru mine în continuare.

Capitolul 7

Sophie rămase mută de uimire, în timp ce ochii lui Alexander se îngustau, cu un licăr foarte neliniştitor.

— Nu ştiai ce aveam în minte, nu-i aşa? întrebă el, punându-i un deget sub bărbie. Sophie Gordon!

Credeai, întâmplător, că voiam să solicit accesul în patul tău?

— Da, minţi Sophie cu voce slabă, dar uşurată.

Doamne sfinte, ce aproape ajunsese de a se face complet de râs! îi mulţumi lui Dumnezeu în sinea ei, apoi zâmbi vag.

— Iartă-mă…

Alexander ridică din umeri, mâhnit.

— Nu te scuza. Dacă erai oricine altcineva, în momentul ăsta am fi fost împreună în pat, terminând ce-am început. Dar eşti fiica tatălui tău…

— Iar tu eşti fiul vitreg al mătuşii Kate, încheie Sophie în locul lui.

— Ceea ce nu schimbă faptul că te doresc totuşi teribil, spuse el, cu convingere.

— Dar de ce? întrebă Sophie, extrem de curioasă.

Sunt aceeaşi Sophie dintotdeauna.

— Dacă ştiam de ce, poate că aş putea să nu te mai doresc! Oricum, ies în pierdere. Faptul de a şti că nu te pot avea mă face să te doresc şi mai mult.

— La fel ca pe Delphine.

— A, nu, se opuse Alexander, trăgând-o mai aproape. În niciun caz la fel ca pe Delphine. Una la mână, ei nu aveam voie să-i răvăşesc niciodată ţinuta…

— Scuteşte-mă de detalii!

Sophie încercă să se elibereze, dar picioarele lui

Alexander se încrucişară, capturând-o la pieptul lui.

— Tu ai adus vorba. Nu încercam decât să clarific lucrurile.

Pentru Sophie, un singur lucru era foarte clar. Stând între coapsele lui musculoase, lipită de el, îi era imposibil să nu constate cât de mult o dorea.

— Alexander… murmură ea.

— Sophie, şopti şi el şi, pe neaşteptate, o ridică şi şi-o aşeză pe genunchi, ţinând-o cu forţa. Credeam că o doream pe Delphine, Dumnezeu mi-e martor cât de frumoasă este. În cazul tău e altceva. Cu totul altceva.

Sinceritatea plină de pasiune din glasul lui o făcu să nu se mai zbată.

— Nu eşti frumoasă. Dar felul cum arăţi nu are nici cea mai mică importanţă, Sophie. Puţin contează dacă eşti îmbrăcată aşa, sau blindată în armura aia sobră pe care o porţi la birou, puţin contează dacă ai nasul roşu şi ochii umflaţi, ca în seara când te-am înfuriat atât de tare încât ai vomat. Încă mă mai arde şi-acum aceeaşi dorinţă de a te lua pe sus şi a te duce cu mine.

— Unde? întrebă Sophie, fascinată.

Zâmbetul lui îi făcu părul de la ceafă să se zbârlească.

— Nici eu nu-s sigur… cred că în peştera mea.

Telefonul risipi orice pericol, făcându-i pe amândoi să

tresară. Alexander înjură, în timp ce Sophie se ducea să răspundă, nesigură pe picioare.

— Eşti bine? o întrebă tatăl ei.

Sophie îşi drese vocea.

— Da, tată. N-a mai sunat nimeni.

— Perfect. Mai am o vizită de făcut şi ajung acasă.

Alexander o urmă în antreu, luându-şi pe el pardesiul.

— Ar fi mai bine să plec, nu-i aşa? întrebă el trist. Dar înainte de asta, pot primi un răspuns în legătură cu slujba?

— Dar, Alexander, nu-i poţi spune doamnei Rogers că te-ai răzgândit – şi nici n-ai nevoie de două secretare.

— Cum să nu am? Ai uitat de filiala cea nouă, din Arlesford?

Ochii Sophiei se luminară ca două becuri.

— O, Alexander… vorbeşti serios?

— Sigur că vorbesc serios! De ce credeai că m-am deranjat să trec pe-aici astă-seară? întrebă el sever, apoi zâmbi ştrengăreşte. Ceea ce nu e numai adevărul şi nimic altceva decât adevărul, cinstit să fiu. Sperasem să te găsesc singură.

Sophie îi evită privirea.

— Aş fi putut să fiu plecată.

— Kate mi-a spus că stai acasă întotdeauna când David e de gardă.

— Aş fi putut să nu fiu singură.

— Într-adevăr, ridică din umeri Alexander, rezemându-se de tocul uşii. Revenind la ce spuneam, după un timp Perry va conduce noua filială, dar la început trebuie să o pun eu pe picioare. Şi voi avea nevoie de o secretară cu experienţă, care să se poată descurca şi singură uneori, din moment ce eu vă trebui să-mi împart timpul între Arlesford şi Deansbury. Pe scurt, am nevoie de tine, Sophie.

Pradă unui impuls, Sophie îşi aruncă braţele pe după

gâtul lui, zâmbindu-i radios.

— Primesc, Alexander – cu toată recunoştinţa!

Alexander zâmbi, chipurile uimit.

— Ei, îţi mulţumesc, Sophie. Nu sunt obişnuit cu asemenea manifestări de gratitudine din partea ta.

— Păi da, că ai avut destule din partea altor femei! îi zâmbi ea, apoi redeveni serioasă. Dar să ştii că n-am glumit, Alexander, chiar îţi sunt recunoscătoare. Eram atât de nefericită înainte de a veni tu, pentru că tata era hotărât să mă ţină la el şi mătuşa Kate până-mi găseam de lucru în

Arlesford. Şi nu mă încânta deloc perspectiva de a sta ca o soacră pe lângă doi tineri căsătoriţi.

Alexander râse, apoi se aplecă s-o sărute pe obraz.

— Ei bine, acum nu va mai fi cazul. Ţi-am spus că preiau rolul de înger păzitor.

Un moment, Sophie îl privi gânditoare.

— Ar mai fi ceva, totuşi. Îmi doresc foarte mult postul din Arlesford, într-adevăr, dar… cum să spun?… Trebuie să fie strict pe baze profesionale.

Roşi.

— O, Doamne, ce vorbe mari folosesc! Încerc să-ţi spun că…

— Că nu trebuie să abuzez de recunoştinţa ta, completă el solemn. Că nu ne vom ţine de zbenguieli şi distracţii la serviciu, asta vrei să spui.

— Eu nu m-aş fi exprimat chiar aşa. Îţi cer doar să lucrăm în continuare la fel cum am făcut întotdeauna.

— Desigur. Dar cu o condiţie. Să mă laşi totuşi să-ţi decorez casa.

Sophie râse.

— Nicio grijă – nu voi alunga pe nimeni care vine cu bidineaua în mână.

— Da, dar insist şi să am drepturi în exclusivitate.

Şi, cu o licărire în ochii lui verzi, Alexander îşi luă

rămas-bun şi plecă, lăsând-o pe Sophie într-o asemenea stare de euforie încât termină de călcat toate rufele şi, când tatăl ei ajunse acasă, îl aştepta cu cafeaua şi sandviş urile gata pregătite, arzând de nerăbdare să-i dea vestea cea bună.

În zilele următoare, Julian Brett aduse singura notă discordantă în viaţa Sophiei, arătându-se surprinzător de deprimat de plecarea ei iminentă.

— Dar ştiai de-atâta vreme că urma să plec, Julian, spuse ea, descumpănită de aerul lui posomorât, în timp ce luau cina împreună la restaurantul italian favorit al lui

Julian.

Julian Brett era un bărbat de treizeci de ani, zvelt, palid la faţă şi cu păr brunet, moale şi bogat. Era custodele muzeului din Deansbury şi locuia cu mama lui, într-o casă victoriană mare şi plină de antichităţi, la o aruncătură de băţ de locul unde stăteau aşezaţi în acel moment. Umplu din nou cu vin paharul Sophiei şi se rezemă de spătarul scaunului, privind-o cu ochi trişti.

— Dar crezusem că aveai să lucrezi pentru acel Jefford…

Sophie sorbi din vin, simţind că se cam enerva.

— Ţi-am spus că formula a căzut, Julian. Iar dacă

Alexander nu-mi venea în ajutor, cu postul de la noua lui filială din Arlesford, aş fi fost nevoită să rămân aici până-mi găseam altceva.

— Cel puţin ai fi fost în siguranţă, sub acoperişul tatălui tău, sublinie el. Şi ne-am fi putut întâlni în continuare, ca de obicei.

— Hai, zău, Julian, poate că pentru tine constanţa în viaţă e cel mai important lucru, dar eu, întâmplător, jinduiesc după o schimbare.

— Din câte înţeleg eu, Sophie, singura schimbare din viaţa ta va însemna să te muţi de-aici în cocioaba aia dărăpănată, comentă Julian, cu buzele subţiindu-i-se. În

rest, Alexandru cel Mare va continua să-ţi domine fiecare zi, ca şi până acum.

— Nu fi mojic! se încruntă Sophie. Întâmplător, ţie îţi place să locuieşti cu mama ta, dar eu, oricât de mult îmi iubesc familia, abia aştept să am o casă numai a mea. Numai şi numai a mea, adăugă ea, ca să spulbere orice umbră de îndoială.

Julian îşi făcu de lucru cu linguriţa şi ceaşca de cafea, dregându-şi glasul de mai multe ori, înainte de a spune, pe un ton aproape disperat:

— Ai fi putut să te măriţi cu mine, Sophie…

Rămase cu ochii spre faţa de masă în pătrăţele, ceea ce era cu atât mai bine, întrucât stupefacţia de pe chipul

Sophiei numai măgulitoare nu putea fi.

— Dar, Julian, răspunse ea cu blândeţe, tu nu voiai să te căsătoreşti.

— Nu vreau nici să te pierd.

O privi rugător.

— Ideea e că mama nu va trăi o veşnicie, şi nici tu n-ai dat vreodată semne că ai fi pe cale să te măriţi. De fapt, întotdeauna ai spus că nu-ţi doreai copii, ceea ce mie îmi convine de minune. Nu vrei măcar să te gândeşti la ce ţi-am propus?

Sophiei abia îi venea să-şi creadă urechilor.

— Bine, Julian, dar… pe tine nu te interesează deloc să ai o soţie!

— Mă interesează să te am pe tine de soţie, Sophie, o asigură el, insistent cum niciodată nu-l mai auzise. Am putea continua la fel ca până acum. Mama ar fi încântată să te muţi la noi, sunt sigur. Ştii, se simte cam singură şi ţine foarte mult la tine. Şi nu ai avea pe cap grija gospodă noi – soţii Baxter lucrează la noi de ani de zile…

Sophie căută o cale de a-şi exprima refuzul în termeni cât mai inofensivi.

— E foarte frumos din partea ta, Julian, dar ştii mai

bine decât oricine că niciodată nu m-am gândit la căsătorie – nici măcar la una aşa cum îmi propui tu.

Nu părea deloc indicat să-i spună că viitorul pe care i-l înfăţişa îi dădea chef s-o ia la goană din restaurant cât o ţineau picioarele. În schimb, insistă asupra mulţumirilor pentru propunere, subliniind că oraşul Arlesford se afla la numai patruzeci şi cinci de kilometri distanţă, iar

Julian putea veni cu maşina ca s-o viziteze oricând dorea, după ce ea se instala în Ilex Cottage.

Julian o privi cu gura căscată.

— Draga mea Sophie, nu-mi poţi pretinde să fac peste şaizeci de mile dus-întors cu maşina, într-o singură seară, numai ca să te invit la masă!

Niciodată n-o invitase în altă parte decât în Deansbury, în localuri unde se puteau aştepta să întâlnească cea mai mare parte a lumii bune din oraş, îşi reaminti Sophie, stăpânindu-şi pornirea de a-şi pocni cavalerul în cap cu sticla de Chianti.

Seara următoare se desfăşură cu totul altfel. După ultima ei zi de lucru la sediul din Deansbury al firmei Paget

Son, tot personalul îi oferi o cină de rămas-bun la George

Hotel, mult mai pe gustul ei decât cea cu Julian. Totuşi, observă că Alexander bea foarte puţin.

— Cât de cumpătat eşti în seara asta, comentă ea în şoaptă.

— Şi am toate motivele: am să te duc cu maşina acasă.

Alexander îi privi lung gura, apoi îşi mută ochii, pentru a-i mai oferi o cafea lui Sally Huntley, soţia partenerului său.

La sfârşitul serii, Perry propuse un toast, înşirând calităţile Sophiei cu verva lui obişnuită. În cuvântarea de răspuns, Sophie le mulţumi tuturor, spunându-le cât de încântată era că păstrau legătura, apoi se întoarse spre

Alexander.

— În sfârşit, dar nu în ultimul rând, aş dori să-i mulţumesc amfitrionului nostru pentru o seară de care îmi voi aminti întotdeauna cu cea mai mare plăcere.

În timp ce o ducea cu maşina spre casă, Alexander comentă:

— Remarca de la sfârşit a fost încărcată de sensuri!

— Politeţe şi nimic mai mult.

— Sunt convins că la fel au crezut şi toţi ceilalţi. Eu, unul, am avut altă impresie.

— Negi că… în fine, că m-ai atins pe sub masă toată seara?

— Nu. Ai spus să păstrez distanţa în timpul programului.

Ceea ce am şi făcut, adăugă el, pe un ton sobru. N-ai inclus în tabu şi petrecerile.

— Atunci, ar fi trebuit s-o fac. Tot timpul am stat ca pe jăratic!

— Nu s-a observat.

— Dar ştiai foarte bine ce efect aveai asupra mea, nu? îl acuză ea.

— Acelaşi pe care-l aveai şi tu asupra mea, sper.

În apropierea casei, Alexander opri maşina.

— Am ajuns, Sophie. Te-am adus acasă, teafără şi netăvămată.

— Intri la o cafea?

— Tatăl tău s-a culcat?

— Încă nu.

— Atunci scuză-mă, dar prefer să refuz. Nu ştiu dacă mai suport un singur moment de frustrare în seara asta.

Sophie îşi privi mâinile încleştate.

— Bine, mă duc atunci… Îţi mulţumesc pentru petrecere şi pentru că m-ai adus acasă.

Îl sărută pe obraz şi, imediat, braţele lui se repeziră s-o cuprindă, în timp ce gura i-o captura pe a ei, flămândă.

— Eram aproape convins că te puteam lăsa să pleci fără să fac asta, murmură el, cu buzele lipite de ale ei. Uite în ce hal m-ai adus, Sophie Gordon… să fac amor în maşini, ca un adolescent în călduri…

— Fără nicio intenţie, şopti ea. Numai că nu mă pot obişnui cu faptul că tu… că eu…

— Că doi vechi prieteni ca noi descoperă dintr-odată că de fapt nu vor să fie prieteni.

Sophie se retrase.

— Deci nu mai suntem prieteni, Alexander?

Cu un râs înăbuşit, Alexander îi răspunse:

— Ce naiba, Sophie, doar se vede cu ochiul liber că vreau să-ţi fiu iubit, nu prieten!

O strânse din nou la piept şi începu s-o sărute iar.

Pentru câteva momente, braţele ei îl cuprinseră pe după gât, cu putere, după care, cu un efort supraomenesc, Sophie reuşi să se desprindă, gâfâind sufocată.

— Trebuie să intru în casă, Alexander. Nu mai suport… nu sunt obişnuită…

Alexander o prinse de mână.

— Iartă-mă, Sophie, n-am vrut să-ţi încalc regulile. Îţi dau cuvântul meu c-am să mă străduiesc să fiu cel mai sobru om din lume, când îţi vei începe munca la noul sediu.

Sophie îi strânse degetele într-ale ei.

— Eu am fost de vină. Nu trebuia să te sărut. Promit că n-am să mai fac.

— Nu spune asta, Sophie…

Îi ridică mâna şi o sărută în palmă, după care îi îndoi degetele, acoperit locul sărutat.

— Ne vedem în weekend?

— Mai bine să nu ne facem planuri dinainte, Alexander.

— De ce nu?

Îi era greu să-i explice că avea nevoie de timp pentru a se distanţa de vechea ei viaţă, înainte de a-l putea privi

ca pe un iubit, şi ar fi fost prea dificil să-şi ţină secretă relaţia, când vieţile lor erau atât de strâns legate una de alta.

— Încă nu… spuse ea cu dificultate. E prea devreme.

— Prea devreme! Ne cunoaştem de vreo douăzeci de ani! Cât de bine trebuie să cunoşti pe cineva înainte de a ieşi împreună la restaurant, pentru numele lui

Dumnezeu?

— Alexander, nu te supăra. Dacă trebuie neapărat să ştii, cred că a trecut prea puţin timp de când te-ai despărţit de Delphine.

Alexander expiră prelung.

— Aha, înţeleg… Încă mai crezi că-mi caut compensaţiile…

Sophie stătu un moment pe gânduri.

— La început aşa am crezut, recunosc. Acum nu mai sunt atât de sigură. Oricum, tot am nevoie de puţin timp…

— Să zicem, acceptă Alexander, mai înviorat. Îţi acord timp până după nunta părinţilor noştri. Iar apoi…

Făcu o pauză semnificativă.

— Apoi, voi aştepta o schimbare de atitudine, Sophie.

— Adică te vei aştepta să sar în pat cu tine imediat ce tatăl meu se întoarce cu spatele? întrebă ea caustic.

— Nu, în niciun caz! o luă Alexander de umeri, scuturând-o uşor. Nu mă gândesc decât la câte o seară împreună, la restaurant sau la teatru. Cam cum ai făcut ani de zile cu Julian Brett…

Se opri brusc, privind-o pătrunzător, prin întuneric.

— Sau poate că el e obstacolul…? Preferi cumva compania lui?

Furia din glasul său avu un efect uluitor asupra orgoliului

Sophiei.

— N-are nicio legătură cu Julian, îl asigură ea. Înţelegi, nu-i dispus să vină până la Arlesford ca să

continuăm ca până acum.

— Doamne sfinte! exclamă Alexander. Nici nu mă mir.

Din câte ştiu eu, pe Brett nu l-a interesat niciodată altă femeie în afară de tine. Nu-mi face deloc impresia unui îndrăgostit care să-mi dea de furcă.

— Dimpotrivă, replică Sophie, cedând ispitei. Aseară mi-a cerut ca, în loc de a mă muta, să mă mărit cu el.

Alexander încremeni.

— Serios? întrebă el, pe un ton îngrijorător de calm. Şi ce i-ai răspuns?

— Mi-a zugrăvit o imagine înnebunitor de atrăgătoare a viitorului nostru împreună, spuse Sophie cu regret.

Totuşi, am avut putere să-l refuz. După cum ştii, în planurile mele nu există loc şi pentru căsnicie.

Cu imensă mulţumire, auzi respiraţia explozivă de uşurare a lui Alexander.

— Slavă Domnului. Brett nu e soţul potrivit pentru tine.

Sophie.

Sophie era întru totul de acord, dar nu vedea niciun motiv ca Alexander s-o ştie şi el.

— Nu mă interesează niciun soţ, insistă ea, deschizând portiera maşinii. Noapte bună, Alexander.

— Luni va fi o zi foarte ciudată la birou, fără tine, spuse el în timp ce o conducea prin grădină, spre uşa din faţă.

— Peste o zi, două, nici nu vei observa că nu mai sunt, îl asigură Sophie. Şi-apoi, săptămâna viitoare încep munca la noul sediu. Va fi gata până atunci?

— Parţial, cel puţin. O vreme, va trebui să ne mai strecură în printre scări şi bidoane cu vopsea, dar o să ne descurcă în noi.

O privi în timp ce descuia uşa, apoi se aplecă repede şi o sărută apăsat pe gură, înainte de a se întoarce la

maşină.

Sophie îşi petrecu o parte din timpul rămas până la culcare în faţa oglinzii, privindu-şi imaginea reflectată şi încercând să se împace cu gândul că, dacă ar fi dispărut din viaţa ei, Alexander ar fi lăsat în urma lui un gol imens, pe care nimeni nu l-ar mai fi putut umple vreodată.

Capitolul 8

Munca numai în compania lui Alexander, fără Perry.

George Huntley sau oricare dintre ceilalţi intrând şi ieşind mereu din birou cu treburi, era ciudat de intimă.

Sophiei îi plăcea enorm. Prefera să nu se gândească la ziua când Alexander avea să considere că putea lăsa filiala din Arlesford în seama lui Perry, pentru a se întoarce la sediu, în Deansbury.

— Nu poţi refuza să iei prânzul cu mine aici, spuse el în prima zi. N-are niciun rost să merg pe jos până la cafeneaua locală, iar eu să mănânc de unul singur în barul „Unicornul”.

Sophie era de aceeaşi părere şi fu bucuroasă să accepte. Erau practic numai ei în birouri, poate doar cu excepţia câte unui decorator, iar relaţia lor intrase într-o fază nouă. Sophie nu putea ignora faptul că devenea tot mai dependentă de compania lui Alexander.

— Sunt exagerat de cuminte, nu găseşti? o întrebă el într-o zi, la masă, spre sfârşitul primei săptămâni de muncă în Arlesford.

Sophie râse.

— Un adevărat stâlp al virtuţii!

— Atunci, drept răsplată, permite-mi să te invit undeva sâmbătă.

— Nicio şansă, Alexander. Ai zis că după nuntă. Şi-apoi, i-am promis mătuşii Kate să stau cu ea toată ziua, ca să cumpărăm ultimele mărunţişuri.

Alexander, care arăta spectaculos de atrăgător, într-

un costum de flanelă gri cu dungi albe, oftă, privind-o peste masă.

— Deci, chiar eşti hotărâtă să mă obligi să-mi ţin cuvântul?

Sophie dădu din cap.

— Nici să nu te îndoieşti!

— Şi nu mă îndoiesc nici că, după nuntă, mă voi putea aştepta la cel mult câte o masă în doi, din când în când.

Şi, dacă am mare noroc, poate un sărut cast la despărţire.

Apoi, ochii i se aprinseră.

— Cât mi-aş dori să fim doi străini, Sophie, fără nicio hoardă de rude care să ne stânjenească!

— Înţeleg că te inhibă gândul la tata şi mătuşa Kate.

— Ca să nu mai vorbesc de gemeni!

Sophie râse.

— Imaginează-ţi cât de deziluzionaţi ar fi dacă ar crede că eroul lor are intenţii neonorabile faţă de o domnişoară!

— Cu atât mai mult cu cât domnişoara respectivă este chiar sora lor, zâmbi Alexander. Nu iluziile lor mă îngrijorează, crede-mă, ci pumnii. Amândoi s-ar arunca asupra mea ca o tonă de cărămizi, urlând că vor răzbunare.

— Doamne sfinte, chiar crezi asta? întrebă Sophie, impresionată. Atunci, poate ar fi bine să ştii că s-au înscris la un club de arte marţiale.

Alexander gemu, acoperindu-şi ochii cu o mână.

— Dumnezeu să mă ferească. Îţi promit că, din partea mea, virtutea ta e în siguranţă.

— Ce dezamăgire, replică în glumă Sophie. Şi-acum, haide, e timpul să ne întoarcem la muncă.

Ziua nunţii era rece şi ploioasă, deşi nu se deosebea numai prin atât de cea a calvarului lui Alexander. De astă

dată, ceremonia urma să aibă loc în frumoasa biserică normandă din Deansbury, cu flori, lumânări şi o mireasă care intră în acordurile triumfale ale unui imn de Bach.

Nu erau invitate decât rudele cele mai apropiate şi câţiva prieteni, iar Kate arăta atât de fericită încât Sophie îşi şterse o lacrimă, în timp ce-şi privea tatăl sărutând mireasa cu o tandreţe înduioşătoare.

După ceremonie, Alexander organizase un prânz excelent la Chantry, iar în continuare fericita pereche plecă să-şi petreacă luna de miere în Bahamas. Sophie simţi un junghi dureros când taxiul se îndepărtă pe alee, cu tatăl ei şi Kate făcându-le cu mâna până când nu se mai văzură. Cecily Wainwright, magnifică într-o capă de hermină, cu pălărie, observă expresia din ochii nepoatei sale şi o conduse înapoi în casă.

— Întotdeauna după o nuntă te simţi cam dezumflat.

Bea puţină şampanie, îi ordonă ea, pe obişnuitul ei ton energizant.

Sophie se conformă, cu ochii atraşi spre Alexander, care râdea în timp ce Matthew şi Mark îl delectau cu o trecere în revistă a isprăvilor lor de la Edinburgh.

— Am senzaţia că un capitol al vieţii mele a luat sfârşit, spuse ea cu nostalgie. Ţi se pare cam răsuflat, bunico?

— Deloc. E absolut firesc, din moment ce nu numai că pleci din casa copilăriei tale, dar şi tatăl tău şi-a luat o soţie nouă. Deşi Kate nu poate fi numită tocmai „nouă”… adăugă doamna Wainwright, după un moment de gândire.

— Într-adevăr.

Sophie trase o duşcă de şampanie înviorătoare, apoi îşi conduse bunica spre vicar, înainte de a merge să-şi ia rămas-bun de la câţiva oaspeţi care plecau.

Până şi gemenii, care-şi schimbaseră costumele formale cu obişnuitele lor uniforme de doc şi piele, se pregăteau să pornească neîntârziat înapoi spre Edinburgh.

— Diseară, fetele din vecini dau o petrecere, spuse Matthew, arzând de nerăbdare. Mâine o să-ţi telefonăm, acasă la bunica.

După plecarea nuntaşilor, Alexander insistă să facă el însuşi ceaiul, în timp ce Sophie şi doamna Wainwright se destindeau în salon.

Doamna Wainwright o privi curioasă.

— Ce întorsătură ciudată! Iată că, în locul Delphinei. Kate va fi stăpână aici în continuare.

— S-o lăsăm încolo pe Delphine, replică sec Sophie.

Bunica ei chicoti.

— Consideri că lui Alexander îi e mai bine fără ea, din câte înţeleg.

— Mi-a pomenit cineva numele? întrebă Alexander, intrând cu tava. Turnaţi dumneavoastră, doamnă Wainwright?

Eleganta bătrână fu încântată să facă onorurile, după care, spre stupefacţia Sophiei, îi spuse lui Alexander ce noroc avea să scăpase de Delphine Wyndham.

— O proastă, adăugă ea cu convingere. Şi fără maniere.

Nu se cădea să facă de râs un bărbat de soi ca tine.

Copleşită, Sophie se încruntă spre bunica ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bunico!

Alexander, însă, părea netulburat.

— Sunt întru totul de acord. Iată, Sophie, aci de faţă, nici nu s-ar gândi să se poarte aşa – n-am dreptate.

Sophie?

— Puţini oameni ar face una ca asta!

— Vii cu Bentley-ul meu, Sophie? o întrebă doamna Wainwright, în timp ce-şi lua mănuşile.

— În seara asta are program cu mine, interveni Alexander, înainte ca Sophie să poată răspunde. N-ai uitat, Sophie, aşa-i? o întrebă el, cu ochii lucindu-i printre genele dese. Am stabilit de mai mult timp.

„După nuntă”, îşi spuse Sophie, copleşită să constate că Alexander vorbise absolut serios.

— Splendid, răspunse doamna Wainwright, scotocind prin poşeta ei din piele de aligator. Uite cheia, Sophie.

Dacă întârzii, descuie şi intră. Probabil că eu am să mă culc până atunci. La vârsta mea, nunţile sunt foarte obositoare.

Sophie, care se săturase să tot vadă plecând maşini din care ocupanţii făceau cu mâna, se simţea şi mai deprimată când se întoarse în casă cu Alexander.

— E bine aşa cum sunt îmbrăcată? îl întrebă ea. Nu mi-ai spus că ţi-ai făcut planuri pentru seara asta, aşa că nu am la mine alt rând de haine.

— Merge, răspunse Alexander, după ce o studie îndelung. Dar aş vrea să mă schimb eu, dacă mă aştepţi câteva minute.

— Desigur.

Sophie duse tava la bucătărie, simţindu-se ridicol de intimidată, spre nemulţumirea ei, şi bucurându-se că avea de făcut o treabă simplă, ca spălatul ceştilor.

Alexander reveni imediat, după ce-şi înlocuise costumul cu o pereche de pantaloni negri groşi şi o scurtă de lână cu fermoar.

— Sunt gata, Sophie. Să mergem.

— Unde?

— La un picnic.

Sophie se holbă la el uimită, în timp ce ieşeau amândoi grăbiţi.

— Ai observat că e aproape întuneric, cred, spuse ea, urcându-se în maşină. Şi mai e şi frig.

Alexander făcu o mutră fudulă.

— De observat, am observat. Dar asta nu va afecta cu nimic picnicul, îţi promit. Fii sinceră, ai spus că te pot invita ocazional la câte o masă. N-ai precizat unde.

Sophie chicoti, mai bine dispusă, în timp ce lăsau în

urmă oraşul Deansbury.

— Un picnic este, desigur, cu totul altceva decât un dineu la Enzio's!

— Restaurantul favorit al lui Julian, presupun, replică

Alexander. Unde se adună toată lumea bună din Deansbury. Nicio şansă de-aşa ceva în seara asta, iubito.

Numai noi doi.

Pe Sophie o străbătu un fior prin şira spinării, iar Alexander, simţind, îi puse o mână pe genunchi.

— Nu urmăresc altceva decât să te înveselesc, surioară, pe cuvântul meu. Am văzut clar cum te ameninţa melancolia, când tatăl tău a plecat cu Kate.

Sophie oftă.

— Într-adevăr. Ciudată mai e firea omului, nu-i aşa? Am tânjit atâta timp după libertate, iar acum, când am primito pe tavă, ca să zic aşa, nici nu ştiu ce să fac cu ea.

— Ai să te adaptezi curând, o asigură el şi începu să vorbească despre recenta nuntă.

Trecu un timp până când Sophie îşi putu aduna curajul pentru a pune întrebarea care o frământase toată ziua.

— Alexander… azi a fost foarte greu pentru tine?

O vreme, Alexander nu spuse nimic.

— Sincer să fiu, răspunse el apoi, încet, înainte mă cam trecuseră fiorii. Fără niciun motiv, după cum am constatat.

Ceremonia sobră şi emoţionantă la care am asistat azi în biserică n-a avut nimic în comun cu celebrul meu fiasco.

— Eram îngrijorată pentru tine, spuse încet Sophie.

— Îţi mulţumesc.

Alexander îi aruncă o privire, ezitând.

— Dar esenţialul a fost că te-am avut lângă mine.

Sophie. Mă întreb dacă poţi înţelege că perioada petrecută cu Delphine mi se pare deja ireală, meteorică,

trecătoare. În timp ce tu, Sophie, ai fost prezentă în viaţa mea tot timpul – luminoasă şi statornică. Steaua călăuzitoare de care are nevoie în viaţă fiecare om.

Sophie stătu atât de mult pe gânduri, încât nici nu mai observă pe unde treceau, până când Alexander opri maşina. Îl privi pe sub sprâncene.

— La Willow Reach, Alexander? Stai, nu-mi spune – lasă-mă să ghicesc! Vom avea un picnic în grădină?

— Doamne, Dumnezeule, nu! râse el, coborând din maşină ca să deschidă poarta, înainte de a intra.

Spre surprinderea Sophiei, luminile din casă erau aprinse.

— E cineva aici?

— Nu. Willow Reach este acum a mea şi numai a mea.

Iar luminile se aprind şi se sting automat, după ceas.

Eşti prima mea vizitatoare, domnişoară Gordon, dar picnicul nu va fi ieftin deloc – va trebui să munceşti pentru el!

— Chiar aşa? întrebă Sophie, urmându-l pe Alexander, care descuie uşa şi o deschise larg, după care o ridică pe

Sophie în braţe, intrând cu ea într-un hol pătrat şi spaţios.

Ce faci? se miră ea, roşie la faţă, când o lăsă din nou pe picioare.

Alexander ridică din umeri.

— Mi s-a părut mai potrivit – probabil pentru că am tot vorbit atâta despre nunţi…

— Atunci, lasă nunţile în pace şi mai bine arată-mi casă, îi ceru ea, cam iritată.

Alexander se supuse cu multă plăcere, începând s-o conducă prin camerele goale şi armonios proporţionate, mai puţine la număr decât se aşteptase Sophie, văzând casa din afară. În sfârşit, ajunseră la o uşă unde Alexander

anunţă că se afla cabinetul lui.

Când intră, Sophie făcu ochii mari. Spre deosebire de restul încăperilor, cabinetul nu era gol. Eşantioane de mochetă erau etalate lângă fâşii de material pentru perdele, într-un colţ stăteau proptite câteva covoare făcute sul, în altul erau stivuite nişte pânze de pictură şi peste tot se vedeau broşuri de decoraţiuni interioare. În centrul camerei era întins un covor pe care stătea singurul articol de mobilier din toată casa – un şezlong cu perne de catifea maro. Înţelegând în sfârşit, Sophie îi zâmbi lui Alexander.

— Aha, m-am prins. Aici vom ţine picnicul. Dar cred că, înainte de a-mi primi porţia, trebuie să-mi exprim opinia despre toate materialele astea.

— Ai nimerit-o!

Alexander îşi scoase sacoul şi o lăsă pe Sophie să parcurgă toate eşantioanele. Aduse o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Am pus-o la frapat tocmai în aşteptarea acestui moment, domnişoară Gordon.

Sophie îşi aruncă pantofii din picioare şi se ghemui în şezlong, înconjurată de fâşii de material pentru perdele, întinzând o mână spre paharul pe care i-l oferea Alexander.

— Şampanie rozé, nici mai mult, nici mai puţin, observă ea cu mulţumire. Pentru Willow Reach.

Alexander; îţi urez să fii fericit aici.

— Aşa să fie, răspunse el, bând cu poftă. Îţi place casa?

— Cui nu i-ar plăcea? Dacă un client are nevoie de vreo dovadă despre flerul tău, casa asta e cea mai concludentă.

Inspiră o anumită atemporalitate, ca şi cum s-ar fi aflat aici dintotdeauna.

— Probabil pentru că s-au recuperat atâtea materiale de la construcţia iniţială.

Alexander se aşează turceşte pe covor, apoi se întinse

să-i umple din nou paharul.

— Willow Reach a fost construită pentru ţiitoarea unui curtean al lui Charles al II-lea. Acel domn avea o soţie bogată, urâtă şi foarte geloasă, aşa că a construit casa asta pentru amanta lui tânără şi frumoasă, departe de restul lumii, cum era pe-atunci, cu ziduri înalte în locul gardurilor vii, iar în grădină cu grota şi fântâna. Un ascunziş unde să poată sta cu iubita lui.

Pe ultimele cuvinte, glasul expresiv al lui Alexander scăzu, în timp ce o privea pe Sophie în ochi.

— La ce te gândeşti?

— Mă întrebam ce făcea tânăra aceea aici, în timp ce iubitul ei era ocupat la curte. Oare cum îşi petrecea timpul?

— Crescându-şi copiii, cred, spuse prozaic Alexander.

Au făcut vreo câţiva, deşi tatăl, în mod destul de ciudat, nu a avut parte de niciun moştenitor legal.

— Biata nevastă bogată şi urâtă, comentă Sophie cu milă. Oricum, stimate domnule Paget, să revenim în prezent.

Îngenunche pe covor lângă Alexander, lăsându-se absorbită curând de culorile şi texturile materialelor răspândite în jur. Timpul trecu repede, pe când izolau un grup tot mai mare de posibilităţi. Peste două ore, un ghiorăit sonor îi aminti Sophiei că trecuse cam mult de la elegantul prânz nupţial luat la Chantry.

— Mi-e foame, stăpâne! se plânse ea. Unde-i picnicul pe care mi l-ai promis?

Alexander sări în picioare.

— Doamne, Sophie, iartă-mă. Stai unde eşti, aduc eu totul.

— Te pot ajuta?

— Nu, ai făcut destul pe ziua de azi. N-o să dureze mult.

În câteva minute, Alexander reveni cu un coş din care

începu să scoată felii de şuncă, piepţi de curcan suculenţi, somon afumat, plăcintă vânătorească şi alte bunătăţi.

— La desert nu avem decât brânză, teamă mi-e, spuse el. Le-am spus să ne pregătească o masă simplă.

— E minunat, îl asigură Sophie. Sunt lihnită. Probabil fiindcă la ora prânzului nu mi-a fost foame deloc.

— Am observat, spuse Alexander, punându-i felii de şuncă pe farfurie.

Sfârşiră masa bând restul de şampanie.

— Te-ai mai întremat? se interesă el alene, rezemându-se de piciorul şezlongului, cu picioarele întinse în faţă.

Cam ameţită după atâtea delicatese, Sophie se tolănise pe pernele de catifea.

— Cu siguranţă, oftă ea. E o casă fermecătoare.

Alexander – eşti un geniu.

— Ştiu, răspunse el cu modestie. N-a fost rea ideea cu picnicul, nu-i aşa?

— A fost inspirată.

Fără tragere de inimă, Sophie îşi coborî picioarele pe podea, căutându-şi pantofii în jur.

— Numai că acum mă tem că va trebui să-ţi cer să mă duci înapoi la Arlesford. Nu vreau s-o îngrijorez pe bunica.

Alexander o privi în ochi.

— Pot primi mai întâi un sărut? Dacă stai să te gândeşti, sunt sigur că am stabilit că un sărut din când în când e acceptabil.

— Tu ai stabilit.

Zâmbind, Alexander o cuprinse tandru în braţe, iar

Sophie se rezemă la pieptul lui, pentru ca în clipa următoare să fie strânsă cu putere, în timp ce

Alexander o săruta cu toată pofta adunată în el de-a lungul întregii seri. Apoi, la fel de brusc pe cât începuse, furtuna se sfârşi. Alexander ridică puţin capul, iar braţele i

se destinseră, în timp ce o privea cu un licăr în ochii săi verzi.

— Ăsta se pune la socoteală ca un singur sărut? murmură el.

— N-am ţinut nicio socoteală, şopti Sophie.

După ce trase adânc aer în piept, Alexander sări în picioare, trăgând-o spre uşă.

— Acasă! spuse el ferm.

Capitolul 9

Peste câteva săptămâni, într-o seară rece de noiembrie.

Sophie îşi puse pensula într-un borcan cu spirt alb şi îşi destinse spatele îndurerat, deschizând uşa spre scară.

— O cafea, Alexander? întrebă ea.

— În cinci minute! se auzi răspunsul. Mai dau un strat pe tavanul din dormitor.

Ilex Cottage era gata să fie luată în primire. În mica bucătărie, Sophie umplu cu apă ibricul nou, inspirând satisfăcută, atât de adânc încât vaporii de vopsea îi iritară pieptul, făcând-o să tuşească puţin.

Alexander apăru în uşa de la baza scării, zâmbind când o văzu pe Sophie aşezată turceşte în mijlocul podelei, cu două căni de cafea alături.

— Încerc că nu mă ating de suprafeţele vopsite, îi spuse ea, oferindu-i un pachet de biscuiţi.

În timp ce se aşeza alături, Alexander îi dădu un bobârnac uşor în nas.

— Parc-ai fi o dalmaţiancă!

— Să te vezi pe tine cum arăţi! replică ea, privindu-l cu un ochi critic.

Niciunul dintre ei nu era o imagine a eleganţei.

Sophie purta dangarezi şi cămaşă groasă, cu o şapcă de doc acoperindu-i părul, Alexander avea o vestă neagră şi pantaloni de trening, şi amândoi erau totuna de pete şi

dâre de vopsea.

— Ce mai mod de a ne petrece seara de sâmbătă! comentă Alexander, muşcând cu poftă dintr-un biscuit.

— Mâine peste zi se va usca, iar luni pot să mă instalez, spuse Sophie, privind în jur mulţumită. Am terminat totul! Nu-i aşa că a ieşit perfect?

— Parcă ai fi o fetiţă cu o casă pentru păpuşi.

Apoi, Alexander se ridică în picioare şi se întinse, căscând, în timp ce se uita la ceas.

— Haide, s-a făcut aproape miezul nopţii. E timpul să te duc înapoi la Greenacre.

Sophie se ridică şi ea, luând cănile. În timp ce le ducea la bucătărie, îi spuse peste umăr:

— Îţi mulţumesc din tot sufletul, Alexander. În ultima vreme eşti foarte generos cu mine.

Alexander îi luă de pe cap şapca stropită cu vopsea şi o îmbrăţişă din spate, rezemându-şi bărbia de creştetul ei ciufulit.

— Nu numai generos… sau poate n-ai observat? Mai sunt şi remarcabil de virtuos şi stăpânit.

Sophie se desprinse din braţele lui, întorcându-se spre el cu o luminiţă în ochi.

— Eu credeam că vopseaua ţi-a inhibat libidoul!

Smucind-o spre el, Alexander o sărută, după care o zgâlţâi insistent.

— Nu-ţi forţa norocul, domnişoară Gordon!

Întâmplător, libidoul meu e bine-mersi, dacă tot ai adus vorba. Nu fac decât să trag de timp.

Sophie redeveni serioasă.

— Până când? Şi în vederea cărui scop?

Genele coborâte peste ochii lui Alexander îi ascundeau expresia.

— Vei şti la momentul potrivit.

— Nu mă enerva – spune-mi!

— Nicio şansă.

Sophie găsi de cuviinţă că era mai prudent să nu-i mai tot anticipeze reacţiile. I se mai întâmplase şi înainte să dea greş. Probabil Alexander o aştepta să se mute din casa bunicii ei, pentru a-i sugera în sfârşit o relaţie intimă.

Cu excepţia neliniştilor cauzate de apropiata plecare a bunicii ei la căminul de bătrâni Broad Oaks şi de faptul că tocmai i se depistase o afecţiune cardiacă, Sophie se simţea destul de bine după mutarea în Ilex Cottage. Pe

Alexander îl vedea mai rar, întrucât Perry luase în primire branşa din Arlesford a firmei Paget Son. Alexander venea în vizită destul de des şi continua s-o invite pe Sophie la câte o masă ocazională sau la teatru, în Bath ori în

Bristol, dar refuza ferm toate invitaţiile la masă în Ilex

Cottage.

— Nu, Sophie, spuse el într-o seară, după ce o condusese acasă. Îţi acord răgazul de care ai nevoie, purtându-mă ca un prieten de familie şi nimic mai mult. Dar, sincer să fiu, nu mă cred chiar atât de virtuos încât să rezist după o seară în doi cu tine, frumoasa mea, nici aici şi nici la

Willow Reach.

Sophie aprinse o lampă şi se aşeză în fotoliu, privindu-l provocator.

— Şi dacă nu vreau eu să rezişti, Alexander?

Buzele lui se strânseră, în timp ce o privea lung.

— Sophie…

Se întrerupse, trecându-şi nervos o mână prin păr, şi se îndepărtă spre şemineu.

— Serios, Alexander! Nu-s o fecioară din epoca victoriană, gata să leşine la cea mai mică aluzie!

— Nu sunt simple aluzii, aşa că fii cuminte!

Sophie se îndreptă spre spate, privindu-i umerii laţi în timp ce-i răspundea:

— Poate că m-am înşelat. Şi totuşi, eram gata să jur că ţi-ai schimbat atitudinea faţă de mine, Alexander. În ultima vreme mi-ai dat impresia că mă consideri puţin mai mult decât o simplă prietenă de familie sau secretară.

M-am înşelat cumva, Alexander?

Alexander se răsuci în loc, cu ochi scăpărători. O privi un moment, apoi îi apucă mâinile şi o trase spre el.

— Ştii al dracului de bine că nu te-ai înşelat! De ce naiba crezi că tot inventez motive ca să vin la sediul din

Arlesford? Numai ca să te văd pe tine! Perry s-a săturat de mine până-n gât, noroc că ştie că de capul tău mă ţin, nu de-al lui.

Şi o strivi la piept, începând s-o sărute cu toată insistenţa după care jinduise Sophie în ultimele câteva săptămâni de prietenie indiferentă.

— Culcă-te cu mine, Alexander, şopti ea, convinsă că imediat avea s-o ridice în braţe.

Când colo, braţele lui căzură peste trup, în timp ce clătina din cap, cu ochii închişi.

— Nu…? îl întrebă, nevenindu-i să creadă.

— Nu pot, Sophie! scrâşni el.

— O, Doamne, nu şi tu…!

Sophie se întoarse în loc, cuprinzându-şi strâns pieptul cu braţele.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă răstit Alexander, înşfăcând-o de cot pentru a o răsuci spre el. Câţi bărbaţi ai implorat să se culce cu tine, dacă pot să te-ntreb?

— Numai pe tine, Alexander, numai pe tine, răspunse

Sophie cu un fulger în ochi, tremurând de furie şi umilinţă. Dar nu-ţi face griji, n-am să mai repet prostia asta. Niciodată!

Alexander o scutură cu putere.

— Ascultă-mă bine, scorpie mică ce eşti. Când te-ai mutat aici, mai mulţi oameni mi-au cerut să am grijă de

tine – bunica ta, tatăl tău, Kate… Toţi m-au rugat să fiu atent, să mă asigur că n-ai nevoie de nimic, şi ştim amândoi care era ideea: ca nici unui bărbat să nu-i vină idei pentru că mica Sophie locuieşte acum singură. Şi cred că mă includeau şi pe mine, Sophie, din moment ce se poate spune, cu deplină certitudine, că sunt bărbat.

Sophie se desprinse din mâinile lui.

— Nu doar un simplu bărbat, Alexander, ci un monument al perfecţiunii. De ce nu eşti sincer? Recunoaşte că nu mă compar cu Delphine, din punct de vedere sexual.

Alexander scrâşni din dinţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să mai fac ca să te conving că nu mai dau pe Delphine nicio ceapă degerată?

— Să mă duci în pat şi să faci dragoste cu mine! aruncă ea, privindu-l sfidătoare. Şi de ce n-ai face-o? În ultima vreme, ai stat singur cu mine aici de multe ori, timp suficient pentru ca oricine să creadă că s-a întâmplat ceva între noi. Cine poate fi sigur că n-ai făcut nimic? Probabil toţi vecinii cred că suntem amanţi.

— Dar nu suntem! Iar familia ta are încredere în mine, pe planul ăsta!

— Atunci, cred că ar fi mai bine ca pe viitor să revenim la relaţiile noastre dinainte. Patron şi subalternă.

Orgoliul rănit o făcea să tremure, la asta adăugându-se şi frustrarea sexuală. Era o senzaţie nouă. O umilea, o durea şi o făcea să se dezlănţuie, să lovească armura de respectabilitate a lui Alexander.

— Relaţiile noastre dinainte includeau şi prietenia, îi reaminti el rece.

— Atunci să stabilim un nou gen de relaţii, fără niciun fel de sentimente personale, replică Sophie, pornind spre uşă.

Îţi mulţumesc pentru cină, Alexander. Nu voi spune

că seara asta a fost un succes fără egal, dar îţi mulţumesc totuşi.

— Asta înseamnă că n-am să te mai văd decât la birou? întrebă el, cu ochii tulburaţi pe chipul palid. Nu putem fi măcar prieteni?

— Mi-e pân-aici de bărbaţi care vor să-mi fie măcar prieteni.

Nu e deloc plăcut pentru respectul de sine al unei fete. Noapte bună, Alexander.

Îi deschise uşa, rămânând în aşteptare. Alexander o mai privi un moment, apoi o apucă de umeri şi o sărută sălbatic.

— Păcat că dezamăgim vecinii, mai aruncă el şi porni pe aleea îngustă, lăsând-o pe Sophie pradă unui clocot de emoţii care o făcu să trântească uşa în urma lui, urcând în dormitor ca o furtună.

Spre deznădejdea Sophiei, bucuria noii sale case era tulburată de amintirea conflictului cu Alexander şi, pe măsură ce trecea timpul, serile nu i se mai păreau liniştite, ci pustii, astfel încât duminică acceptă cu plăcere o invitaţie la masă din partea tatălui ei şi a lui Kate.

Tocmai o ajuta pe aceasta din urmă la bucătărie, când auzi din antreu glasul lui Alexander. Văzând-o că devenea ţeapănă, Kate înălţă din sprâncene.

— Nu ţi-am spus că urma să vină şi Alexander, iubito?

— Nu, nu mi-ai spus… Ce frumos…

Nu era frumos deloc. Prânzul fu un chin, întrucât

Alexander se comporta faţă de ea cu o politeţe îngheţată, iar Sophie reacţiona turuind în viteza a patra ca să-şi ascundă deznădejdea. Kate şi David Gordon, vizibil îngrijoraţ i de tensiunea dintre cei doi, se străduiau să întreţină conversaţia, dar parcă s-ar fi opintit împotriva vântului.

Sophie simţea o plăcere ascunsă văzând cât de tras la faţă arăta Alexander, indicând că nici pe el nu-l cruţau

insomniile.

— Ce se mai aude cu Willow Reach? întrebă ea cu falsă voie bună. Totul e gata?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Alexander, privind-o în ochi. Apropo, perdelele alese de tine se potrivesc perfect.

Vineri le-am agăţat.

— A, splendid. Nu, mătuşă Kate, nu mai vreau budincă, mulţumesc…

— N-ai prea mâncat, observă tatăl ei. Îţi găteşti cum se cade, acolo la tine acasă?

— Da, domnule doctor, îmi gătesc foarte cum se cade! replică Sophie, evitând privirea sardonică a lui

Alexander, şi începu să converseze cu Kate despre o operă pe care o văzuseră amândouă la televizor în timpul săptămânii.

Nu peste mult, Alexander se ridică să plece.

— Pot să te duc cu maşina, Sophie? Arlesford e aproape în drumul meu.

— Nu, mulţumesc. Rămân la ceai – dacă n-ai nimic împotrivă, mătuşă Kate…

Kate acceptă imediat şi insistă ca Alexander să rămână de asemenea. El însă plecă de îndată, cu aerul unui om care ardea de nerăbdare să scape.

— V-aţi certat? se interesă doctorul Gordon, în timp ce

Kate îşi conducea fiul vitreg la uşă.

— Da. Dar nu e nimic serios, zâmbi Sophie şi se duse la bucătărie, s-o ajute pe Kate la spălatul vaselor.

Sophie refuzase din capul locului invitaţiile lui Perry de a lua masa la „Unicorn”, dar a doua zi şeful ei insistă să facă o excepţie. Era în culmea satisfacţiei şi voia să sărbătorească. Tocmai primise confirmarea că firma lor câştigase licitaţia pentru Hotelul Waterside din Brading.

— Deştept băiat, Alexander al nostru, comentă el, în

timp ce venea cu băuturile la masă. Apropo, scuze pentru întârziere. Au cam puţin personal…

Sophie sorbi din vin absentă, cu mintea la ultima ocazie când fusese acolo. Cu Alexander.

— Ce este, Sophie? o întrebă afectuos Perry. Până şi orbul vede că ai probleme cu Alexander – şi niciunul dintre voi nu e în apele lui din cauza asta.

— N-avem niciun fel de probleme, răspunse sec

Sophie, adăugând în sinea ei, nefericită: „şi nici nu vom mai avea vreodată”.

— Scuză-mă, mie aşa mi s-a părut, ridică Perry din umeri.

Dacă stau să mă gândesc, vă cunoaşteţi de-o viaţă. Dar, după mizeria aia cu Delphine, cred că Alexander s-a schimbat din mai multe puncte de vedere. I se scurg ochii după tine, Sophie, oricât sunteţi voi de „vechi prieteni de familie”.

— Prostii, îi respinse Sophie afirmaţia, cu inima tresărindu-i la simplul gând că lui Alexander i se scurgeau ochii după ea.

Perry îi acoperi mâna cu a lui.

— Am fost şi eu la Willow Reach. Ştiu că ai ajutat la alegerea multora dintre materialele de-acolo, aşa că, în mod firesc, am crezut…

— Ei bine, te-ai înşelat.

— Înseamnă că nu sunteţi decât buni prieteni?

— Nu, Perry…

Sophie înghiţi un nod, cu ochii umezindu-i-se dintr-odată.

— Nu mai suntem nici măcar prieteni…

— Deci aici eraţi!

Glasul lui Alexander o făcu pe Sophie să tresară, mai-mai să cadă de pe scaun. Ridică spre el o privire vinovată, cu inima frângându-i-se la vederea expresiei de dezaprobare rece de pe chipul lui drag.

— Sărbătorim, declară Perry, fără să se intimideze. Ce iei, Alexander?

— Sărbătoriţi? scrâşni glasul lui Alexander.

Fratele său îl privi cu ochii săi albaştri plini de nevinovăţ le.

— Contractul pentru Waterside Hotel, bineînţeles, bătrâne, spuse el cu un zâmbet blajin, ridicându-se să pornească spre bar.

— Pot să iau şi eu loc? întrebă Alexander, rigid.

— Te rog.

Sophie mai luă o înghiţitură de vin, ca să-şi umezească gura dintr-odată uscată.

— Apropo, felicitări. Cred că eşti foarte mulţumit.

— Îţi mulţumesc, răspunse Alexander, cu privirea spre tăblia mesei. Iei prânzul cu Perry aici în fiecare zi?

— Nu. De fapt, azi e prima oară. A insistat să sărbătorim succesul, răspunse Sophie privind spre bar, într-un efort de a-şi păstra calmul.

— Acasă e totul în regulă?

— Perfect.

— Bine. Bunica ta cum se mai simte?

— Mult mai bine, acum că s-a instalat. Tot personalul de la Broad Oaks o răsfaţă.

Alexander întinse o mână peste masă, atingând-o pe a ei.

— Sophie…

Apoi îşi stăpâni o înjurătură, căci Perry reveni cu trei pahare.

— Ţi-am comandat de mâncare şi ţie, Alexander, gâfâi el.

Sophie începu să ciugulească din clătitele cu praline, în timp ce Perry îşi înfuleca sandvişul cu friptură, spunând grăbit că avea o întâlnire. Când Sophie dădu să se ridice odată cu el o împinse la loc pe scaun, insistând să-şi termine mâncarea fără a se grăbi să ajungă înapoi la birou.

Rămaşi singuri, Alexander şi Sophie începură să se prefacă sârguincioşi că mâncau.

— Alexander…

— Sophie…

Vorbiseră în acelaşi timp şi se întrerupseră brusc, uitându-se unul la altul. Pentru prima oară, Alexander zâmbi.

— Nu mai suport, Sophie. Din seara aia, sunt cel mai nefericit om. Singur în casa aia pustie, am prea mult timp să-mi rumeg gândurile.

— Şi eu am destule gânduri, răspunse Sophie.

— Gânduri şi despre mine, cumva? întrebă el, luându-i mâna într-a lui pentru a o mângâia.

— Bineînţeles…

Apoi, deodată, izbucni:

— De ce ai fost aşa de rece şi distant cu mine ieri?

— Eu am fost rece şi distant? Dumnezeule mare – tu păreai să fii Crăiasa Zăpezii în carne şi… gheaţă. O singură privire ţi-am aruncat, şi mi-au ieşit ţurţuri pe biftec!

Sophie râse sufocat, apoi redeveni serioasă, văzând că o privea cu o asemenea intensitate încât nu putu decât să-i susţină mută privirea.

— Îmi lipseşti, Sophie, spuse el încet. Nu mă pot gândi decât la cuvintele tale.

— Care cuvinte?

— Cererea pe care mi-ai făcut-o, iubita mea. Dacă te-ai putea îndura s-o repeţi, de data asta ţi-aş răspunde altfel, îţi promit. Am ajuns la concluzia că nu-mi pot petrece viaţa încercând să mulţumesc pe toată lumea, numai pe noi doi nu.

Se aplecă spre ea, strângându-i mai tare mâna.

— Cere-mi-o din nou, Sophie.

— Aici?

— Da. Aici. Şi acum.

Sophie nu-şi mai putea desprinde ochii dintr-ai lui.

Rumoarea şi râsetele din jur pieriră. Nu-l mai vedea decât pe Alexander şi intensitatea hipnotică din privirea lui.

— Dacă-mi amintesc bine, începu ea în şoaptă, spusesem că…

— Alexander! exclamă o voce ascuţită şi melodioasă, spulberând vraja. Ce goană am mai tras, scumpule! mai întâi am trecut pe la vechiul tău sediu, după care am luat-o valvârtej încoace cu Jaguar-ul lui tăticu', până la localul nou, iar unu, Brian, mi-a spus că te pot găsi la braserie. Şi aici erai!

Lângă ei apăruse Delphine Wyndham, cu un mantou de blană peste un trening auriu. Zâmbea orbitor spre cei doi care o priveau încremeniţi, îngustându-şi ochii în timp ce se uita de la o faţă rigidă la cealaltă.

Sophie avu senzaţia că trăiau un adevărat coşmar, când

Alexander se ridică încet în picioare, cu chipul ca o mască.

— Bună, Delphine, o salută el încet. Ce surpriză…!

— M-am întors, scumpule, anunţă veselă Delphine, împăunându-se încântată de atenţia cu care o învrednicea tot barul; apoi se întoarse spre Sophie, care dintr-odată se simţea neputincioasă, ca un şoricel paralizat de privirea feroce a unei pisici negre. Burmăă, Sophie, ce bine-mi pare că te văd. Deci, tot sluga lui Alexander ai rămas?

La auzul acestor cuvinte, Sophie se trezi din nou la viaţă. Ridicându-se în picioare, îşi luă poşeta şi eşarfa, cu un zâmbet stăpânit.

— Bună, Delphine. Desigur, ai să mă ierţi dacă acum plec. Nu trebuie să-mi las şeful să aştepte. Acum lucrez pentru Perry, la filiala de-aici.

Zâmbi, cu privirea spre bărbia lui Alexander.

— La revedere.

— Sophie… începu el agitat, apucând-o de braţ.

Sophie însă se desprinse şi porni prin mulţime.

— Pa, Sophie! strigă Delphine în urma ei, punând o mână posesivă pe braţul lui Alexander. Aşa, scumpule… nu-mi oferi nimic de băut?

Sophie se îndepărtă în fugă, orbeşte, ciocnindu-se de Anna Mitchell, soţia patronului.

— Scuză-mă, gâfâi aceasta. Azi e un adevărat haos aici.

Dumnezeu ştie ce-o să ne facem diseară.

— Aveţi nevoie de ajutor la bar? întrebă Sophie înnebunită.

— Dacă avem nevoie! Cunoşti pe cineva care ar putea veni pentru o seară, două?

— Da. Eu.

Capitolul 10

Oferta făcută de Sophie în fervoarea momentului fusese o reacţie viscerală la şocul de a o fi revăzut pe Delphine. Trecând peste mulţumirile Annei Mitchell, ieşi grăbită, fără să mai aibă înaintea ochilor nimic altceva decât expresia de pe chipul lui Alexander în momentul când, ridicând privirea, o văzuse pe Delphine zâmbindu-i.

Se uitase la faţa ei superbă ca un bărbat căruia i se împliniseră toate visurile, îşi spunea Sophie, nenorocită.

Visuri care pentru ea nu fuseseră decât un coşmar, întreruperea brutală a unui moment care ar fi putut marca un punct de cotitură în viaţa ei.

După-amiaza care urmă fu o experienţă prin care Sophie spera să nu mai treacă niciodată. Şi-o petrecu cu nervii în pioneze, sperând şi în acelaşi timp temându-se că Alexander avea să apară dintr-un moment în altul, cu Delphine după el. Nu voia decât să scape de tot chinul, într-un fel sau altul, dar după-amiaza se sfârşi în coadă de peşte. Perry nu mai reveni la birou, după ce plecase să inspecteze o casă, iar Brian Harris şi subalternii lui erau

adânciţi în maldăre de proiecte şi planuri pentru o fabrică nouă. Păru să treacă o veşnicie până când Sophie putu pleca în sfârşit acasă.

Îi venea să se ia la palme. Era îngăduit să se facă o dată de râs. De două ori era o adevărată nebunie.

A doua zi, când sosi la birou, Perry o aştepta.

— Bună dimineaţa, Sophie, o salută el, întinzându-i o hârtie. Mi s-a ordonat să-ţi dau asta înainte de începutul programului.

Sophie îi mulţumi, cu buzele crispându-i-se când văzu scrisul familiar al lui Alexander.

„Te-am sunat aseară, de mai multe ori, fără să te găsesc. Azi sunt toată ziua la tribunal, dar voi ajunge la tine pe la opt. A”.

Sophie făcu hârtia ghemotoc şi o aruncă în coşul de gunoi fără să comenteze, după care se apucă de treburile obişnuite, ştiind prea bine că Perry ardea de curiozitate.

Tocmai terminase cu corespondenţa de dimineaţă şi se pregătea să iasă din birou, când şeful ei nu mai rezistă.

— Am auzit că s-a întors Delphine, spuse el, deschizându-i uşa.

— Într-adevăr. Ar fi fost mai bine dacă ieri rămâneai cu noi, adăugă Sophie, cu un mic zâmbet ironic. Ai pierdut momentul cel mai tare.

Perry făcu o mutră îngrijorată.

— Ascultă, iubito, sunt sigur că Alexander…

— E-n ordine, îl întrerupse cu delicateţe Sophie.

Crede-mă, n-am nicio problemă. Şi-acum, trebuie să plec.

Când ajunse în birou, însă, găsi acolo o vizitatoare complet neaşteptată.

Delphine Wyndham trona pe scaunul ei, cu ochii lucind de satisfacţie maliţioasă.

— Bună, Sophie, o salută ea şi se ridică de pe scaun, întinzându-se.

Arăta spectaculos, într-o rochie mulată pe trup, cu haina de blană din ajun agăţată neglijent pe un umăr.

— Eram în trecere, aşa că m-am gândit să stăm puţin de vorbă… spuse ea trecându-şi mâna prin păr – ca să se asigure că Sophie îi vedea inelul de logodnă cu smarald pe care i-l dăruise Alexander.

— Ce drăguţ, comentă rece Sophie. Să-ţi ofer un ceai, sau o cafea?

— Nu, scumpo, nu pot sta mult. Am venit doar pentru a te lămuri, ca să zic aşa… În legătură cu prietenul nostru comun…

— De când te pasionează Dickens? întrebă Sophie, neputându-şi stăpâni ironia.

— Ce prostii tot îndrugi acolo?

Delphine merse ţanţoşă până la uşă, unde se răsuci în loc, luând o poză provocatoare.

— O.K., Sophie, să fie clar. Acum m-am întors. Definitiv.

Aşa că Alexander nu va mai avea nevoie de nimic din ceea ce-i poţi oferi tu – nu ştiu dacă mă înţelegi.

Sophie se aşeză la birou, privindu-şi vizitatoarea cu o seninătate care încerca să-i ascundă sentimentele criminale.

— Mare cutră eşti, Delphine, comentă ea pe un ton de conversaţie. Presupun că aranjamentul de la Los Angeles a picat – sau poate Terry Foyle a găsit o puştoaică mai proaspătă pentru americani? În fond, ca model eşti destul de bătrâioară, nu-i aşa?

Faţa Delphinei se schimonosi de furie. Rezemându-se cu palmele de birou, o privi crunt pe Sophie.

— Vacă ce eşti! Cum îţi permiţi? Ştiu că te-ai ţinut după Alexander toţi anii ăştia, dar poţi s-o laşi baltă, cuminţico! Delphine s-a întors, iar Alexander Paget numai pe ea şi-o doreşte. Să-ţi intre bine-n cap.

„O doreşte”! Tu, scumpo, pur şi simplu nu te

compari…!

Sophie ridică din umeri.

— Nicio grijă, Delphine. N-am să-ţi fac concurenţă. Pe lista mea de necesităţi nu figurează şi un soţ. Fugi şi joacă-te cu Alexander după pofta inimii.

Se uită la ceas cu subînţeles şi trase spre ea un dosar.

— Şi-acum, dacă nu te superi, am o mulţime de treburi.

Iar diseară am o întâlnire şi vreau să mi le termin la timp.

Delphine făcu un pas înapoi, deconcertată.

— Bine… mă rog, atâta timp cât ştii cum stau lucrurile…

Îşi strânse pe trup blana luxoasă, privind-o pe Sophie cu suspiciune.

— Şi cu cine ai întâlnire, mă rog, cu acel Sam Jefford, agentul imobiliar…?

Sophie îşi făcu de lucru cu hârtiile de pe birou.

— Deşi nu te priveşte, îţi spun totuşi că nu cu el.

Fără expresie, Delphine clătină din cap.

— Nu-mi dau seama ce pot găsi bărbaţii la tine. Vreau să zic, nu eşti tocmai o frumuseţe, nu-i aşa?

— Poate că frumuseţea firii mele îi atrage mai mult. La revedere, Delphine.

Şi Sophie începu să scrie, strâmbându-se când vizitatoarea ei ieşi trântind uşa.

Seara, târziu, în timp ce mergea spre casă, Sophie se înfioră. Toată ziua suflase vântul, dar acum ameninţa cu o furtună, iar norii se învolburau pe cer. Într-o pauză dintre rafale, Sophie se opri, încremenind, convinsă că auzise nişte paşi. Apoi îşi spuse că era obosită după ziua de muncă şi seara la „Unicornul” şi o luă la fugă spre casă.

Simţi că i se oprea inima în loc, auzind că paşii se grăbeau în urma ei. Tocmai ajunsese la uşă, când o mână o

apucă de braţ şi o răsuci în loc.

Sophie ţipă.

În clipa următoare, luna ieşi din nori, pentru a lumina inconfundabilul cap blond al lui Alexander.

Îl privi încruntată, aproape fără să-şi mai poată stăpâni furia.

— Ce naiba cauţi aici? se răsti ea.

— Unde naiba ai fost tu? întrebă la rândul său

Alexander, apucând-o de coate. Nu mi-ai primit mesajul?

Sophie îi dădu mâinile la o parte.

— Ba da, l-am primit…

Descuie uşa, apoi se întoarse spre el cu o expresie rece.

— Tu ai fost cel care anunţa că va fi aici la opt, nu eu.

Alexander deschise uşa şi o îmbrânci neceremonios pe

Sophie înăuntru. Cu un licăr ameninţător în ochi, trânti uşa în urma lui şi se rezemă de ea cu braţele încrucişate pe piept.

— Cred c-ar fi trebuit să-l formulez mai cu înflorituri, mai rugător… Unde ai fost două seri la rând, pentru numele lui Dumnezeu?

Cu faţa înroşită de furie, Sophie îşi scoase impermeabilul.

— Nu te priveşte unde-mi petrec eu serile.

— Îmi recunosc greşeala. Crezusem că mă priveşte.

Obrajii lui Alexander se înroşiseră, scoţându-i în evidenţă paloarea din jurul gurii.

— Cred că toată… toată criza asta e cauzată de revenirea Delphinei.

— Criză! ripostă Sophie, aruncând flăcări din ochi. Mai bine pleacă, Alexander. Du-te înapoi în braţele iubitoare ale credincioasei tale logodnice.

Dintr-un salt, Alexander ajunse în faţa ei, înhăţând-o

de mâini.

— Eşti geloasă! exclamă el, cu o lucire în ochi pe care Sophie o găsi insuportabilă.

— Geloasă? Ha!

Încercă să se elibereze, dar Alexander se aşteptase şi o strânse şi mai tare.

— Ai de gând să-mi dai drumul? gâfâi ea. Am muncit toată ziua, sunt obosită şi nu vreau decât să pleci de-aici.

— Cine e? scrâşni Alexander.

Sophie îl privi încruntată.

— Cine e cine?

Eliberându-i o mână, Alexander îşi trecu degetele peste sânii ei, cu o familiaritate de-a dreptul jignitoare.

— Nu degeaba te-ai îmbrăcat aşa de elegant…

Indignată la culme, Sophie se smulse din mâna lui şi ridică vătraiul.

— Ieşi afară, Alexander Paget. Ieşi afară din casa mea în clipa asta, până nu-ţi fac ceva, porc cu două feţe ce eşti!

— Sophie! îşi desfăcu Alexander mâinile, deznădăjduit.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat? Bine, de acord, Delphine s-a întors. Din cauza asta te porţi aşa?

— O bilă albă pentru spiritul de observaţie. Şi-acum, dispari!

— Ascultă aici, Sophie Gordon. Ore întregi am stat în maşină, aşteptându-te. Când ai apărut, aproape că înnebunisem şi nu mă mişc de-aici până nu-mi spui ce te frământă.

— Atunci n-ai decât să rămâi toată noaptea!

Prea târziu, Sophie îşi dădu seama ce spusese. Se retrase alarmată, în timp ce Alexander pornea spre ea, cu ochii îngustându-i-se ca două fante.

— Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi vătraiul.

— Nu!

Sophie lovi spre el prin aer, înnebunită, dar Alexander prinse reteveiul din zbor, smulgându-i-l din mână. Îl aruncă în şemineu şi o smuci pe Sophie spre el.

— Bine, scrâşni el printre dinţi. Vom lăsa discuţiile pe mai târziu.

Mai târziu…?

Gura Sophiei se deschise să protesteze, dar imediat fu acoperită de a lui. O fracţiune de secundă, Sophie stătu nemişcată, apoi începu să se zvârcolească, lovindu-l cu picioarele, smucindu-şi o mână pentru a-l apuca de păr, dar fără niciun efect. Mărgelele i se rupseră, zburând care-ncotro, însă Alexander nu-şi desprinse niciun moment gura de a ei, înăbuşindu-i protestele, fără să-i pese de lovituri, în timp ce o ridica de pe picioare.

Începu să-şi zbuciume capul în toate direcţiile, cu sunete sufocate, dar Alexander nu făcu decât s-o trântească pe canapea, încălecând-o cu coapsele lui musculoase şi ţinându-i gura acoperită cu o mână, în timp ce încerca să-şi scoată scurta cu cealaltă.

— Dă-mi drumul! zbieră Sophie cu o voce de nerecunoscut, când fu nevoit să-i elibereze gura.

Drept răspuns, Alexander râse slab, diabolic, dând clar de înţeles că numai s-o elibereze nu avea de gând. În sfârşit, reuşi să-şi scoată geaca roasă de piele, folosindu-şi şi cealaltă mână.

Sophie profită de ocazie instinctiv. Cu forţa disperării, se smulse dintre picioarele lui care o imobilizau şi se repezi spre uşă, chiar în clipa când fereastra se spărgea cu zgomot şi un corp dur şi ascuţit o lovea în cap…

Când îşi reveni, se luminase de ziuă, iar tatăl ei şi Kate stăteau la picioarele patului. Sophie zâmbi vag, strâmbându-se când simţi în cap un junghi ascuţit de durere.

— N-am să întreb „unde mă aflu”, pentru că

presupun că m-aţi adus la Alexander General.

— Da, păpuşă, răspunse doctorul Gordon, luându-i mâna într-a lui. Cum te simţi?

— Mă cam doare capul, dar în rest cred că sunt bine…

Apoi, Sophie îi zâmbi lui Kate.

— Iartă-mă că te-am speriat.

Kate trase adânc aer în piept.

— De data asta am să ţi-o trec cu vederea. Dar te rog, iubito, să nu se mai repete.

— Alexander ce face, e bine?

— Are câteva tăieturi, în rest nimic.

Doctorul Gordon îşi privi suspicios fiica.

— Nu prea înţeleg ce căuta la tine-n casă după miezul nopţii, dar slavă Domnului că a fost acolo. Dacă nu primeai imediat îngrijiri, rana la cap ţi s-ar fi agravat.

Faţa albă a Sophiei se înroşi, apoi păli din nou, iar Kate îşi trase soţul de mână.

— Du-te, David, ai să întârzii la vizita de dimineaţă. Stau eu cu Sophie.

— Imediat ce te vor externa, Kate o să te ducă la Chantry, spuse doctorul Gordon.

— Ce frumos… încercă Sophie să zâmbească. În cazul unei recăderi, voi avea medic personal la domiciliu.

Spre ora prânzului, cam nesigură pe picioare, Sophie fu ajutată de Kate să intre în casă, unde se instală pe o canapea. Când sosi şi tatăl ei la masă, Alexander îl însoţea, palid şi epuizat, având obrazul şi tâmpla decorate cu pansamente. După ce se asigură că fiica lui se simţea bine, doctorul Gordon se retrase în bucătărie cu Kate, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Casa e avariată rău? întrebă Sophie, evitând ochii lui Alexander.

— O verifică Perry. Eu a trebuit să mă duc din nou până la tribunal.

Alexander se aşează pe marginea canapelei, luându-i o mână într-ale lui.

— Chiar eşti bine, Sophie? Mă aşteptam să te ţină mai mult în spital.

Sophie zâmbi.

— Pentru o simplă zgârietură la cap…? Cum îţi place pansamentul meu? E destul de şic – ca un turban cu nodul la ceafă.

Alexander se aplecă spre ea.

— Nu mai pălăvrăgi şi lasă-mă să-mi prezint scuzele. Îmi pare atât de rău, Sophie. Dacă nu mă purtam ca un om al cavernelor, n-ai fi păţit asta.

Sophie preferă să-şi privească mâinile, roşind jenată.

— Fleacuri. Are şi o latură comică. Din câte ştiam eu.

Pământul se învârteşte, iar cerul stă pe loc – nu ne cade nouă în cap!

Pe chipul surprins al lui Alexander apăru încet un zâmbet.

— Asta înseamnă că nu mai eşti supărată pe mine?

Aseară te zbăteai ca o nebună şi nu ştiu nici acum de ce.

Îl privi lung, dar se vedea clar că vorbea serios.

— Chiar eşti sincer?

Alexander ridică din umeri.

— E clar că motivul are legătură cu Delphine –

Dumnezeu mi-e martor că nici nu putea să apară într-un moment mai inoportun.

Apoi o privi drept în ochi.

— Dar de ce erai atât de furioasă pe mine, Sophie? Habar n-am avut că urma să se întoarcă, îţi dau cuvântul meu.

— Da, mi-am dat seama, încuviinţă ea sec.

Îl mai privi gânditoare câteva momente, apoi începu să-i povestească vizita Delphinei la sediu.

Chipul lui Alexander, de obicei atât de netulburat, se

întunecă, mai întâi cu uimire, apoi cu furie.

— Dumnezeule! exclamă el, fierbând. Şi ai crezut-o?

— De ce să n-o fi crezut? replică Sophie, coborând privirea. Şi-n plus, uitasem cât de frumoasă e. După cum uitaseşi şi tu, dacă mă gândesc la expresia pe care ai avut-o când a apărut în bar.

Alexander îi ridică bărbia cu o mână, întorcând-o cu faţa spre el.

— Sophie, jur că i-am spus cât se poate de clar că totul între noi s-a sfârşit. Greşeala mea a fost că i-am lăsat inelul.

Nu mi-l dăduse înapoi, desigur, aşa că i-am spus să-l vândă, să facă orice voia cu el. Mai bine i-l băgam pe gât!

O mângâie pe obraz.

— Când a apărut aşa, din senin, nici nu mi-a venit să cred că putea fi atât de neobrăzată.

Sophie începea să-şi revină.

— Eu credeam că te năucise frumuseţea ei incredibilă.

Ochii lui Alexander se luminară de amuzament.

— Mă împietrise, mai bine zis. Ca pe grecii ăia care o vedeau pe Meduză.

— Atunci de ce-a venit să mă pună la punct, Alexander?

Alexander oftă adânc.

— Delphine a fost toată viaţa o răsfăţată, şi deodată a pierdut de două ori, într-un interval foarte scurt – mai întâi contractul din State, apoi relaţia cu mine. Aşa că simţea nevoia să se descarce, să-şi verse veninul pe cineva.

— Şi, din nou, eu am fost cea mai la îndemână.

— Deloc, răspunse el, ridicând o sprânceană. Delphine şi-a ieşit din minţi fiindcă îi spusesem că nu vreau să mă căsătoresc cu ea, ci cu tine.

Sophie se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Dar nu-i adevărat!

— Ba este cât se poate de adevărat.

Se aplecă spre ea.

— Ştii foarte bine că altceva nu-mi doresc, Sophie.

Chiar dacă tu eşti hotărâtă să nu te măriţi niciodată.

Sophie tăcu multă vreme, privindu-l cu ochi tulburaţi de uimire, apoi murmură:

— Aşa este… Chiar dacă…

Făcu o pauză, strângându-se mai aproape de el.

— Chiar dacă între timp m-am răzgândit.

Alexander rămase nemişcat.

— Vrei să spui că răspunsul e da?

— Poate că, murmură ea încet, căsătoria cu tine nu va fi chiar atât de neplăcută, la urma urmei.

După un moment de gândire, Sophie adăugă:

— Ba nu, m-am răzgândit din nou. Va fi… minunată.

Alexander o sărută îndelung, strângând-o la piept, cu mâna apăsată pe spinarea ei. Apoi ridică puţin capul, pentru a o privi în ochi.

— Un adevărat compliment, şopti el. Şi-ţi promit că voi fi un soţ la fel de minunat.

— Vei fi un soţ extraordinar, Alexander! chicoti Sophie.

— Îţi promit! Am să-mi dau toată silinţa să te ajut la treburile gospodăreşti pe care le deteşti atât de mult. Ba chiar şi mâncarea am s-o gătesc uneori – în fond, toţi marii bucătari sunt bărbaţi – iar când vom trimite la şcoală copiii…

— Care copii?

— Ai noştri. Când îi vom trimite la şcoală, a s-o conving pe Kate să le coasă ea etichetele cu numele!

Îi zâmbi atât de victorios, încât amândoi izbucniră în râs, îmbrăţişându-se, până când turbanul de pe capul

Sophiei alunecă şi căzu pe canapea, dar cu nodul încă strâns, de nedesfăcut – la fel ca nodul iubirii lor.

Sfârşit